

Экарт сур Ниден

Осиёбро ҳимоя кунед

Т-р-р-р! Мартин соати рӯимизии зангдорро бо газаб якто зад, то он занги нафратангез хомӯш шавад.

«Занги соаташро ба соати дувоздаҳи шаб мондан чӣ даркор буд?!» – ба дигар паҳлӯ гашта, – фикр кард ӯ. Ҳамин дам ба ёди ӯ омад, ки он чавон ба ӯ 30 доллар ваъда дода буд, ва хобаш тамоман парид.

Мартин пойҳояшро аз кат фуруварда, дар торикӣ муддате даст-даст карда, қӯробҳояшро мекофт. Онҳоро пӯшида – яктоаш чаппа буд, вале ӯ инро надида монд, – Мартин ҳодисаҳоеро, ки ба ин сафари шабона оварданд, аз нав ба хотир меовард.

Он чавон албатта пай бурда буд, ки ба ӯ – ба Мартин, пул бениҳоят лозим аст. Лекин барои ин фаросати зиёде даркор набуд. Мартин муддати дароз дар назди дӯкончаи молҳои аксгирӣ аз молҳои ба намоиш гузошташуда чашм наканда меистод. Ӯ махсусан телеобъективҳоро бо диққати зиёд тамошо мекард. Дар ин ҷо як объективчаи олидараҷа буд! 500 мм! Оҳ, кошки имконияти харидани он мебуд! Он гоҳ ӯ ҳатто аз масофаи дур метавонист аксҳои хуб гирад!

Вале бо он пули каме ки ӯ барои кисапулӣ мегирад... Барои ҳамин ин 30 доллар айни муддао омаданд, хусусан вақте он чавон гуфт, ки дертар барои Мартин боз имконияти пулкоркунӣ мешавад.

Мартин дилпур набуд, ки ҳамаи тугмаҳои

куртаи ӯ аниқ ба ҳалқаҳои даркори даромаданд. Аммо ин, эҳтимол, он қадар муҳим ҳам набуд. Дар торикӣ ба ҳар ҳол инро ҳеч кас намебинад.

Мартин кафшашро яктогӣ ба дастонаш гирифта, аз хона ғайб зад. Ӯ беовоз аз пеши хонаи хоҳараш Кристин ва хонаи хоби падару модараш гузашт, ки аз он хурроки осудакунандаи падараш ба гӯш мерасид. То даромадгоҳ расида, писарак оҳиста калидро аз қуфл баровард, дарро кушод, ламскунон ба майдончаи зинапоя баромад, дарро оҳиста пӯшид ва калидро ба кисаи шимаш гузошт. Охир, баъд ӯ бояд ягон илоч карда, боз ба хона даромада тавонад!

Мартин пойҳояшро ба кафш андохт, ва тез бандҳои онро баста, аз зинапоя ба поён давид. Ба кӯча баромада, ӯ муддате ҳавои хунукро нафас кашида, бозистод.

Истодан хеле форами буд, ҳаво хастагиро, ки бадани одами аз хоб бедоркардашударо суст мекунад, дур карда, рӯҳ мебахшид. Аммо хушӣ бо ҳамин тамом мешуд. Дар дигар чизҳо Мартин худро хеле нороҳат ҳис мекард. Хомӯшии том ҳукмфармо буд. Фонусҳо ба зӯр рӯшноӣ медоданд, дар тирезаҳои хонаҳо ягон чароғ набуд. Дар ҳеч ҷо ягон кас намоён набуд.

Чаро он чавон исрор кард, ки Мартин шабона ояд? Ва ҳеч кас дар ин бора надонад! Агар ӯ пули худро кор мекарда бошад – ӯ ҳамин хел гуфт-ку! – пас чаро онро пинҳон бояд кард?! Ҳамаи ин хеле аҷоиб аст.

Мартин ба поёни кӯча давид ва дере нагузашта ба ҷои маслиҳатшудаи вохӯрӣ, назди истгоҳи автобус дар канори шаҳр, расид.

Бисёр мунтазир шудан лозим наомад. Дере нагузашта ба истгоҳ мотосикле ки бо вучуди бевақтии шаб саҳт ғуррос мезад, бо шаст омад. Саҳт тормоз дода, “Ҳонда”-и вазнин рост дар назди Мартин бозистод.

Мартин ба худ савол дод, ки “Шаб ба хайр” гӯяд ё “Субҳ ба хайр”. Ҳангоме ронандаи мотосикл бо ишораи сар даъват кард, ки ба нишастгоҳи ақибӣ ӯ шинад, Мартин фаҳмид, ки “шаб ба хайр” гуфтан намеарзад. Мартин итоат кард. Ҳанӯз ӯ нашишта, ронанда мотосиклро зуд ба ҳаракат даровард. Мотосикли вазнин якбора ба пеш рафт.

Ҳанӯз ҳеҷ гоҳ Мартин бо мотосикл ин тавр тез нарафта буд. Дар ҳар гардиш, вақте ки мотосикл қариб ба паҳлуяш хоб мерафт, дилаш талхакаф мешуд. Илова бар ин чароғҳо танҳо қисми ками роҳро равшан мекарданд ва тамоми оламро торикии том фаро мегирифт.

Боварии Мартин ба санъати ронандагии ронандаи мотосикл зиёд мешуд ва тарс камтар мешуд, ки ҳамин дам суръати мотосикл паст шуд. Онҳо ба ҷангал даромаданд. Ками дигар роҳ рафта, – маълум буд, ки ронандаи мотосикл ҷои муайянеро мекофт, – онҳо бозистоданд.

– Ман ҳозир ба ту ҳамаашро аниқ мефаҳмонам, ки чӣ бояд кард, – гуфт шахси ношинос. Аз сабаби

хӯд¹ пӯшиданааш овози ӯ паст меомад: – Бо диққат гӯш дех!

Мартин сар чунбонда ба замин часта фурумад. Аҷабо, дар байни ҷангал ин чӣ гуна кор бошад?

– Агар ту ҳозир ба поёни нишебӣ сӯи ҷангал рави, баъди 100 метр аз пешат ҷӯйбор мебарояд. Қад-қади он ҷӯйбор мувофиқи чараён ба тарафи рост мерави...

– Майлаш, лекин ин ҷо чунон торик аст, ва тамоман ҳеҷ чиз наметобад!

– Ноз накун! Аз даруни ҷангал андак роҳро тай мекуни, илова ба он ман ба ту бо чароғҳо рӯшноӣ медиҳам. Дар поён, назди ҷӯйбор ягон дарахте нест, ва моҳ ҳам имрӯз хеле равшан аст. Акнун бо диққат гӯш кун! Қад-қади ҷӯйбор мерави, то даме ки аз пешат ҳавз мебарояд. Он ҷо осиебе истодааст. Чанд санге ёфта, шишаҳои якчанд тирезаи хонаро мешикани. Баъд тез бармегарди. Ҳамааш фаҳмо?

– Ммм...Ман бояд чӣ кунам?

– Ту бояд шишаҳои якчанд тирезаро шикани! Натарс, ҳеҷ кас туро дастгир намекунад. Он ҷо пирамарди солхӯрда зиндагӣ мекунад, ӯ давида наметавонад. Аммо агар ӯ туро дастгир кунад, ба умеди ёрии ман нашав. Ман меравам, ту бошӣ худат илоҷе карда раҳо шав. Барои ба дасти пирамард афтидан пасттарин каллаварам будан даркор аст.

– Ҳа, лекин... барои чӣ? Барои чӣ ман бояд

пишаҳои тирезаҳоро шиканам?

– Бисёр савол надех! Ту инро фаҳмида наметавони. Ту пули худро мегири, аммо аввал бояд корро иҷро кунӣ. Ва агар ту онро хуб иҷро кунӣ, дертар боз ҳаққатро мегири.

– Аҷаб тарзи пулкоркунӣ, – ғур-ғур кард Мартин. – Кай ман 30 доллари худро мегирам?

– Магар метарси, ки ман туро партофта меравам? Ҳаросон нашав. Ман ин хел одам нестам. Ана ба ту нисфаш. 15 доллари боқимондари вақти баргаштанат мегири, фаҳмо?

Дар ҷавоб Мартин фақат “ҳм” гуфт. Ҳамаи ин кор ба ӯ маъқул набуд. Агар ӯ каме пештар медонист, ки барои ин пул ӯ бояд чӣ кунад, ба ин шарту шароит ҳеч вақт розӣ намешуд. Аммо ҳозир, вақте ки ӯ аллакай дар ин ҷост... Ва илова ба он, бо ин ҷавон шӯҳӣ кардан намешавад, ӯро ба ғазаб овардан хатарнок аст. Хусусан шабона дар ин ҷо, дар ҷангал, вақте дар ҷандин километри атроф касе нест.

Мартин дудилона дасташро дароз кард ва ронандаи мотосикл ба кафи дасташ 3 тангаи 5-доллариро шумурда дод. Мартин «хайр!» гуфт ва кӯшиш кард, ки овозаш чиддӣ шунида шавад, ва ба даруни ҷангал равона шуд.

Дар аввал то ҷое ки рӯшноии ҷароғ мерасид, роҳ рафтани мушкил набуд. Баъд қадам ба қадам ториктар мешуд ва Мартин якҷанд бор ба танаҳои дарахтон дакка хӯрд. Дастҳояшро ба

пеш дароз карда, вай даст-даст карда, ба пеш роҳ мекушод, то даме ки ҷангал ба охир расид ва равшантар шуд.

ӯ аллакай қад-қади рафти ҷӯйбор рафтани буд, ки ҳамин дам фикре ба сараш омад: ӯ бояд ин ҷойро хуб дар хотир нигоҳ дорад, зеро баъд, дар ин ҷо ӯ бояд ба тарафи ҷангал тоб хӯрад, то ки ба роҳ барояд. ӯ ҳамаи тафсилотро, ки дар торикӣ дидан мумкин буд, бо диққат ба хотир мегирифт: дар тарафи рости ҷӯйбор ҷароғоҳ, дуртар дар алафзор – ду дарахти танҳо.

Дере нагузашта ҷӯйбор тоб хӯрд ва Мартин, ки тамоми вақт бо рафти ҷӯйбор мерафт, аз дур дар поён ҳавзи хурдиро, ки осмони пурситораро инъикос мекард, дид.

Аз ин ҷо алафзор сар мешуд ва Мартин ба қадамгузори калон-калон гузашт. Дере нагузашта, ӯ хонаро ҳам дида метавонист. Хона калон ва торик буда, дар дигар қанори ҳавз қомат афрохта буд. Писарча аз ҷӯйбор ҷафта гузашт ва эҳтиёткорона ба осиеб наздик шудан гирифт.

Тамоми ин вақт сари дили Мартин ба сабаби норухатӣ саҳт дард мекард. На аз он, ки ӯ дар ҷангали торик танҳо буд, – охир ӯ аллакай дувоздаҳсола буд ва ҳеч гоҳ тарсончак набуд. Дилаш аз фикри он чи ӯ бояд ҳозир мекард, ба танг меомад. Аммо, ӯ аллакай розӣ шуд... Ва, ғайр аз ин, ӯ пул гирифт. Ин аз рӯи вичдон намебуд: пулро гирифта, роҳи гурезро пеш гирифтани.

Аз овози қадамҳои худ Мартин фаҳмид, ки

ӯ ба роҳе ки ба он сангреса пошида шуда буд, баромад. Оё бо ин санг тирезаро шикастан мешавад? Мартин якчанд сангро ба даст гирифта, баркашида дид. Э не, ин сангчаҳо барои ин кор хурд мебошанд.

Аммо мана санги вазнин. Ана ҳамин мешавад! Мартин боз камтар кофт ва ба тезӣ тақрибан панҷ санги калон пайдо кард.

Акнун ӯ рост дар назди хона меистод. Он тирезаҳои бисёр дошт. Лекин дар аввал Мартин мехост камтар гирду атрофро аз назар гузаронад. Дар мобайн даре буд, ки якчанд зинапоя сӯи он мебуданд. Мартин дар майдончаи хурде ки атрофи онро нимдоираи дарахтон ихота мекард, меистод.

Мартин кӯшиш кард, ки ҳаракаташ ором бошад ва аз майдончае ки ба он сангреса пошида шуда буд, оҳиста ба алафзор по гузошт ва хонаро давр зад.

Дар тарафи ба даромадгоҳ муқобил чархи калони осиеб буд. Дар ин тараф тиреза набуд, танҳо ду тирезачаи хурд дар таги бом. Мартин дид, ки дуртар – аз тарафи ҳавз сӯи хона, – анборхона ва боғ ҳаст, ин маънои онро дорад, ки барои ба ҷангал расидан бояд аз болои деворҳои тахтагин ва панҷараҳо гузарад, ва ӯ қарор дод, ки аз пештоқи хона даромадан хубтар аст.

Ҳозир ӯ дар торикӣ меистод, ва дар дасташ сангро мефишурд. Партоям ё напартоям?

– Дигар тӯл кашондан мумкин нест, набошад

аз фикрам мегардам!

ӯ санги якумро дар дасташ вазн кашид ва қулоч кашид, бо тамоми қувват партофт. Санг бо тараққоси паст ба девор зада, ба замин афтид. Боз як бор! Аз занги шишаи шикаста Мартин фаҳмид, ки он ба яке аз тирезаҳои ошӯнаи боло расид. То бедор шудани соҳиби хона як бори дигар кӯшиш кардан даркор аст.

Мартин санги сеюм, чорумро партофт, ки ба нишон нарасиданд. Санги панҷум бошад ба тиреза расид, ва маҳз хангоми шикаста рехтани шиша чароғ дар хона даргирон шуд.

Мартин бо тамоми қувват роҳи гурезро пеш гирифт. Тезтар, тезтар, аз ҷӯйбор, аз алафзор, тезтар!

Аз хамгашти ҷӯйбор гузашта, Мартин ба зӯр нафас кашид, бозистод. «Чаро ман ин тавр медавам? – фикр кард ӯ – Мӯйсафед ҳатто шиппақҳояшро наёфтааст».

Аллакай саросема нашуда, ӯ роҳро давом дод. Ана чароғоҳ. Дар ин ҷо ӯ бояд ба ҷангал гардад. Оҳиста-оҳиста ӯ аз миёни дарахтон ба нишебӣ мебаромад.

Ин амали дуру дароз ва дилгиркунанда буд. Аммо оқибат Мартин боз ба роҳ баромад.

Ронандаи мотосикл дар кучост?

Наход ӯ вайро ба тақдир ҳавола карда, рафта бошад?

Ё ки Мартин худаш чизеро нодуруст кардааст ва дар дигар ҷо ба роҳ баромадааст?

Ҷ дар тахтапушт хунукии нофорама ҳис кард.

Ин чӣ хишир-хишир бошад? Аз торикии роҳе ки ба поён мерафт, бо чароғи хомӯшкардашуда “Ҳонда” баромад. Мартинро дида, ронандаи мотосикл чароғро гиронд ва моторро ба кор андохт.

– Хайр чӣ? – пурсид ӯ.

Мартин саросемавор ҳисобот дод:

– Ҳамаашро ҳамон тавре ки ту гуфти, кардам. Ду тирезаро шикастам.

– Ҳамагӣ?

Мартин ба ғазаб омад. Ин кас тамоман намефаҳмад, ки ин чӣ тавр мушкил буд! Он гоҳ ронандаи мотосикл даст ба киса бурда, аз он ҷо пули қоғазӣ ва танга баровард ва онҳоро ба Мартин дароз кард.

– Шин! Аммо дафъаи дигар тирезаҳо бояд бисёртар бошанд!

«Дафъаи дигар? Не, – фикр кард Мартин, – дафъаи дигар намешавад. Ин дафъа ман имкон додам, ки ӯ маро гӯл занад, лекин ин яқум ва охири бор буд. Тирезаҳои мӯйсафедонро шикастан! Ин хеле бадкирдорона буд». Ҳамчунин он чиз ӯро хавотир мекард, ки он ҷавон фаҳмондан нахост, ки ин ба ӯ чӣ даркор аст.

Аммо дар бораи ин фикрҳояш Мартин ягон сухан нагуфт. Ӯ хеле метарсид, ки ронандаи мотосикл метавонад аз ӯ ба ғазаб ояд.

Илова ба ин ҳозир ӯ тамоман гап зада наме-

тавонист. Онҳо боз бо суръати беҳад зиёд сӯи шаҳр мешитофтанд.

Дар назди истгоҳи автобус мотосикл хомӯш шуд.

Мартин ба замин фуromaд.

– Ман худам туро меёбам, – аз таги хӯд овози паст шунида шуд. Мотор ғуррос зад ва мотосикли вазнин ба пеш шитофт.

Мартин бо ҳаяҷони зиёд ба хона равона шуд. Аз зинапоя боло давида, ӯ нономаён ба хонаи худ даромад, либосҳояшро кашид ва ба таги кампал даромад.

Хобаш тез наомад.

– Не, не ва боз як бор не!

Ҳамааш комилан фаҳмо буд.

Барои боз як бор таъкид кардани он, ки сӯхбат дар ин мавзӯ барои ҳамеша ба анҷом расидааст, модар тоб хӯрд ва латтаро, ки бо он косаву табақ мешуст, гирифт.

Кристин аллақай наметавонист ноумедтар аз он ки пеш аз ин мегирист, гиря кунад. Ӯ бағоят ноумед шуда буд! Ӯ фикр-фикрунон аз ошхона давида баромад.

Ба кучо? Албатта, назди азизакони худ, чор гурбачае ки ҳамаи ин шӯру гавго аз боиси онҳо барпо шуд. Дар тахона назди батарея сабадчае меистод. Дар он ҷо модар-гурба сарбаландона назди кӯдаконаш менишаст.

– Не, Малик, мутаассифона, ин мумкин нест!
Ту бояд хеле пурсабр бошӣ!

Кристин ҳанӯз фик-фик карда, назди сабадча ба зону нишаст.

Ҳеч кас набояд фаҳмад, ки ӯ гурбаро Малик меномад. Ҳанӯз вақте ки онро ба ӯ тӯхфа карданд, ҳама чунин меҳисобиданд, ки ин ном ба ӯ номувофиқ аст.

– Масалан, саги чӯпониро чунин ном гузоштан мумкин аст, – гуфт ба ӯ падар.

Лекин Кристин намехост гурбаашро Барсик, Сафедак ё боз ягон номе мисли ин гузорад. Ҳамаи гурбаҳо ин хел ном доранд, лекин гурбаи ӯ махсус буд.

Ҳамааш хуб буд, то он даме ки маълум шуд, ки Малик гурбаи нар набуд, чуноне ки ба ӯ ваъда дода буданд. Номро аз Малик ба Малика иваз кардан ба фикри ҳама беақлона менамуд. Аз ин сабаб гурба номи ҳақиқӣ надошт. Падар ӯро Мурка меномид, зеро фикр мекард, ки номи дигар дар ёдаш намеистад. Модар Сиёҳча номид, гарчанде ки дар ранги гурба сиёҳӣ хеле кам буд. Мартин, бародараш, номи гурбаро ба таври оддӣ «пишак» монд. Кристин бошад яқравона ӯро Малик меномид. Бигзор дигарон ҳар чи хоҳанд, гӯянд. Шахсан барои ӯ номи Малик занона буд.

Ҷонвар, бе ягон шубҳа, мода буд. Аз он вақте ки дар сабад чорто гурбачаҳои хурд пайдо шуданд, ин тамоман аниқ шуд.

Чашмонаш пури ашк шуда, ба дидани гурбачаҳо халал мерасонданд. Ӯ бо хотири озурда онҳоро бо остинаш пок кард, лекин ин ёрдам накард. Аз чашмонаш ашкҳои нав мебаромаданд. Ин гурбачаҳои нимкӯр чӣ хел ба таври хандаовар чунбучӯл мекунанд! Яктоаш сиёҳ, дигараш доғдор ва дутоаш хокистарранг. Майдача, аз муш калонтар не. Чунин хурдакак ва беқувват!

Ва ин гурбачаҳоро куштан лозим меояд! Бе сабаб! Каллаҳояшонро пӯла кардан, захр додан, ғарқ кунондан! Онҳо чӣ бадӣ карданд? Онҳо танҳо дар он айбдоранд, ки ба дунё омаданд!

Аммо аз ин сабаб куштан мумкин нест! Танҳо барои он ки онҳо ба касе халал мерасонанд! Охир ин...

Эҳ, дар ин бора фикр кардан чӣ фоида дорад! Ӯ бе ин ҳам соатҳои дароз падару модарро розӣ кунонданӣ мешуд. Беҳуда. Панҷ гурба ба онҳо дар хона даркор нестанд. Онҳоро дар ин чо нигоҳ доштан боз аз он сабаб мумкин набуд, ки ин хонаи шахсии онҳо набуд, онҳо онро иҷора мегирифтанд. Ва дар қарорномаи иҷорагирӣ навишта шуда буд... Падар ҳамаи он чиро, ки дар он қарорнома навишта шуда буд, хонд. Ва умуман, дар сӯхбатҳо оиди ин ӯ истифодаи калимаи «қатл»-ро манъ мекунад. Қатл тамоман чизи дигар аст, он чо гап дар бораи одамон ва ниятҳои бадкорона меравад.

Кристин маҳз ҳаминро фаҳмида наметавонист. Ин чо чӣ фарқ ҳаст? Ҷонвар ҷонвар аст,

ва ҳеч кас ҳақ надорад онро кушад, хусусан дар он мавриде ки он чунин хурдакак ва дӯстрӯяк аст!

Умуман, ин чӣ маъно дорад: нияти бад? Магар ин нияти бад нест, ки ин каллаҳои хурдакакро... Ҳатто тасаввур кардан намешавад!

Кристинро боз ноумедӣ фаро гирифт. Оиди он ки чӣ кор мекунад, ва оё дар ин ягон ғоидае ҳаст ё не, фикри зиёде накарда, ӯ сабадро бо гурбаҳо чанг зада, ба кӯча давид. Дуртар, дуртар аз ин хонае ки дар он дӯстрӯякони ӯро меҳостанд ба қатл расонанд!

Ҷ медавид ва медавид. Ҷ ханӯз гирду атрофро хуб намедонист, чунки оилаи онҳо ба наздикӣ ба ин ҷо кӯчида буданд. Лекин ҳатто агар ӯ онро медонист, ӯ ҳозир бе ягон мақсад медавид. Ҷ танҳо меҳост аз хона дуртар бошад. Ноумедӣ пеши чашмонашро гирифта буд, ва ӯ медавид ва медавид, то даме ки шаҳраки онҳо дар қафо монд.

Барои давидан қувват аллакай намонд. Кристин ба қадамзанӣ гузашт. Гурбачаҳо, ки дар давоми давидан аз як тарафи сабадча ба тарафи дигари он партофта мешуданд, хурсанд буданд, ки сабадча акнун дигар саҳт такон намехӯрд.

Кристин қад-қади роҳи калон мерафт ва чашмонаш пурашк мешуданд.

Оқибат ӯ дар тарафи рости роҳ ҳаракеро дид. Кристин нишаст, сабадро наздаш монд ва рӯяшро бо дастонаш пӯшонд.

– Оҳ, чӣ хел гурбачаҳои дӯстрӯяк!

Кристин, ки овозеро интизор набуд, як қад парид. Аз пушташ ношиносе меистод.

Ин пирамарди солхӯрда буд. «Яқинан, ӯ садсола аст, – тахмин кард Кристин, – ё, шояд, ҳатто садупанҷоҳ». ӯ рӯи дароз ва рухсораҳои коҳида дошт, ки аз мобайнаш бинии минқоршакл рост меистод. Ба ин симои ҳаросонкунанда чашмони неки хокистарранг, ки ба Кристин дӯстона нигоҳ мекарданд, зиддияти таачҷубовар доштанд.

– Оё мумкин аст онҳоро сила кунам? – пурсид ношинос, ва ҷавобро интизор нашуда, аз пушти ҳарак ҳам шуда, Маликро сила кард ва яке аз гурбачаҳоро гирифт. Маълум буд, ки ҳам шудан барои ӯ мушқил буд.

– Охистатар! Онҳо ханӯз хеле хурд ҳастанд, танҳо сеҳафтаина шудаанд!

– Ту магар гирия мекуни? Рухсораҳои ту аз ашк тар ҳастанд.

– Ҳа.

– Аз чӣ сабаб?

– Барои он – барои он, ки гурбачаҳои маро куштан лозим аст.

– Куштан?! Ин хеле бад аст!

– Ҳа, чунки дар шартномаи иҷорагирӣ чунин навишта шудааст. Ва умуман...

– Оё ту ягон касро медонӣ, ки гурбачаро ба худ гирифтани бошад?

– Модарам аллакай аз шиносҳои пурсид. Аммо ҳеч кас нахост. Мо ҳоло шиносҳои кам дорем, зеро

ба наздикӣ ба ин чо кӯчидем.

– Ҳм. Лекин, ту дар чангал бо онҳо чӣ кор мекуни? Ту онҳоро дар ин чо партофтани нестӣ-ку? Ин бадтар мебуд. Он вақт онҳо дар азоб мемуранд. Ё, агар онҳо зинда монанд, ваҳшӣ мешаванд. Дар он вақт онҳо лонаҳои паррандагонро вайрон мекунанд ва чӯчаҳоро мехӯранд. Охир ту инро намехоҳӣ, рост? Баъд, чангалбон онҳоро мепарронад.

– Ман онҳоро дар ин чо партофтан намехостам. Ман дар ин бора ҳатто фикр накардам. Ман аз хона гурехтам.

– Ҳм. Ва ту дар ин чо дар танҳои дар чангал наметарсӣ?

– Ҳм.

– Ту чандсола ҳастӣ?

– Ҳашт. Лекин ба қарибӣ нӯҳ мешавам.

– Номи ту чист?

– Кристин.

– Набошад, Кристин. Ҳм-ҳм. Номи ман бошад Феллингер аст. Метавонӣ маро бобои Феллингер номӣ.

– Ба фикрам, ман бояд аллакай ба хона баргардам...

– Гурбачаҳо чӣ?

– Намедонам...

– Гиря нақун, Кристин. Гӯш кун, ман як пешниҳод дорам. Ту метавонӣ онҳоро дар хонаи ман монӣ.

Кристин бо ҳайрат ба пирамард нигоҳ кард. Оҳиста-оҳиста маънои гапро фаҳмид, ва ҳайрат

ба хурсандӣ мубаддал гардид.

– Шумо мехоҳед... Ман метавонам гурбачаҳоро дар хонаи шумо монам?

– Ҳа, агар бароят аламовар аст, ки онҳо бояд кушта шаванд, ба ту ёрӣ додан даркор аст, ҳамин тавр не?

– Ҳа, лекин... Хонаи шумо аз они худатон аст, ё онро ичора гирифтаед?

– Не, ман хонаи шахсӣ дорам. Ҳо ана, мебинӣ, дар он чо боғи ман сар мешавад. Ман дар ин чо танҳо зиндагӣ мекунам. Агар якчанд гурбаҳо бо ман ҳамроҳ шаванд, хуб мешавад.

– Ин – ин хеле хуб мебуд!

– Лекин, ту бояд модарашонро ҳам дар ин чо монӣ. Гурбачаҳо ҳанӯз бе ӯ наметавонанд.

– Ин боз хубтар мешавад, зеро падару модарам ҳама вақт мехостанд аз ӯ халос шаванд. Агар барои ӯ дар ин чо хуб бошад...

– Ман бояд иқрор шавам, ки оиди нигоҳубини гурбаҳо чизи зиёде намедонам. Гоҳ-гоҳ ту метавонӣ омада, гурбачаҳоятро хабар гири ва дар айни ҳол нигоҳ кунӣ, ки оё ман ҳамаашро дуруст мекунам. Майлаш?

– Албатта! Ман ҳама вақт ба онҳо шир мебиёрам. Ман онро аз пуле ки падару модарам ба ман барои кисапулӣ медиҳанд, мехарам.

– Набошад, меравем. Ман ба ту хонаамро нишон медиҳам. Баъд ту аллакай бояд ба хона баргардӣ, чунки модарат хавотир мешавад.

Пирамард, лангида ва ба чӯбдаст така карда,

сӯи хона равона шуд. Кристин сабадро гирифта, аз пушти ӯ шитофт.

Ба онҳо бисёр рафтан лозим наомад, ва дере нагузашта, Кристин аз буттаҳо гузашта, хонаро дид.

Дар асл, аниқтараш ин на хона, балки осиебе буд, хулоса баровард ӯ. Осиеб дар назди чӯйборе буд, ки аз дашти хушманзара чорӣ мешуд ва ба сабаби сарбанд дар ин ҷо ҳавзи хурдакае ба вучуд оварда буд. Аммо санги калони осиеб бе ҷунбиш меистод. Худи хона бошад, эҳтимол, ба наздикӣ таъмир карда шуда буд. Болорҳои чӯбкорӣ сиёҳ буданд, андоваи мобайни онҳо – сафед ва тоза. Пойдевори хона аз тахтасангҳои калон аз регсанги гулобӣ сохта шуда, дар ин ҷо – аз тарафи ҳавз, махсусан аз замин баланд бардошта шуда буд. Хонаи хеле зебо.

Ана боғ! Наздиктар омада Кристин дид, ки дар гирди хона ҳама чиз бенигоҳубин монда ва аз алафи бегона пур буд. Хайр, ин фаҳмост: агар дар ин ҷо одами пире ки ҳам шуданаш мушкил аст, танҳо зиндагӣ мекарда бошад, дигар хел буда ҳам наметавонад.

Эҳтимол бобои Феллингер фикри ӯро хонд.

– Дар ин ҷо ҳамааш бенигоҳубин аст, ҳамин тавр не? Ман аллақай қувват надорам ҳамаи инро ба тартиб оварам. Хеле пир ҳастам. Боғбон киро кардан хеле қимат аст. Ана хонаро танҳо ду сол пеш таъмир кардам. Ин аз он, ки ман тасаввур мекардам, қиматтар баромад. Ҳама

пули пасандозкардаам ба ин сарф шуд. Лекин таъмир ба ман хеле лозим буд. Чӯб дар баъзе ҷойҳо пӯсида буд, ва онро иваз кардан лозим буд.

Ба Кристин чунин менамуд, ки бобо бештар на бо ӯ, балки бо худ гап мезанад.

– Лекин, – пурсид ӯ, – чӣ хел шумо метавонед як худатон аз ӯҳдаи ин кор бароед, ва ин тавр дур аз шаҳр?

– Ҳа, духтарак, ин осон нест. Бисёр қасон ба ман маслиҳат доданд, ки хонаро фурӯхта, ба хонаи пиронсолон равам. Онҳо ҳақто ба ман барои он пули калоне пешниҳод карданд. Лекин ман ба ин ҷуръат карда наметавонам. Медонӣ, агар одам солҳо дар чунин хонаи хеле зебо зиндагӣ карда бошад ва ногаҳон... Не-не. То вақте ки қувват дорам, дар ин ҷо мемонам.

Онҳо ба назди хона омаданд.

– Осиеб ҳоло ҳам кор мекунад?

– Ҳа, вақте ки сӯи чарх об сар медиҳам, он ҳоло ҳам тоб мехӯрад. Худи осиеб бошад аллақай на он қадар соз аст.

– Оҳо, чӣ хел хонаи калон!

– Хеле калон барои як худи ман. Бисёр хучраҳоро ман тамоман истифода намебарам. Ана таҳхона. Дар ин маконе меёбем, то ки гурбачаҳои туро ҷой кунем.

– Таҳхона? Лекин он тамоман дар зери замин нест!

– Э не, Агар таҳхона чуқуртар мебуд, дар он ҳама вақт об пур мебуд, аз боиси ҳавз, медонӣ...

Бобои Феллингер аз кисаи камзӯлаш банди калидҳоро баровард. Ҷ даркориашро ёфта, дари чӯбинро кушод. Аз пушти ӯ Кристин ба ҷои торику нам даромад, ки тарафи чапи он бо кӯҳнакола пур буд, дар тарафи чап бошад брикетҳои ангишт чамъ карда шуда буданд.

– Гурбачаҳои ту метавонанд дар ин ҷо зиндагӣ кунанд, – гуфт пирамард. Дар тӯдаи кӯҳнакола кофтуков карда, ӯ косачаи хурдери баровард. Ҷ онро ба Кристин нишон дод ва фаҳмонд:

– Барои шир. Ман онро ҳамин замон мерезам.

Косачаро ба замин монда, пирамард ба сӯроҳ дар худи поёни дар нишон дод. – Аз он онҳо метавонанд ҳар вақте ки хоҳанд, бароянд ва дароянд. Медонӣ, ман замоне гурба доштам. Лекин хеле-хеле пеш. Дар охир, ман танҳо як саг доштам.

– Саг? Ҳозир он дар кучост?

– Заҳр дода куштанд.

Чашмони Кристин аз тарс калон шуданд.

– Заҳр дода куштанд? Кӣ ба он заҳр дод?

– Намедонам, духтарча. Одамони бад. Ҳамагӣ як ҳафта пеш. Ман рӯзе ӯро дар хоначааш дар назди бурдаи гӯшти захролуд мурда ёфтам. Баъд ӯро дар он ҷо гӯрондам.

Ҷ ба тарафи ҷангал нишон дод. Сабадчаро бо гурбачаҳо ба замин монда, Кристин аз пушти пирамард, ки ба тарафи зинапоя мерафт, равона шуд:

– Ман умедворам, ки одамони бад гурбачаҳои маро заҳр намедиханд.

– Ман ҳам ба ин умед дорам! Лекин инро ба ту ваъда дода наметавонам. Касе қарор додааст, ки ба ман бо ҳар тарз бадӣ кунад. Ана фақат дишабду тирезаи маро шикастанд.

– Лекин ин кори паст аст!

– Ҳа, ин хеле бад аст. Лекин биё дар бораи дигар чиз гап занем. Ту аллакай бояд ба хона равӣ, Кристин. Набошад, модарат хашмгин мешавад ва ба ту иҷозат намедихад, ки ба ин ҷо биёӣ.

– Майлаш. Ман танҳо бо гурбачаҳоям хайрухуш мекунам.

Кристин тез аз зинапоя поён давид, Маликро ба оғӯш гирифт, гурбачаҳоро сила кард ва боз аз таҳхона давида баромад.

– Оё мумкин аст, ки ман имрӯз бегоҳӣ биёям?

– Албатта!

– Оё метавонӣ аз дӯкони нонфурӯшӣ ба ман як нон харӣ? Медонӣ, ба ман роҳ гаштан аллакай мушкил аст, роҳ то шаҳр бошад наздик нест.

– Албатта! Шояд ба шумо боз ягон чиз лозим аст?

– Ҳм. Умуман ман ҳозир метавонистам ба қассоб занг занам ва фармоиш диҳам. Ту бошӣ дар роҳи бозгашт метавонӣ назди ӯ дароӣ ва чизи фармоиширо гириӣ. Ана, гир, ин пул ба ту бояд расад.

– Майлаш, набошад то бегоҳ, бобои Феллингер.

Духтарча лаб-лаби роҳ давид, пирамард бошад аз паси ӯ нигоҳ мекард.

– Э, исто, – ногоҳ дод зад пирамард. Кристин бозистод.

– Гурбаҳоят чӣ ном доранд?

– Номи модарашон Малик.

– Малик?

– Ҳа, Малик. Хурдакакҳо ҳанӯз бе ном.

– Оё мумкин аст ман ба онҳо ном диҳам?

– Ҳа! Кристин дасташро чунбонда хайрухуш кард ва сӯи шаҳр давид.

Мартин дар майдончаи кӯдакон ғамгинона қадам мезад, ӯ кӯшиш мекард ба ҷое ки одатан чор детектив вомехӯрданд, наздиктар бошад. Боз як бор назди онҳо рафта хоҳиш кардан оиди он ки ӯро ба гурӯҳи худ гиранд, паст задани қадри худ мебуд. Гурур ба ӯ иҷозат намедод. Лекин, агар ӯ ногаҳон, ҳангоме ки онҳо барои муҳокимаи нақшаҳои худ ҷамъ мешаванд, ба ин ҷо меомад, дар аснои гуфтугӯ метавонист гӯё тасодуфан зикр кунад, ки ба наздикӣ соҳиби объективи 500-миллиметрӣ мешавад. Мумкин, баъд аз ин онҳо ба ӯ чиддӣ нигоҳ мекунанд ва мумкин ба наздикӣ ӯро ба гурӯҳашон қабул ҳам мекунанд.

Мартин беихтиёр хамёза кашид. Хуб аст, ки ҳозир таъгили тобистона аст. Вагарна хастагии ӯ албатта ба чашм мерасид.

Не, дигар ҳеч гоҳ бо соҳиби “Ҳонда” коре нахоҳад дошт. Ӯ инро қатъиян қарор дод.

Лекин, аз тарафи дигар, дар ин ҳол чӣ гуна ӯ метавонад ба телеобъективи худ пул ҷамъ кунад? Пулҳоро, ки падару модараш барои кисапӯли медиханд, ҷамъ кунад? Аммо дар ин ҳол ин сад сол давом мекунад. Ана агар ба хонаи онҳо бобояш ба меҳмонӣ меомад – албатта ёрӣ мерасонд. Мумкин бо зодрӯзи оянда низ ягон чиз ҳосил мешавад... Ӯ бояд он объективро харад, набошад онҳо ӯро ҳеч вақт ба гурӯҳи худ намегиранд!

Мартин назди панҷараи пастакак нишаста, бо арғунҷак ҳой рафтани кӯдаконро тамошо мекард.

– Ту дар ин ҷо чӣ кор мекуни? Кани рав!

Дар назди ӯ Детлеф – яке аз детективҳо меистод.

– Ман? Ҳеч чиз. Ҳамин тавр нишастаам.

– Набошад ман ба ту як маслиҳати хуб медихам: рафта дар ҷои дигар шин.

– Аз чӣ сабаб?

– Барои он ки ин ҷои мост. Дар ин ҷо ҳама вақт детективҳо ҷамъ мешаванд. Азбаски ту аз гурӯҳи мо нестӣ, беҳуда дар ин ҷо нагард.

– Аммо агар ман аз гурӯҳи шумо мебудам?

Ҳамин вақт назди онҳо Томас омад. Ӯ калимаи охириро шунида, дарҳол гуфт:

– Аз кадом гурӯҳ? Аз детективҳо набошад?

– Хайр, ҳа умуман...

– Рав аз ин ҷо! Ва шитобон! Ба мо ҳамроҳ шудан! Инро бинед-а! Ақлат дар ҷояш?

Детлеф илова кард:

– Аввал ту бояд нишон диҳӣ, ки метавонӣ детектив шавӣ. Хабарҳоро чамъ кардан! Муҳимтаринашро!

– Ин осон нест, чунки мо умуман ҳамаашро медонем.

Э, не – ӯ намегузорад, ки онҳо аз ӯ бо осонӣ рӯ гардонанд! Мартин нахост, ки обрӯяш резад.

– Наход ҳамаашро! Ба ман афсона нақл накумед!

Томас ҳавобаландона табассум кард:

– Оё меҳоҳӣ нақл кунам, ки мо дар бораи ту чӣ медонем? Ва ин бо назардошти он, ки шумо дар ин ҷо ҳамагӣ ду ҳафта боз зиндагӣ мекумед. Номии ту Мартин Нагел аст, ва ту дар кӯчаи Готенвег, хонаи рақами 18, дар ошёнаи дуюм зиндагӣ мекунӣ. Падари ту дар ташкилоти «Ляймрот ва Ко» нақшакаш шуда кор мекунад. Ту хоҳар дорӣ, ӯ ҳаштсола аст ва номи ӯ Кристин аст. Дар мактаб бо баҳоҳои се ва чор меҳонӣ. Машғулияти дӯстдоштаи ту суратгирӣ аст, ва ман фикр мекунам, ки илова ба ҳамаи ин ту боз бисёр китоб меҳонӣ.

Мартин ҳайрон монд.

– Оҳо! Чӣ хел шумо ҳамаи инро фаҳмидед?

– Ҳе! Бо осонӣ!

– Ва шумо дар бораи ҳар касе ки дар ин ҷо зиндагӣ мекунад, ҳамин қадар бисёр медонед?

– Албатта, – мағрурона гуфт Детлеф. – Дар бораи бисёр касон мо бисёртар медонем. Ана

мебинӣ, ба зудӣ мо мефаҳмед, ки суратгираки ту чанд сӯм меистад ва ту чанд тағлибос дорӣ.

– Хайр, ин ба шумо чӣ лозим аст? – шавқмандона пурсид Мартин. Ӯ боварӣ дошт, ки ин савол ҷӯраҳоро ба парешонӣ меоварад, чунки ӯ фикр мекард, ки бо тағлибос онҳо аз ҳад гузарониданд. Аммо нашуд!

Чунин саволро Томас шоистаи ҷавоб додан намеҳисобид. Детлеф бошад ғурунгос зад:

– Саволи беақлона! Чунки мо детективҳоем. Дигарон марқаҳои почта чамъ мекунанд, ё аксҳои футболбозон, ё боз ягон чизи бекораро. Мо бошем хабарҳоро чамъ мекунем.

Дар тарафи дигари кӯча Эрики хурдакак ва фарбеҳак намоён шуд. Ӯ ба бозии детективҳо чунин чиддӣ рафтор мекард, ки ба ҳама ҷо бо худ дурбинро мебурд.

– Ба ин навомад дар ин ҷо чӣ даркор шудааст? – аллакай аз дур дод зад ӯ.

Томас гуфт:

– Навомад аввал андак аз қобилиятҳои детективи мо ҳайрон шуд. Лекин ӯ аллакай меравад. Чунки ман аллакай ба ӯ як бор гуфтам, ба фикрам, бори дуюм такрор кардан лозим намешавад.

Мартин дилгир шуда гуфт:

– Майлаш, худро ин қадар боло нагир. Ман меравам. Лекин на аз он сабаб, ки шумо маро бо худ намегиред, балки аз он сабаб, ки шумо мисли беақлон бо бозии аблаҳона машғулед.

Детективҳо, ҳе!

Ў дид, ки муштҳои Детлеф ва Томас аз ғазаб чафс шуданд, лекин пеш аз он ки онҳо ба иҷрои чизе шуруъ кунанд, Мартин тез илова кард:

– Шумо чӣ, ҳақиқатан фикр мекунед, ки ҳама чизро медонед?

– Бе ягон шубҳа, беақлак, – безътиноёна гуфт Детлеф.

– Набошад гӯед, он касе ки вақтҳои охир савори “Ҳонда” аз ин чо мегузарад, кист?

Умуман Мартин фикр мекард, ки онҳо инро ҳам медонанд. Аммо бо қаноатмандии зиёд пай бурд, ки тири ӯ ба нишон расид. Эрики ранҷида фавран гуфт:

– Шояд мо намедонем, ки ӯ чӣ ном дорад, лекин мо рақами мотосикли ӯро дорем. Ман ҳозир ба ту онро нишон медиҳам, он дар китобчаи дастии ман аст.

Мартин саҳлгирона даст афшонд:

– Эҳ, майлаш. Рақам ба ман даркор нест, ман худам онро дорам. Ман фикр кардам, ки шумо ҳақиқатан ҳамаашро медонед.

Ў тоб хӯрд ва сарашро баланд бардошта, аз кӯча поён рафт.

Кристин бо тамоми қувват медавид. То осиеб аллақай каме роҳ монда буд. Ў хурсандӣ мекард, ки боз гурбачаҳои худро мебинад. Лекин ҳамин борхалтае ки ӯ ба он ҳама чизҳои бобои Феллингер

гуфтагири андохта буд, барояш вазнинӣ мекард ва ба тезтар давидан ҳалал мерасонд.

Дар назди хона мошин меистод. Автомобили спортии паст. Кристин хеле ҳайрон буд. Наздиктар омада, ӯ овозхоеро, ки аз айвонча мебароманд, шунид.

– Илтмос, боз як бор нағзакак фикр кунед, чаноби Феллингер! Дигар ҳеч кас ва ҳеч гоҳ ба шумо ин хел пешниҳоди хуб намекунад! – мегуфт касе бо овози хиррӣ.

– Ба ман ҳеч хел пешниҳодҳо даркор нестанд: на хуб, на бад, – ҷавоб дод бобои Феллингер. – Чунки ман хонаамро фуруҳтанӣ нестам. Ман инро ба шумо чанд бор гуфта будам. Ба фикрам, ман ҳамаашро фаҳмо гуфтам.

Дар овози ҳамсӯхбаташ дӯстии сохта садо дод:

– Мо, албатта бечуну чаро қарори шуморо ҳурмат мекунем, чаноби Феллингер. Бовар кунед, мо ба шумо фақат хубиро хоҳонем. Ана, масалан, агар касал шавед, дар ин ҷои хилват чӣ кор мекунед?

– Раҳмати калон, ки шумо ба ман ғамхорӣ мекунед!

Кристин ҳатто аз масофаи дур аз овози ӯ фаҳмид, ки ӯ ба ҳамаи ин суҳбатон ҳеч бовар намекунад.

– Мо, албатта, ҳамчунин ҳавасмандем, ки шумо ҳамаи инро ба мо фурушед. Инро пинҳон кардан беақлона мебуд. Даркор ҳам нест, чунки гап дар он аст, ки барои ин хонаи кӯҳна ин қадар

пули бисёр додани мо ҳеч айбе надорад. Лекин мо дар бораи шумо ҳам фикр мекунем, чаноби Феллингер!

– Хайр, аз он пули калони шумо чӣ фоида аст, агар ман бо пули бисёр дар бонк дар хонаи пиронсолон аз ғам бемор шавам? Зеро он хурсандиеро, ки ба ман заминам мебахшад, баъд бо ягон пул харида наметавонам!

– Хайр, майлаш, – бо душворӣ хашмашро боздошта, бо овози хирросӣ гуфт ҳамсӯҳбаташ. – Аммо, вақте ки шумо барои идора кардани ҳамаи ин чизҳо қувват надошта, ҳамаи инро фурӯхтани мешавед, шояд аллакай дер мешавад! Мо роҳ дода наметавонем, ки сармоияи мо бекор хоб равад, дар сурати он ки шуморо интизор шавем. Ман онро дар назар дорам, ки мо наметавонем қарори шуморо ин қадар дер интизор шавем!

– Инро аз шумо ҳеч кас талаб намекунад!

– Хайр, майлаш, – боз як бор такрор кард дигарӣ. – Ана ба шумо варақаи боздиди ман. Агар шумо дар вақти наздик ба ҳар ҳол фикратонро тағйир диҳед, занг занед. Мо вақт ёфта, меоем.

– Хайр, чанобон.

– Хайр.

Кристин маҳкам шудани дари даромадро фаҳмид. Ӯ аз кунҷ нигоҳ кард. Айнан ҳамон вақт он ду мард ба мошин савор мешуданд. Азбаски ин мошини спортии кушода буд, ӯ фаҳмид, ки соҳиби овози хиррӣ бо овози паст ба ҳамроҳаш

чизе мисли ин гуфт: «Холо вай мебинад!» Шояд ӯ ин фикрро андак дигар хел баён кард. Ба аниқ будани ин калимаҳо духтарак дилпур набуд.

Мотор ғуррос кард, мошин давр зада, аз назди Кристин чунон тез гузашта рафт, ки аз зери чархҳо сангреза фаввора зад.

Кристин ресмони зангӯлаи кӯҳнаро, ки дар назди дари даромад овезон буд, кашид, ва дар даруни хона занги гӯшкаркунандае шунида шуд. Дар остона пирамард бо бинии калон ва бо чашмони нек пайдо шуд.

– А, ин ту, Кристин!

– Ин кӣ буд, бобои Феллингер?

– Одамоне ки ҳатман мехоҳанд хонаи маро харанд.

– Лекин шумо онро намефурӯшед-ку?

– Не. Хусусан ба ин одамони хира!

– Онҳо ҳам мехоҳанд дар ин чангал зиндагӣ кунанд?

– Не, духтарак, онҳо дар ин ҷо зиндагӣ кардан намехоҳанд. Онҳо мехоҳанд ин ҷойро тарабхона кунанд.

– Тарабхона? Ин ҷое ки одамон барои хӯрок хӯрдан меоянд?

– Ҳа, ва аз рӯи нақша ин як чизи олидарача мешавад. Онҳо мегӯянд, ки нақша ҳам аллакай тайёр аст. Агарчи ман аниқ фаҳмондам, ки аз хона чудо шудан намехоҳам.

– Аммо он гоҳ гурбачаҳои ман ҳам наметавонанд дар ин ҷо зиндагӣ кунанд?

– Албатта не. Лекин биё дар ин бора дигар гап назанем. Ту чизеро, ки ман ба қассоб фармоиш додам, овардӣ?

– Ҳа, – Кристин кисаи шимашро кофтуков кард. – Ана боз 5 доллар ва 35 сент. Бақия.

– Раҳмати калон ба ту! Ин барои ман хеле ёрдами калон аст. Рафтем, аввал гурбаҳоро хабар гирем, баъд ба боғ меравем. Олуҳо аллакай пухтаанд ва ту метавонӣ онҳоро ба қадри хоҳиш хӯрӣ. Ба хона ҳам якчандто гирифта метавонӣ.

– О, ман олуро хеле дӯст медорам.

Пирамард ғалакаи дари таҳхонаро кушод ва аз зинапоя поён фуромад, Кристин аз пушташ равона шуд. Аз ҳолашон маълум буд, ки гурбаҳо худашонро хеле хуб ҳис мекарданд. Онҳо хурсандона дар сабад мечунбиданд, аз болои якдигар мечастанд ва гоҳ-гоҳ аз косачае ки дар наздашон меистод, шалап-шалап шир менӯшиданд. Гурба дар назди сабадча дароз кашида, оромона чунбучӯли гурбаҳоро тамошо мекард.

– Шумо аллакай ба онҳо ягон ном додед?

– Ҳа, медонӣ, ба ҳамаи онҳо ном мондан бароям хеле хастакунанда намуд. Ғайр аз ин, ман ҳеч гоҳ чор номи навро дар ёд дошта наметавонам, чунки аллакай хеле пир ҳастам. Барои ҳамин қарор додам, ки онҳоро ба таври оддӣ Алфа, Бета, Гамма ва Делта меномам.

– Чӣ хел? Алфа?...

– Ин чор ҳарфи аввали алифбои юнонӣ аст. Ана ҳамин сиёҳ – Алфа. Ин, ки нӯги пойҳояш

сафед аст, – Бета; Ана ин – Гамма, ана бин вай дар пушташ доғ дорад, хокистаррангаш бошад – Делта.

– О, чӣ хел зӯр! Яъне, Алфа – инаш, Бета – ана инаш, ин бошад...

– Гамма.

– Гамма. Хокистаррангаш Делта ном дорад.

– Онҳо ба ин чо тамоман омӯхта шуданд. Модарашон ба наздикӣ ба сайру гашт баромада буд, гирду атрофро аз назар гузаронид ва эҳтимол аз чизҳои дидааш қаноатманд шуда, ба таҳхона баргашт.

– Хеле хуб. Модарам гуфт, ки ман ба шумо аз ӯ салом расонам. Ӯ аз шумо сипосгузор аст, ки шумо гурбаҳоро паноҳ додед. Ӯ мехост ба шумо занг занад, аммо рақами телефонатонро ёфта натавонист. Дар он чо якчанд Феллингерҳо буданд.

– Ман Август Феллингер, метавонӣ ба ӯ расонӣ. Ман метавонам ба ту рақами телефонатонро дар қоғазча нависам. Ва агар падару модарат ягон вақт рӯзи якшанбе сайру гашт кардан хоҳанд – дар ин чо онҳо ҳама вақт меҳмонони азиз мешаванд.

– Ман инро ба онҳо мерасонам. Аммо акнун шояд назди олуҳо равем?

– Ҳа, ту шояд гурусна мондӣ. Набошад, рафтем!

Пирамард оҳиста-оҳиста аз зинапоя боло баромад ва сӯи дариҷа дар девори хамшуда, ки боғи алафзеркардари ихота мекард, равона

шуд. Духтарак ҳар замон пеш медавид, баъд бармегашт ва пирамардро аз дасташ мегирифт, мисли он ки ўро тамоми умр медонист.

– Эй, ту магар муамморо ҳал карда истодаӣ?

Сарашро аз кор бардошта, Мартин дар назди худ марди фарбеҳи миёнсолро дид.

– Ҳа, – гур-гур кард ӯ ва боз бар бурдаҳои коғазчаҳое, ки назди ӯ буданд, хам шуд.

– Ин чӣ?

– Кори шумо набошад.

– Майлаш, қаҳр накун, ба ман ин тамоман шавқовар нест.

Инро гуфта ӯ, аз афташ, тамоман рафтани набуд. Зиёда аз он, ӯ пурсупосашро давом дод.

– Аз рӯи намуд ман ба ту 12 ё 13 сол меодам.

– Дувоздаҳ.

Мартин қисмҳоро дида мебаромад ва кӯшиш мекард фаҳмад, ки кадоме аз онҳо ба кучо дахлдоранд, вале натавонист. Дар пешаш истодани шахси ношинос ўро асабонӣ мекард ва диққаташро парешон мекард.

– Ана ҳамин қисм бояд аз ҳама боло бошад. Бин, ин ҷо сарлавҳаи як бланк маълум аст.

– Дуруст.

– Инро бинед-а, ҳамаи инро ба чунин қисмҳо хурд кардаанд. Барои аз нав ба намуди пештара барқарор кардани ин хат сабри зиёде лозим аст!

Мартин сарашро бардошт:

– Тамошобинон ҳозир ба ман тамоман лозим нестанд.

– Ман тамоман нигоҳ накарда истодаам. Ман танҳо ба ту ёрӣ додан мецоҳам.

– Ҳа, лекин барои ёрӣ додан шумо бояд ба ҳар ҳол нигоҳ кунед.

– Хайр ҳа, лекин ман нигоҳ намекунам, ки дар ин коғазчаҳо чӣ навишта шудааст. Эй, ана ҳамин, эҳтимол, бояд дар кунҷи боло аз тарафи рост бошад: бин, чӣ хел лаби он рост ва ҳарфи “Г” намоён аст.

Мартин бояд розӣ мешуд, ки ношинос дуруст гуфт, лекин ба ҳар ҳол чизе нагуфт.

– Гӯш кун, ман як пешниҳоде дорам: ҳама вақт ҷои қатқардари дар назар дор. Мактуб як бор ин хел ва як бор ин хел қат карда шуда буд. Ва аз ин сабаб қат дар ин ҷо ба як сӯ бояд равона карда шавад.

Мартин тӯдаи коғазмайдаашро пош дод ва аз онҳо қисмҳои коғазҳои қатқардари ҷудо кардан гирифт. Ношинос диққат нишаст, то ки хубтар бинад.

– “Мӯхта...” – ин мурочиат аст. Инро ба ин ҷо ба боло мондан лозим аст.

– Пас ба ҳар ҳол шумо хонда истодаед...

– Ин мактуби туст?

– Не.

– Инро ту нанавиштаӣ, ва ба номи ту фириастода ҳам нашудааст?

– Ман гуфтам-ку, не.

Ношинос бо фикру хаёл бо ангуштонаш қисми
коғазчаро тоб дода, гӯё дар омади гап пурсид:

– Ин дар дасти ту аз кучост?

– Ёфтам.

– Ёфти? Ва ин тавр кӯшиш мекуни, то онро аз
нав барқарор кунӣ?

– Ман аллакай гуфтам: ин ба шумо тамоман
дахл надорад!

Мартин, албатта дида монд, ки бо одами
калонсол на он тавре гап мезад, ки падару модар
аз ӯ талаб мекарданд. Лекин, акнун ӯ аз ин парво
надошт, ғазаби ӯ торафт зиёд мешуд.

Ношинос бошад оромона давом меод:

– Ғайр аз ин, аз эҳтимол дур аст, ки одами
ботарбия аз сатили ахлот хатҳои бегонаро
бароварда хонад.

Мартин як қад парид:

– Шумо аз кучо медонед... яъне, шумо чӣ
хел фаҳмидед, ки ман инро аз сатили ахлот
баровардам?

– Ҳамааш осон: ман дидам, ки ту ин корро
кардӣ.

– Ҳа? Ана ба кадом сабаб шумо маро ҷосусӣ
мекунед!

– Аҷоиб, касе ки хатҳои бегонаро аз сатили
ахлооти бегона медуздад, каси дигарро дар ҷосусӣ
айбдор мекунад.

Мартин коғазмайдаҳои худро бо қатъият
чамъ кард.

– Тамом, ман меравам.

– Ту чӣ, ақлатро гум кардӣ?! Мо бо чунин
заҳмат ин кунҷро аз нав барқарор кардем, ту
бошӣ ҳамаашро боз омехта кардӣ!

– Иқрор шавед, ки шумо ҳам мехоҳед ин хатро
хонед! Боз маро тарбия медиҳед!

– Майлаш, биё, боз онҳоро ба ин ҷо мон. Ва
дурустакак! Нигоҳ кун, баъзеи онҳо болои ҳам
ҳастанд. Мактубро қат карда дарондаанд, барои
ҳамин онҳо якҷоя қанда шудаанд. Ин маънои
онро дорад, ки онҳо дар ҳамаи чорякҳо буданд,
ва дар баробари ин дар як тараф ба сӯи долларз.

– Э? Ман ҳеч чизро нафаҳмидам.

– Ту чӣ, физикаро ҳатто ба андозаи баҳои се
намедонӣ?

– Физика ба ин чӣ дахл дорад? Ва бо ҳамаи ин,
ман физикаро хуб сарфаҳм меравам. Хусусан,
дар оптика.

– Медонӣ, хубтараш биё қисмҳои, ки пеш
канори мактуб буданд, чудо кунем.

Ин ношинос одами хеле аҷоиб буд.
Устуворие, ки вай бо он ба кор шурӯъ кард, ва
ба гапҳои дағали ӯ аҳамият надода, тамоми вақт
хушмуомила буданаш ба Мартин маъқул буд.
Мартин ба ҷустуҷӯи қисмҳои рост шурӯъ кард.

– Ман ҳамаи қисмҳои, ки қат карда шудаанд,
чудо мекунам. Ана мебинӣ, баъд аз чанд дақиқа
аллакай асос тайёр мекунем ва баъд фақат ҷойҳои
холоиро пур кардан даркор мешавад.

Мартин чашмонашро сӯи ношинос боло кард.

– Шояд шумо дар ин кор наведгир нестед.

– Хайр, ҳа, аз як чиҳат ман дар шикаставу порашуда устоям. Гӯш кун, – гӯё банохост гуфт ношинос, яке аз қисмҳоро дар дасташ гардонда. – Агар ту чунин кунҷков бошӣ, чаро мактубҳои ғичимшударо аз сатили ахлот намебарорӣ? Барои хондани онҳо вақти камтаре лозим аст.

– Ҳамаи гап дар ҳамин аст. Аз қисмҳо чизи бутунро аз нав барқарор кардан ба ман маъқул аст. Агар мактубҳоро танҳо рост кардан лозим мешуд, дар ин ҷӣ чизи шавқовар мебуд?

– Фақат маро гӯл назан, чавон!

– Ман ба ин кӯшиш ҳам намекунам!

– Набошад чаро ту сатилҳои ахлотро мекобӣ, ба ҷои он, ки масалан, рӯзномаро гирифта дарронӣ ва баъд кӯшиш кунӣ онро аз нав барқарор кунӣ? Ин аз сабаби он аст, ки ту ҳатман доништан мехостӣ, ки дар ин мактуб ҷӣ навишта шудааст.

– Наход?!

– Майлаш, биё ҳамаашро рӯйрост гӯй. Ваъда медиҳам, ки ба ҳеч кас намегӯям.

– Ҳатто ба соҳиби сатили ахлот?

Ношинос бо кадом сабаби номаълум табассум кард.

– Хусусан ба ӯ! Ту бо ӯ шинос ҳастӣ?

– Не, ин ҳамааш нохост шуд. Ман дар он вақте ки зане ба қуттии сатили ахлот коғазҳоро аз сабади ахлот меафшонд, аз назди вай мегузаштам. Ана ҳамон вақт ин фикр пайдо шуд.

– Кадом фикр?

– Хайр, фикр оиди он ки дар ин ҷо чизи шавқовареро фаҳмида гирифтани мумкин аст. Ҷӯраҳои ман... умуман онҳо ҷӯраҳои ман нестанд, лекин ман мехоҳам, ки онҳо маро ба гурӯҳи худ қабул кунанд. Ҳамин тавр, онҳо ҳама вақт детективбозӣ ё ҷӯяндабозӣ, ё чизе мисли ин мекунанд. Хайр, барои онҳо ин чизе аз бозӣ бисёртар аст. Онҳо хабарҳои набофтаре оиди ҳамаи онҳое ки дар ин шаҳр зиндагӣ мекунанд, ҷамъ мекунанд. Онҳо, масалан, аз пушти одамон мушоҳида мекунанд ва баъд ҳамаашро менависанд. Томас гоҳ-гоҳ сурат мегирад. Ӯ телеобъективи 210 миллиметрӣ дорад. Ӯ аз тирезаи худ ошиқонро дар боғ сурат гирифта метавонад. Ба тавре ки дар сурат кӣ буданаш ба ҳама фаҳмост. Детлеф бошад чанд бор сӯҳбатҳои одамонро ба навор сабт карда буд, дар ҳоле ки онҳо тамоман беҳабар буданд. Ҳамаи ин хеле шавқовар аст.

– Ана ҷӣ хел. Ва агар ту якчанд хабарҳои шавқовар ҷамъ кунӣ, онҳо туро қабул мекунанд.

– Хайр, ҳа. Лекин ман чизе намедонам, ки ба худӣ онҳо номаълум бошад. Ана агар ман телеобъективи 500-миллиметрӣ медоштам, аз Томас пешдастӣ мекардам. Лекин он хеле қимат аст. Илова ба ин мо ба ин ҷо ба қарибӣ кӯчида омадаем. Аз ин сабаб ман хабарҳоро мисли Ҳаралд ҷамъ карда наметавонам. Холаи ӯ мағозаи шахсӣ дорад, ӯ ҳама вақт бо харидорон гуфтугӯ мекунад ва ҳама чизҳоеро, ки дар атроф рӯй медиҳанд, медонад.

– Ва ту мехоҳӣ хабарҳоро бо роҳи нопок чамъ кунӣ?

Гарчанде ки савол ба гӯш сахт мерасид, қиёфаи рӯи ношинос хушмуомила мемонд.

– Барои чӣ нопок?

– Дар сатили ахлот кофтуков кардан кори дучанд ифлос аст.

– Ман кофтуков накардаам, ман бомақсад кофтам.

– Хайр ҳа, ҳа, мактубҳоро.

– Не, на танҳо. Вақте дидам, ки зан ба сатили ахлот коғаз мепартояд, дар майнаам фикри аниқе пайдо шуд. Ман мактубҳои поракардари бомақсад кофтуков кардам.

Қиёфаи меҳрубон, вале сахтгирони ӯ ба қиёфаи нафаҳмидан мубаддал гардид. Инро дида, Мартин фаҳмонд:

– Хайр, ҳа, агар одам коғазҳои худро ғичим кунад ва танҳо мактубҳои алоҳидари пора-пора кунад, хулоса худ аз худ хулоса бармеояд, ки ӯ намехоҳад махсусан ин мактубҳо хонда шаванд.

– Бомантик! Ман мегуфтам, ки танҳо бо ҳамин як фикр ту лоиқи он ҳастӣ, ки узви клуби детективҳо шавӣ!

– Шумо инро чиддӣ мегӯед?

– Комилан! Лекин боз хубтар мебуд, агар ту чизи шавқовартаре меёфтӣ!

Ҳар дуяшон боз ба коре ки аз онҳо сабри зиёдеро талаб мекард, сар карданд. Даре нагузашта гӯшаҳои мактуб қариб тайёр буд, ва

онҳо ба мобайн гузашта метавонистанд.

Ношинос пурсид:

– Акнун, вақте ки мо навиштаро барқарор мекунем, ман ба ҳар ҳол матнро бояд хонам. Ту розӣ ҳастӣ?

– Ба ман чӣ, хонед!

Мартин ҳайрон шуда нигоҳ мекард, ки кори ношинос чӣ хел тез пеш мерафт. Фикр кардан мумкин буд, ки ӯ медонад, ки мактуб бояд чӣ намуд дошта бошад.

– Шамол сар мешавад. Агар он ҳамаи инро барад, мо давом дода наметавонем.

– Бинед, ин чо аллакай чизеро хондан мумкин мешавад: “...вичдони ман мегӯяд. Зани ман” – ин чо матн канда мешавад.

Ношинос дар поён боз як қисро ба поён ҳамроҳ кард ва якчанд калимаро хонд:

«Агар ӯ мефаҳмид, ки гуноҳи ман то чӣ андоза калон аст, ӯ ...»

– Оҳо! – Мартин ба вачд омад. – Ин чо сухан дар бораи гуноҳ меравад! Мо ҳақиқатан ба пайи ҷиноят афтодаем! Чӣ хел зӯр мебуд! Агар ман бо чунин чиз дар ин гурӯҳ пайдо мешудам, онҳо маро ҳамон замон қабул мекарданд!

– Ту чунин фикр мекуни?

– Албатта! Телеобъектив ва микрофон ҳам даркор намешуд. Танҳо фикр кунед, ҷинояти ҳақиқӣ! Онҳо дар умрашон ҳанӯз чунин сайд надошанд!

Чунин менамуд, ки ношинос тамоман ба хурсандии писарак ҳамроҳ нест ва хомӯшона

коғазчаро бо ангуштонаш тоб меод. Лекин хурсандии Мартин тез парешон шуд:

– Умуман, не. Ба гумонам, чизи динӣ. Ана бинед: дар ин пора “Исо” навишта шудааст. Фақат намедонам онро ба кучо...

– Дар ин чо навишта шудааст: “...то, ки гуноҳам бахшида шавад..”

– Ин чӣ калима бошад?

– Шубон.

– Шубон? Ин чӣ, мактуб ба роҳбари ҷамоати масеҳӣ? Охир чунин менамояд, ки дар он хона роҳбари ҷамоати масеҳӣ зиндагӣ мекунад!

Ношинос табассум кард:

– Хайр чӣ? Охир ин фалокатовар набудагист-ку?

– Ҳа, фалокатовар нест. Лекин агар ҳамаи ин динӣ бошад....

– Он гоҳ чӣ мешавад?

– Он гоҳ дар ин ҳеч чизи шавқовар нест.

– Ту чунин фикр мекуни? Акнун ҳамаи инро якҷоя хон.

Мартин сарашро ба болои мактуб хам кард. Хусни хат хушнависона набуд ва ҷойҳои ҳоли бисёр буданд. Лекин маънои умумиро фаҳмидан мумкин буд. Ва Мартин ҳар қадар бештар мехонд, ҳамон қадар бисёртар ҳайрон мешуд.

– Не, инро бинед-а!

– Чӣ чизи шавқоваре дар он чо будааст?

– Хайр, кас дар бораи корҳои баде ки кардааст, қушоду равшан менависад. Ҳеч чизи аҷоиб дар

ин нест.

– Ӯ мефаҳмонад-ку барои чӣ ӯ чунин мекунад. Барои он ки ӯ худро дар назди Худо айбдор ҳис мекунад.

– Дар назди Худо?

– Хайр ҳа, ана бин, дар ин чо навишта шудааст.

– Ҳа, лекин ба ҳар ҳол инро ба одамони дигар наменависанд!

– Менависанд! Ба дигар кас инро навишта, кас ҳис мекунад, ки аз ғами калоне халос шуд ва ӯ аз фишори он раҳой ёфт. Наход, ки бо ту ин ҳеч вақт рӯй дода набуд?

– Албатта не! Агар ман коре кунам, ки онро ҳеч кас набояд донанд, ман онро ба ҳеч кас намегӯям.

– Лекин агар ту донӣ, ки ин сирри ту ба ҳар ҳол фош шудааст?

– Хайр ҳа, ҳа, ман медонам шумо гапро ба кучо мебаред, Худо ҳамаашро мебинад.

Ношинос, ки тамоми вақт сари ду по нишаста буд, ҳис кард, ки пойҳояш хобидаанд, ва бархеста, назди писарак чунон нишаст, ки мактуб дар байнашон буд.

– Дуруст, – дар баробари ин гуфт ӯ. – Ана бин, вақте ки ҷӯраҳои ту ба ҳамаи сокинони ин шаҳр парвандаи маҳфӣ кушодаанд...

– Парванда чист?

– Ин ҷузъгир² бо ҳуҷҷатҳо аст, ки дар он ҳама чиз оиди ягон кас навишта шудааст. Фарз

кунем, ки дар ягон чо чуни чузъгир ҳаст, ки дар он ҳамаи маълумотҳо оиди ту ҷамъ карда шудаанд. Дар он чо суратҳои ҳам мебуданд, ки пинҳонӣ гирифта шудаанд. Шояд ҳатто бо аппарати махсус дар торикӣ. Ҳамчунин дар он наворҳои магнитофонӣ бо калимаҳои аз ҳама тунду тез ва аз ҳама беақлонае ки ягон бор гуфта будӣ, сабт карда мешуданд. Ва дар он муфассал ҳамаи фикрҳои ту: ҳасад, рашк, ҳасисӣ, дурӯғгӯӣ ба падару модар, ба бародарону хоҳарон, ба ҳамсинфон ва муаллимон навишта шуда мебуданд. Ва дар муқова сурате часпонда мебуд, ки ҳангоми дар сатили ахлот кофтуков карданат гирифта шудааст....

– Лекин, ин хеле бад мебуд!

– Албатта. Акнун тасаввур кун: Худо ҳама чизро дар бораи ту медонад. Албатта, ӯ ҳеч чизро ба ҳама овоза намекунад: на бадро, на хубро. Лекин хуб фикр карда, ту розӣ мешавӣ, ки корҳои хуби ту аз корҳои бади ту зиёдтар нестанд.

Мартин шармгинона хомӯш меистод. Ногаҳон ӯ сарашро бардошт: – Шумо чӣ, ба инсофи ман фишор овардан мехоҳед?

– Мо дар бораи он гуфтугӯ кардем, ки чӣ чиз одамро ба навиштани ин водор кард. Ман хостам инро ба ту фаҳмонам. Ин одам фаҳмид, ки Худо зоҳиру ботини ӯро мебинад. Дар назди дигарон ӯ худро хуб вонамуд карда метавонад, метавонад вонамуд кунад, ки ҳамаи корҳои нағз аст, аммо Худо ҳама чизро дар бораи ӯ медонад. Ва ин

ӯро ба изтироб овардааст. ӯ бисёр мехоҳад, ки Худо ӯро бахшад. То ки Худо, масалан, ҳамаи наворҳои бо ҳамаи протоколҳои ки гуноҳи ӯро тасвир мекунад, пок кунад.

– Оё ин мумкин аст?

Ношинос сарашро ба аломати ризоият ҷунбонд:

– Ҳа, мумкин аст. Худо ваъда додааст, ки ҳамаи гуноҳҳои мебахшад.

– Ҳамту?

– Не, ҳамту не. Худо барои ин нархи калоне супорид. ӯ Писари Худо фиристод. ӯ мисли одам ба замин омад....

– Исо.

– Дуруст, Исо Масеҳ. ӯ дар салиб мурд, гарчанде ки айбдор набуд.

– Ҳамаи ин ҳикояро ман аллакай медонам. ӯ фақат хубӣ мекард, лекин ба ҳар ҳол ӯро куштанд. Ин беинсофона буд.

– Ҳа, лекин Исо на танҳо қурбонии беинсофии онҳо буд. ӯ Ҳудаш, ихтиёрӣ ба марг рафт.

– Ихтиёрӣ? – Мартин, албатта, инро пештар ҳам фаҳмида буд, лекин ин дар сараш ҳеч ҷой намегирифт.

– То ки ба мо ёрӣ расонад, – фаҳмонд ношинос. Чашмони ӯ ба писарак хеле меҳрубона нигоҳ мекарданд; аз афташ, ӯ худаш аз гуфтааш хурсанд мешуд. Мартин ҳис мекард, ки ҳамаи он чи ӯ мегуфт, рост буд.

– Падари осмонӣ, – давом дод ӯ, – гуноҳҳои ди-

гар одамонро ба гардани Исо гузошт. Аз ин сабаб Ҷ бояд мемурд. Лекин барои гуноҳҳои Худаш не, балки барои гуноҳҳои дигар одамон. Ҷамаи одамон. Ҷамчунин барои гуноҳҳои ту ва ман.

Мартин хомӯш ба мактуб назар меандоخت, лекин онро надида, мешишт. Дар пеши назари ӯ шишаи резашуда ва пирамарде ки бо тарс аз кат мехест, меистод.

– Оё Ҷ парвандаро – ё ки он чӣ ном дорад, пора мекунад?

– Дуруст. Ҷ онро ба чунин қисмҳо майда мекунад, ки аллақай ҳеч кас онро аз нав барқарор карда наметавонад.

– Ҷм, – гуфт Мартин. Баъд, каме хомӯш истода, илова кард, – аз ҳамин сабаб ӯ ба шубон навишт. Ва шубон ба ӯ чӣ ҷавоб дод?

– Ҷ ба вай чунин навишт: “Шумо метавонед хотирчамъ бошед, ки Худо ҷамаи гуноҳҳои шуморо бахшид. Дар Китоби Муқаддас навишта шудааст, ки вақте мо дар пеши Ҷ софдилона иқрор мешавем, Ҷ тамоми ёддоштҳои ҳар ҷиноятро нест мекунад“.

– Ҷм.

Ногаҳон Мартин якбора сарашро боло кард:

– Гӯед, аз кучо шумо медонед, ки ӯ ба вай чӣ навишт?

Ношинос табассум кард:

– Чӣ хел ту, детектив, инро то ҳол нафаҳмидӣ?

– Наход... шумо чӣ, ҳамон шубон ҳастед?

– Ҷа, ман соҳиби он сатили ахлот ҳастам.

– Ман беақл будаам-ку!

– Э, хайр, аз ҳад нагузарон!

– Шумо чӣ, ҳозир...Хайр, ман ба шумо миннатдор мебудам, агар падару модарам дар ин бора ҳеч чиз нафаҳманд.

– Дар ин бора метавонӣ хавотир нашавӣ.

Ношинос дарбаробари инчунон меҳубонона табассум мекард, ки Мартин ба ҳайрат омад.

– Набошад барои чӣ шумо фавран нагуфтед? Яъне, дар он вақте корҳои маро аз тиреза тамошо мекардед – ба ҷои бо ман нишаста, қисмҳоро гузоштан шумо метавонистед маро бо химча...

– Ҷ дармонд.

Шубон бо химча – инро бо ҳам вобаста кардан имкон надорад.

– Ё шумо метавонистед ба ман дод занед ва пеш кунед!

– Барои ин чанд сабабе ҳаст. Якумаш, ту инро албатта дар дигар ҷо такрор мекардӣ.

– Наход шумо тамоман хашмгин нашудед?

– Медонӣ, кофтукови ту дар сатили ахлоти мо дар байни рафтори беақлонаи писарча ва рафтори сазовори ҷазо буд. Ман қарор додам, ки онро рафтори беақлонаи бача ҳисоб кунам. Умедворам, ки ту зид намешавӣ.

– Ҷм.

– Ва ғайр аз он: агар ман туро якбора пеш мекардам, наметавонистам ҷамаи он чизҳоеро, ки ба ту гуфтам, гӯям. Мумкин, ту ҳеч гоҳ намефаҳмидӣ, ки Худо туро дӯст медорад ва

мехоҳад ба ту ёрӣ диҳад.

– Ҳм.

– Ин мактубро бошад, умед дорам, ки метавонам бо худ гирам. Ба ту дар гурӯҳи детективҳо аз он ҳеч фоидае намешавад. Дар воқеъ, агар онҳо туро қабул кардан нахоҳанд, ман ба ту як пешниҳоди дигаре дорам. Дар бинои ҷамоати мо ҳар рӯзи панҷшанбе наврасон ҷамъ мешаванд. Ту ҳам биё! Дар он ҷо аз тафтиш гузаштан лозим нест ва хабарҳои пинҳонӣ ёфтани ҳам даркор нест.

– Панҷшанбе гуфтед? Соати чанд?

– Соати шаш – наврасон, ин маҳз ҳамсолони ту, соати ҳашт бошад – бачаҳои калонтар. Хайр, акнун ман бояд равам.

Ў хест ва коғазхоро ҷамъ кард.

– Мумкин боз як чиз пурсам?

– Ҳа?

– Шумо ҳама мактубҳоро медаронед, агар касе ба шумо ҷунин нависад?

– Албатта! – ҷавоб дод шубон. Ва табассум кард, – Ба фикрам, дар оянда ман бояд онҳоро сӯзонам. Барои он мавриде ки агар боз касе дар сатили ахлоқи ман кофтуков кунад. – Ў боз ҷиддӣ шуд. – Ва ҳар он чи касе ба ман бовар карда месупорад, дар байни мо ва Худо менад.

Мартин шармгинона нӯли кафшҳояшро аз назар мегузаронд.

– Агар, масалан, ман ба шумо нақл кунам – яъне, м... ман... кори бадеро, ки кардаам, гӯям....

– Ин ҳам махфӣ менад. Мо инро танҳо дар дуо ба Худо мегӯем. Ҳеч кас аз одамон инро намефаҳмад. Шояд мо инро ҳатто аз хотир мебарорем. Ҳатто Худо, вақте ки Ў мебахшад, инро дигар ба ёд намеоварад.

– Зӯр!

– Ҳа, лекин ҳозир ман ҳақиқатан бояд равам. Ва аз хотират набарор: рӯзи панҷшанбе соати шаш.

– Майлаш.

– Ту боварӣ дорӣ, ки ӯ ба ман пул медиҳад? – бо шубҳа пурсид Мартин.

– Метавонӣ дилпур бошӣ, – Кристина аллакай асабонӣ мешуд. – Ў ба ман аниқ ҷунин гуфт. Агар ту хуб кор кунӣ, панҷ доллар мегири.

Кристина ҳаракати қадамҳояшро тезонд ва Мартин ба зӯр аз қафояш расида мерафт. Умуман ҳамааш баръакс буд. Ростаҳо гӯям, ин панҷ доллар бо он сӣ доллари шабона ҳеч баробар набуданд. Лекин, вай дигар илоҷ надошт. Барои пул кор кардан ӯ роҳи дигар намедид.

– Ҷӣ, то шом? – боз сар кард ӯ.

– Наход ту шарм намекуни! Пулро ту бояд бо кор ба даст овари. Аз ман намуна гир! Ман ёрӣ медиҳам аз ин ягон тин намегирам!

– Хайр ҳа, барои ин ӯ гурбачаҳои туро меҳӯронад. Илова ба ин ту ҳанӯз хурд ҳастӣ ва хуб хишома карда намегӯи. Ман бошам, бо ин

кор чанд бор машғул будам, вақте ки дар таътил дар хонаи Эрнст-амак мезистам. Ба фикрам, аз ту дар он чо аз фоида дида зарар бисёртар аст. Ту растаниҳои фоиданокро канда, алафи бегонаро мемонӣ. Умуман ту бояд ба ӯ пул диҳӣ, барои он ки ӯ туро ба боғаш мемонад.

– Чӣ хел ту ганда ҳастӣ, – Кристин фикр-фикр гирия кард. Аммо вақте ки бародараш бо табассум ӯро ба китфаш тап-тап зад, ҳамаи хашм ҳамон замон парешон шуд.

– Гӯш кун, ту маро ба кучо мебарӣ? Дар ин чо ягон хона ҳаст?

– Ҳа, ҳозир хона намоён мешавад. Ана фақат гардишро гузарем...

Чангал тамом шуд ва ба назари онҳо водии хушманзара бо ҳавз ва осиеб намоён шуд. Мартин мисли зарбазада дар чояш истода монд.

Ин ҳамон хонае буд, ки он шаб дар он ӯ тирезаҳоро шикаста буд. Дар ин ягон шубҳа набуд! ӯ пештар ба ин сарфаҳм нарафт, чунки он шаб ӯ аз дигар тараф ба пеши он омада буд.

– Ман ба он чо намеравам!

– Чӣ?

– Ман ба пеши хона намеравам!

– Аз чӣ сабаб? Охир, ту пул кор кардан мехостӣ-ку!

«Ҳм, барои чӣ не», – фикр кард Мартин. Пирамард ӯро намешиносад-ку. Ғайр аз ин, ӯ ягон сабаби эътимодноке намеёфт, то фаҳмонад, ки чаро ӯ ба он чо рафтан намехост.

– Хайр майлаш, – дар охир гуфт ӯ. – Рафтем!

Боз сад метр гузашта, онҳо назди чӯйбор ва боғи нигоҳубиннашуда бароманд. Дар дили Мартин, ки аз пайи Кристин сӯи хона равона буд, оромӣ набуд. ӯ шармгинона каме дуртар аз айвончаи дари даромад бозистод, Кристин бошад ресмони зангро бо шиддат кашада, аз омадани худ хабар дод.

Пирамард дарро кушод.

– Ман аз дидори ту хеле хурсандам, Кристин!

Мартин ҳис кард, ки овози ӯ хеле дӯстона буд. ӯ инро дарҳол пай бурд, чунки ӯ аллакай метарсид, ки дар ин чо бо пирамарди серғурбат вомехӯрад, ки бо овози ғичирросӣ онҳоро ба кор пеш мекунад.

– Пас, ин бародари ту Мартин аст! Раҳмат, ки ту розӣ шудӣ ба ин чо омада ёрӣ расонӣ. Медонӣ, ман барин пирамард ҳамеша ба ёрии дигарон эҳтиёҷ дорад.

Инро гуфта, ӯ ба Мартин чунон табассум мекард, ки ӯ саргум шуд.

Чашмони хокистарранг пур аз меҳрубонӣ буда, ба андоми одаме ки ӯ ба наздикӣ барояш ин қадар нохушӣ овард, тамоман монанд набуд.

– Медонед, – дарағнизамон мегуфт пирамард, барои каландчаҳо ба таҳхона фаромада, – ман хеле хурсандам, ки то ҳол қӯдаконе ҳастанд, ки тайёранд ба дигарон ёрӣ расонанд. Чунки имрӯз дар дунё одамони бад бисёранд.

Кристин ба бародараш фаҳмонд, ки бобои Феллинггер чиро дар назар дорад:

– Онҳо ба ӯ ҳар гуна бадӣ кардан мецоҳанд. Онҳо ба саги ӯ заҳр доданд, девори чӯбинро шикастанд, ҳатто як бор ҳама обро аз ҳавз сар доданд.

– Хайр ҳа, – аз зинапоя ба боло баромада илова кард пирамард, – ба қарибӣ шабона онҳо ду тирезаи маро шикастанд! – Ӯ ба онҳо яктоғӣ каландча дароз кард. – Хайр, майлаш, дар бораи чизҳои ғамангез гап задан бас аст. Ман хеле хурсандам, ки шумо дар ин чо ҳастед ва ба ман ёрӣ расондан мецоҳед.

Аз шарм Мартин тайёр буд, ки замин ӯро фуру барад. Охир маҳз ӯ ба пирамарди беқувват, ки ба ӯ ҳеч бадӣ накардааст, ин қадар зарар овард! Ӯ бо вай чунин меҳрубон аст! Ва дар баробари ин ӯро ёрдамчи нармдил меҳисобад! Агар ӯ инро барвақттар мефаҳмид, ҳеч гоҳ тирезаҳои чунин марди меҳрубонро намешикаст!

Ҳозир бошад ӯ омад, то ки пул кор кунад, пирамард бошад боз ба ӯ чунин самимона шукргузорӣ намуд. Майнаи Мартин тамоман гич шуд.

Писарак бе он ки ба бардоштани чашмонаш чуръат кунад, аз пайи бобои Феллингер ба боғ равона шуд. Ӯ чунон бо фикрҳо банд буд, ки вақте бобо мефаҳмонд онҳо кучоро бояд хишова кунанд, ҳеч чизро нафаҳмид. Танҳо баъд аз он ки Кристин бо чӯшу хурӯш корро сар кард, Мартин ҳам ба кор шурӯъ кард.

Ҳар қадар ӯ дар ин бора фикр кунад, ҳамон

қадар қарори ӯ устувортар мешуд. Не, барои ин кор ӯ пул гирифта наметавонад. Ҳеч гоҳ. Ӯ тамоми умр шарм мекунад, ки баъд аз он корҳои ки ӯ кард, ба ӯ боз пул доданд!

Не, баръакс, ҳозир ӯ боз ҳам хубтар кор мекунад, ки ақаллан каме ҳам бошад гуноҳи худро – яъне, шикастани тирезаҳои – ислоҳ кунад.

Соатҳои пайи ҳам мегузаштанд.

Кристин оҳиста-оҳиста хаста мешуд. Тахтапушти ӯ дард мекард, ангуштонаш қарахт шуданд, аз шавқи коркунӣ чизе боқӣ намонд. Ӯро лозим меомад, ки зуд-зуд истироҳат кунад, ва он вақт бо чашмонаш бародарашро ёфта, хайрон мешуд. Ӯ хори қаррок ва газноро бо чунон ғайрат хишова мекард, ки Кристин ба чашмони худ бовар намекард.

Ӯ аллақай чор баробар аз ӯ зиёдтар кор кард, лекин бо ҳамон ғайрате ки дар аввал буд, корро давом меод.

Кристин бо сабуқӣ нафас кашид, вақте бо бои Феллингеро дид, ки аз дури дод мезад:

– Тамом кунед, зуд тамом кунед! Бе гап! Мартин, агар касе бинад, ки ту чӣ қадар кор кардӣ, маро барои истисмори хизмати кӯдакон ба додгоҳ месупорад! Каландчаро мон!

– Танҳо як пал...

– Ягон пал ҳам не! Агар кас мисли хизматгор кор кунад, ӯ бояд ҳамчунин бечуну чаро итоат кунад. Тамом кун! Ин фармон аст! Вақт барои

чойнӯшӣ!

Мартин оҳиста қоматашро рост кард ва фақат акнун ҳис кард, ки тахтапушташ хеле дард мекунад.

– Кристин, ба бародарат нишон деҳ, ки дар кучо ӯ метавонад дастҳояшро шӯяд. Баъд ба он чо биед. Оё шумо он чоеро ки миз ва курсиҳо истодаанд мебинед? Ман бошам барои кулчақандҳо ва шир меравам.

Аз пайи Кристин ба сӯи хона рафта, Мартин шунид, ки чӣ хел пирамард Феллингер зери лаб мегуфт:

– Чӣ хел кӯдакони нағз! Маълум мешавад, ки ҳанӯз дар дунё чунин кӯдакон ҳастанд! Чунон меҳрубон ва меҳнатдӯст!

Эҳ, хубтараш ӯ инро намегуфт! Ногаҳон Мартин фаҳмид, ки дигар ин таърифҳоро гӯш карда наметавонад. Ҳангоми дастшӯӣ ӯ дар қарори худ мустаҳкам шуд. Ӯ ягон кулчақанд намехӯрад. Он дар гулӯяш руст мекунад. Боз як калимаи хуб, ва ӯ худдорӣ карда натавони-ста, гиря мекунад. Зудтара аз ин чо дур рафтан даркор, зудтар.

Мартин дастҳояшро пок кард.

– Майлаш, ман меравам, хайр! – тез гуфт ӯ ба Кристин, ки бо ҳайрат ба ӯ нигоҳ мекард!

Аллакай аз паси дарича истода, ӯ бамӯйсафед Феллингер бо овози баланд гуфт:

– Ман бояд равам, хайр!

– Ин хел зуд? Ту кулчақанд намехӯрӣ? Пул

чӣ? Мартин!

Лекин, ӯ аллакай ҳеч чизро намешунавид. Ӯ бо пайраҳа аз хона дур мешуд.

– Бо бародарат чӣ шуд? – пурсид бобои Феллингер аз Кристин, вақте ӯ дар айвонча пайдо шуд.

– Худам намедонам. Ман ҳанӯз ӯро ин хел надида будам.

– Аҷоиб. Хайр, майлаш. Ту бояд ин пулро ба ӯ барӣ. Ин аз рӯи инсоф музди кори ӯст. Боз ту бояд кулчақандҳоро ба чои ду кас хӯрӣ!

– Албатта, албатта, – шитобон гуфт Кристин, чунки ӯ кулчақандҳои олудорро дӯст ме-дошт ва хастаҳолона ба курсӣ нишаст.

☆

Чор детектив дар девор дар кунчи дури майдончаи кӯдакон нишаста, бо ҳаяҷон сӯҳбат мекарданд.

– Дар он чо аллакай 220 доллар, – мегуфт Торстен, хурдакаку фарбеҳак, – ё ҳатто 225.

– Ё, шояд, 223 доллар ва 16 сент? Гӯш кун, ту чӣ хел ҳазиначӣ ҳастӣ, агар инро аниқ надонӣ! – ба ҳашм омад Томас. – Ба ҳеч кас ҳеч чизро бовар карда супурдан намешавад!

Ин чо Ҳаралд ба сӯҳбат даромад:

– Ҳар хел бошад ҳам, ба наздикӣ мо пули даркориро чамъ мекунем. Боз як амалиёте мисли ин...

– Лекин боз як мушкилӣ ҳал нашуда

мондааст, – овоз баровард Детлеф. – Кӣ онро ба номи худ қайд мекунонад?

– Ин чӣ хел – қайд мекунонад? – пурсид Торстен.

– Хайр ҳа, барои истифодаи ратсия аввал бояд иҷозат гири...

– Аз полис?

– Не, аз шўъбаи почта, – ҷавоб дод Томас. – ман инро аллақай ба ту се бор фаҳмондам, беақл.

– Ман мисли ин чизро нашунидаам – қаҳр кард Торстен.

– Гӯшхоятро тоза кун, – маслиҳат дод Детлеф.

Якчанд дақиқа ҳама хомӯш буданд, баъд Ҳаралд пурсид:

– Оё ин мумкин аст? Яъне, касе аз мо метавонад онро ба номи худ қайд кунонад? Яқинан, ин бояд касе аз калонсолон бошад-ку?

– Ҳм. Инро ту дуруст гуфтӣ, – ҷавоб дод Томас. – Пурсидан лозим аст.

Торстен аллақай аз хотир баровард, ки ӯро сарзаниш карда буданд, ғайр аз он ин бо ӯ тез-тез мешуд.

– Агар лозим бошад, ман метавонам аз бародари калониам хоҳиш кунам, ки онро ба номи худаш қайд кунонад. Ӯ аллақай 21-сола аст.

– Хайрият, мо аз ту ягон чизи маъқулно шунидем, – таъриф кард ӯро Томас.

Детлеф бошад илова кард:

– Лекин аввал мо бояд аниқ шарт монем, ки он аз они мо аст. То ки ӯ баъд нохост...

– Албатта! Ҳочати гап ҳам нест! Он аз мо мешавад, ва мо якчоя бо вай кор мекунем, ман ба бародарам инро...

– Нигоҳ кунед, боз “Ҳонда”! – Ҳаралд гапи ӯро бурид.

Ҳама, гӯё аз рӯи фармон, ба он тарафе ки Ҳаралд нишон меод, чашм андохтанд. Лекин ин он қадар лозим набуд. Гурроси мотосикл кӯчаро пур кард, ва баъд аз якчанд сония ронандаи мотосикл аниқ дар назди чор бача бозистод.

– Эй босаводон, – шунида шуд аз таги хӯд. – Мегӯянд, шумо ҳамеша ҳама гапро медонед?

– Албатта! – ҷавобландона гуфт Торстен.

– Набошад шумо яқинан медонед, ки чаро он пирсаг аз осиеб дигар дар шаҳр пайдо намешавад. Ӯ чунон нотавон шудааст, ки роҳро тай карда наметавонад?

– Э не, – ҷавоб дод Детлеф. – Чунки ҳама чизҳои лозими ба ӯ дигар кас мехарад. Илова ба ин ӯ бисёр чизҳоро бо телефон фармоиш медиҳад.

– Ана гап дар кучо. Кӣ ба ӯ ҳамаашро харид мекарда бошад?

Торстен аллақай барои ҷавоб додан даҳонашро кушод, лекин Томас ба гап даромад:

– Забонатро дор!

Муддате хомӯшии том барқарор гардид, баъд аз сӯрохии хӯд овоз баромад:

– Хайр чӣ, маълум мешавад, ки шумо на ҳамаашро медонистаед?

Бачаҳо ба тарафи Томас гаштанд. Онҳо ҳеч фаҳмида наметавонишанд, ки чаро ӯ гапи Торстенро бурид. Лекин ӯ ба ҷавоб додан шитоб намекард.

– Мо бисёр чизҳоро медонем, – саросема нашуда, сар кард Томас, – лекин афсӯс на ҳамаашро. Мисол, мо намедонем, ки ту барои ин маълумот чӣ қадар пул дода метавонӣ.

Даҳони се ҷураҳо аз ҳайрат кушода шуданд. Ин Томас бачаи зирак будааст.

Ронандаи мотосикл чизе ғур-ғур кард, аз дасташ дастпӯшақро кашида, лавандона ба кисааш даромад. Ӯ ҳамёнашро бароварда, кофтуков кард ва бепарвоёна ба Томас тангаро партофт:

– Ана, гир!

Писарак тангаро чолокона дошта, ба кафи дасташ монд ва ба ҷураҳояш нишон дод.

– Ду доллар! – муайян кард Торстен.

– Ба назари шумо ин кам нест?

– Ҳа, аз ҳад зиёд нест, – Ҳаралд бо Томас розӣ шуд.

Детлеф бошад илова кард:

– Ин маълумот ду баробар зиёд арзиш дорад.

– Меғӯем, панҷ! – қарор дод Ҳаралд.

Томас кӯшиш кард аз сӯроҳии хӯд чашмони ронандаи мотосиклро бинад.

– Ту шунидӣ. Бисёриҳо чунин меҳисобанд, ки мо маълумотро ин қадар арзон намефурӯшем. Дар назар дор, ки мо ҳамаашро ба ту аниқ нақл

мекунем.

Ӯ ғур-ғур кард:

– Не, ман намегузорам, ки маро гӯл зада, пул гиранд. Ман худам ҳама чизи даркориरो фаҳмида метавонам.

– Хайр, фаҳмо! Ана, гир! – ва бо ин суханҳо Томас тангаро ба ӯ партофт.

Лекин ронандаи мотосикл онро дошта гирифта натавонист ва он аз роҳ ба поён ғелид.

Ҳеч кас нахест, то онро бардорад, ронандаи мотосикл чунин ҳисоб кард, ки барои танга аз мотосикл фаромадан ба шаъни ӯ намезебад.

– Онро ба худатон гиред. Тӯҳфаи хурд барои хизмати содиқона. Ана ба шумо панҷ доллар.

Ӯ тангаро чунин партофт, ки Томас онро дошта гирифта натавонад, лекин Ҳаралд тез ҳам шуда, ба ҳар ҳол онро дошта гирифт. Томас табассум кард:

– Хайр, акнун метавонӣ ба ӯ гӯӣ, Торстен.

Торстен мисли он ки аз навишта мехонда бошад, бурро гуфт:

– Хӯроқвориро ба ӯ қариб ҳар рӯз якдухтараки хурдсол мехарад. Номи ӯ Кристин Нагел аст, ӯ бо падару модараш ва бародараш ба ин ҷо ба наздикӣ кӯчида омадаанд. Онҳо дар кӯчаи Готенвег, хонаи рақами 18, дар ошёнаи дуом зиндагӣ мекунанд. Барои хариди хӯроқворӣ ӯ умуман аз хона соати ду мебарояд, аввал назди қассоб меравад, баъд ба дӯкони нонфурӯшӣ, баъд ба дӯкони хӯроқворӣ, ки дар кунҷ аст. Дар он ҷо ӯ ду шиша шир мехарад. Тақрибан соати

дуюним \bar{u} \bar{c} и чангал равона мешавад ва ба хона қарибиҳои соати шаш бармегардад.

– Ана бинед, ин савдои хуб буд. Ба фикрам, мо бояд ҳамкориро давом диҳем.

– Мо ҳамеша ба кор тайёрем, – ҷавоб дод Детлеф.

– Ҳа, лекин бори охир шумо розӣ нашудед.

– Хайр ҳа, сагро захр додан – ин шикастани девор нест! Ҳайвонҳоро куштан – мо ба ин кор даст наметанем! – фавран гуфт Детлеф, Томас бошад илова кард:

– Лекин, ба фикрам, ту дар ивази мо дигар касро ёфтӣ.

– Чунин мегӯем. Кори ман бе шумо ҳам пеш меравад.

– Аз они мо ҳам.

– Ин рост. Ин ба ман маъқул аст. Ҳеч кас ба якдигар ҳеч чиз қарздор нест. Ҳамкориҳои аниқ барои вақти аниқ дар ҳудуди амалиёти аниқ, дар дигар чиз мо ба якдигар қардор нестем.

Лаҳзае ҳама хомӯш буданд. Баъд ронандаи мотосикл боз гап зад.

– Ягон кас бо ман камтар сайр кардан мехоҳад?

Албатта ҳама мехостанд. Аммо Томас гуфт:

– Кӯшиш накун, ки ягон нафари моро киро кунӣ. Ё ҳамамонро – ё ҳеч касро.

Дар овози ронандаи мотосикл оҳанги бад пайдо шуд:

– Чӣ, бисёр боақл ҳастӣ?

– Ба сари кор оем! – талаб кард Томас. – Ту ба мо пешниҳод дорӣ ё не?

– Шумо мисли моҳӣ хомӯш мешавед, ҳатто агар бо ин кор розӣ нашавед ҳам?

– Ба ҳеч кас ҳеч чиз намегӯем! Дигарон ба аломати ризоият сар чунбонданд.

– Дар ҷои шумо ман саҳт кӯшиш мекардам ин ваъдари иҷро кунам, вагарна аҳволатон бад мешавад. Шумо аллакай ба ин кор чуқур даромадаед. Ман ҳам, лекин маро дар ин ҷо ҳеч кас намедонад.

Торстен хост худро таъриф кунад:

– Мо рақами мотосикли туро дорем.

Ронандаи мотосикл бепарвоёна табассум кард. Чӯраҳо ин табассумро надиданд, аммо аз садояш фаҳмидан мумкин буд:

– Рақами мотосикли ман! Ту чӣ! Маро беақл меҳисобӣ? Ҳамаро бо худ баробар накун!

– Хайр чӣ? Мо чӣ кор бояд кунем ва аз ин чӣ мегирем? – Детлеф суханони ӯро шитобон бурид.

– Духтаракро чунон ғам диҳед, ки \bar{u} тарсида ба чангал танҳо наравад. Ӯро нағзакак тарсонед, ба тарафи \bar{u} дучарха ронед, аз дасташ халтаро гиред, агар хоҳед, ҳатто метавонед ӯро камтар занед – муҳим аст, ки \bar{u} бас кунад...

– Мо ин корро намекунем!

Умуман, агарчи Ҳаралд дар гурӯҳ сарвар набуд, ҳатто аз чӯраҳояш напурсида, инро бо қатъият гуфт:

– Духтаракони хурдро ранчондан! Ман инро кори паст ҳисоб мекунам!

Томас, албатта ин хел оташин нашуд. Ӯ медонист, ки Ҳаралд хоҳараки шашсола дорад ва ӯро хеле дӯст медорад. Шояд барои ҳамин ӯ чунин қатъӣ зидди ин буд. Лекин умуман ӯ ҳақ буд. Духтаракро ранчондан монанди сагро захр додан кори паст буд.

Ҳа, умуман ҳамааш дар ин чо кори паст буд. Лекин дар ивази ин пул ба даст овардан мумкин аст. Ин ронандаи мотосикл ҳама вақт пул дошт. Томас наметавонист аз ҳамкорӣ бо ӯ даст кашад. Барои ҳамин фарқиятро таъкид намуда, ӯ хулоса баровард:

– Ҳаралд рост мегӯяд. Ҳеч гуна зӯроварӣ бар зидди одамон ва ҳайвонҳо. Танҳо бар зидди ашӯҳо. – Ин суханонро ӯ ба наздикӣ дар як барномаи телевизионӣ шунида буд.

– Хайр, ихтиёратон. Ман танҳо ба шумо маблағи хубро пешниҳод кардан хостам. Барои ин ман тайёрам 50 доллар диҳам.

Ҳеч кадоми ин чор нафар хурсандии худро ошкор накарданд.

– Шумо гуфтед, ки мӯйсафед зуд-зуд бо телефон занг мезанад. Кабели телефон яқинан аз чангал мегузарад?

– Албатта. Дар сутуни симҳои электрикӣ.

– Инро бинед-а, чунин беандешагӣ! Охир, онро ба осонӣ вайрон кардан мумкин аст-ку!

Ин дафъа Торстен ба таври ҳайратовар тез

фаҳмид:

– Лекин барои вайрон кардани ин чиз аз рӯи қонун чазо дода мешавад!

– Ту чӣ мегӯӣ! Вайрон кардани тавораи шахси бегона чӣ? Магар полис барои он мукофот медиҳад?

Детлеф сарашро чунбонд:

– Ҳа, лекин ин хеле хатарнок аст!

– Дар ин чӣ чизи хатарнок аст? Танҳо фаҳмидан даркор аст, ки кадоме аз симҳо аз они телефон аст, кадомаш электрикӣ. Агар онҳоро омехта кунед, ба вазъияти ногувор меафтед. Ба шумо раҳмам меояд, аммо умуман ба ман фарқ надорад, ки шумо дар он чо чиро мебуред. Ҳа, ҳа, ҳа!

Ронандаи мотосикл эҳтимол шӯҳии худро хеле зариф меҳисобид, зеро ӯ чунон механдид, ки ҳӯди ӯ частухез мекард.

Ӯ ором шуд.

– Пагоҳ дар ҳамин чо ва дар ҳамин вақт – вазифаро иҷро кунед ва пулро гиред. Шумо розӣ?

– Ҳамааш фаҳмо, – Томас ба аломати ризоият сар чунбонд. – 50 доллар.

– Умед дорам, анбӯр ёфта метавонед ва ба сутун баромада ҳам метавонед! Набошад, хайр!

“Ҳонда” гуррос кард ва ӯ босуръат рафт.

Бачаҳо бо овози баланд аз толор баромаданд. Мартин саросема нашуда, аз пайи онҳо

равона шуд.

Писарбача бо мӯйҳои дароз, ки рангаш мисли ранги хас буд, назди ӯ омад.

– Салом!

– Салом.

– Номи ту чӣ?

– Мартин. Номи ту чӣ?

– Стефан. Ту дар ин ҷо нав ҳастӣ?

– Умуман, ҳа. Мо ба ин ҷо аз Дюсселдорф кӯчидем.

– Фаҳмо. Дар он ҷо ҳам дар ягон ҷамоати масеҳӣ будӣ?

– Не.

Сӯҳбат карда, онҳо нафаҳмиданд, ки чӣ хел ба кӯча бароманд. Он ҷо ба дарахт така карда, боз як бачаи тақрибан ҳамсоли онҳо меистод. Ҳар сеяшон дар ин гурӯҳ аз ҳама калон буданд, дигарон бошад ҳанӯз ҳатто ёздаҳсола набуданд.

– Ин Хосе, – писарчаро шинос кард Стефан. – умуман номи ӯ Хосе-Андреа, ӯ аз Испания аст. Лекин ин хеле мушкил аст, барои ҳамин мо ӯро Хосе меномем.

– Падару модари ман аз Испания, – гуфт Хосе. Ман дар Олмон таваллуд ёфтаам.

Хосе писарбачаи боқувват, сермушак буда, мӯйҳои сиёҳи чингила дошт – баръакси Стефан, ки қадбаланди малламӯй буд.

Стефан ба тарафи дӯсташ гашт:

– Ин навомад – Мартин.

– Салом, Мартин! Ту бо шубони мо омадӣ?

– Ҳа, ман... Ман бояд як чизро бо ӯ ҳал кунам.

Бар хилофи он чи Мартин интизор буд, бачаҳо бисёр ҳайрон нашуданд. Онҳо танҳо сарҳояшонро ҷунбонданд ва Стефан гуфт:

– Марди хеле хуб. Ба ӯ така кардан мумкин аст.

Хосе пурсид:

– Ту дар кучо зиндагӣ мекуни?

– Кӯчаи Готенвег 18.

– Ман метавонам камтар туро гусел кунам. Стефан, ту бо мо меравӣ?

– Албатта, ман ҳоло вақт дорам.

Онҳо хомӯш мерафтанд. Баъд Стефан, танҳо барои хомӯш нарафтанд пурсид:

– Баъд аз тамом шудани таътил ту дар синфи мо мешавӣ?

– Намедонам. Шояд.

– Ту ҳама вақт ба ҷамоати мо ба дарсҳо барои гурӯҳи наврасон меоӣ? – пурсид Хосе.

– Ба фикрам, ҳа. Ба ман имрӯз маъкул шуд.

– Ту ба Исо бовар мекуни?

– Албатта.

– Ман мехоҳам гӯям, ту аниқ аз они ӯ ҳастӣ?

– Ман медонам ту чиро дар назар дорӣ.

Шубон ба ман аллакай инро фаҳмонд. Ин ҳамон вақтест, ки одам бо Исо гуфтугӯ мекунад ва аниқ медонад, ки ҳозир ҳамааш хуб аст ва ӯ ҳама вақт барои ёри додан тайёр аст.

– Рост. Медонӣ, вақте ки мо бо Стефан дар лагери тобигона будем, қарор кардем,

ки шогирдони ҳақиқии Исо мешавем. Мо ба якдигар ёрӣ медиҳем, то дар имон мустаҳкам бошем. Мо оиди ҳамаи мушкилиҳои худ ва оиди дигар чизҳо сӯҳбат мекунем... Ва якҷоя дуо мекунем.

– Барои ҳамин мобагурӯҳи наврасон меравем, гарчанде дигарон аз мо хурдтар ҳастанд, – илова кард Стефан. – Аммо ин хеле муҳим аст – сӯҳбат кардан бо дигарон, ки ҳамчунин ба Исо бовар мекунанд.

– Барои ман ҳамааш нав аст, – фаҳмонд Мартин. – Ман аз ин саҳарӣ, аз он вақте ки бо шубон дуо кардам, ба Исо ҳақиқатан бовар мекунам.

– Рост мегӯӣ, вақти зиёд нагузаштааст! – табассум кард Хосе. Мартин дар ҷавоби ӯ табассум кард ва бо ҷуръат гуфт:

– Шиллер дар ин бора чӣ гуфтааст – мо дар мактаб хонда будем – *“Иҷозат диҳед, ки ман...”*

Бачаҳо дӯстона дастгирӣ карданд:

– *“...ба иттиҳоди шумо чун шахси сеюм дохил шавам”*.

Стефан пурсид:

– Ту пагоҳ вақт дорӣ? Ман ҳозир намунаи киштиро бо идоракунии масофагӣ васл мекунам. Мо метавонистем якҷоя санҷиш гузаронем.

– Зӯр. Лекин ман танҳо пеш аз нисфирӯзӣ метавонам – баъд аз он ман бояд палҳоро хишова кунам.

– Шумо обчакорӣ худро доред?

– Э, не, аз они мо не. Аз як пирамард. Ӯ дар осиебе ки дар чангал аст, зиндагӣ мекунад.

– А, Феллингери пир! Мо ӯро медонем. Ӯ ҳама вақт ба ҷамоат мебиёяд, агарчи ин барои ӯ хеле дур аст.

– Ман ҳам ӯро медонам, – илова кард Хосе. – Ӯ бобои хеле хуб аст. Ҳама ӯро дӯст медоранд. Фақат дур аз шаҳр танҳо зиндагӣ карданаши каме аҷоиб метобад.

– Ман бо ӯ танҳо дирӯз шинос шудам, – фаҳмонд Мартин. – Аввал хоҳари ман бо ӯ шинос шуд, баъд ман хостам кам-кам пул кор кунам, лекин аз ин ҳеч чиз ҳосил нашуд... Хайр майлаш, ин ҳикояи дуру дароз аст. Ба ҳар ҳол пагоҳ баъди нисфирӯзӣ ман ба он ҷо меравам, то дар боғ ба ӯ ёрӣ расонам. Худаш аз ӯхдаи ин кор баромада наметавонад.

– Гӯш кун, Хосе, – гуфт Стефан. – Биё мо ҳам ба ӯ ёрӣ расонем. Ҳозир, вақте ки мо таътил дорем! Ӯ бобои хуб аст-ку! То беғоҳи кор кардан ҳатмӣ нест, балки як, ду соат. Дар табиат, дар ҳавои тоза. Мумкин ӯ ҳатто иҷозат медиҳад, ки мо намунаи киштиро дар ҳавзи осиеб санҷем!

– Хайр, ман зид нестам, – фикркунон гуфт Хосе. – Лекин на дар обчакорӣ, на дар чорводорӣ ман ҳеч чиз намефаҳмам.

– Ин ягон мушкилие надорад. Ман ба ту ҳамаашро мефаҳмонам, – Мартин ба рафъ намудани шубҳаи ӯ шитофт.

– Ин хел бошад, ман розӣ.

– Хайр, набошад қарор кардем, – хулоса кард Стефан. – Дар назди дӯкончаи хӯроқворӣ. Соати чанд?

– Мумкин, нимта кам се?

– Хеле хуб. Агар касе каландча ё каланд дошта бошад, бо худ биёред. Ана мебинед, мо боғи бобои Феллингерро ба тартиби намунавӣ меорем.

Кристин аз ҷангал мегузашту тез-тез халтаро аз як даст ба дигар даст мегузошт.

Ноғоҳ оромии ҷангалро ғурроси мотосикли наздикшаванда вайрон кард. «Шавқовар, – фикр кард ӯ. – Оё ин ронандаи мотосикл сӯи осиёб равона нест?»

Ғурроси мотосикл наздиктар мешуд. Кристин ба канори роҳ гузашт ва ба қафо нигоҳ кард. Аҷиб буд, ки мотосикл на аз мобайни роҳ, балки аз тарафи Кристин мерафт!

Наход, ки ӯ вайро намебинад? Охир ӯ ба тарафи вай меояд!

Кристин ба зӯр дар вақташ ба як тараф ҷаст. Ӯ чӣ, ақлашро гум кард? Ё кӯр шуд?

Ин чӣ бошад? Мотосикл гашт... Дигар шубҳа набуд! Ӯ сӯи Кристин меомад!

Дили Кристин саҳт метапид. Оё ӯ инро дониста мекунад? Ӯ вайро паҳш кардан мехоҳад?

Ӯ боз ба як тараф ҷаст, аммо ин бор ронандаи мотосикл кӯшиш кард, ки халтаро аз дасти духтарак кашида гирад, лекин натавонист.

Ронандаи мотосикл аллакай гузашта рафт, Кристин бошад, аз ҷояш наҷунбида меистоду бо чашмонаш ӯро гусел мекард, то даме ки ӯ бозистод.

Ба таври автоматӣ ӯ қайд кард, ки пайраҳа хеле борик буд ва мотосикл дарҳол тоб хӯрда наметавонист. Ронандаи мотосикл бояд меистод ва пешу қафо ҳаракат мекард.

Духтарак аз ҷояш наҷунбид ва чизеро, ки рӯй меод, бо ҳайрат нигоҳ мекард. Ақли ӯ бовар кардан намехост, ки касе мехоҳад ӯро зер карда, халташро гирад. Чунин одамони бад дар дунё нестанд! Не-не, будани ин мумкин нест!

Лекин, ана боз мотосикл ба пеш рафт, аммо ин бор суръаташ боз баландтар буд. Кристин беихтиёр сӯи фарнҳо, ки дар канори роҳ мерӯиданд, давид. Аз даҳшат ва ҳайрат дар сари ӯ ҳарҷумарҷ буд. Халтаи худро саҳт дар даст нигоҳ дошта, ӯ дар фарнҳои баланд дароз кашида буд. Ӯ дар он замон ба худ омад, вақте фаҳмид, ки ронандаи мотосикл суръатро кам карда, яқинан мехост тоб хӯрда, ба ҷое ки Кристин дароз кашида буд, ояд. Кристин бархоста, роҳро нигоҳ накарда, ба ҷангал давид.

Якҷанд қадам зада, ӯ ногаҳон фикр кард, ки ин ёрии ӯ мебуд. Ин ҷо, дар ҷангал, ронандаи мотосикл аз пушти ӯ рафтан наметавонад.

Ҳа, лекин ӯ метавонист аз мотосикл фарояд! Ӯ албатта аз вай тезтар медавид!

Кристин бозистод ва ба қафо нигарист.

Ҳақиқатан, ронанда мотосиклашро дар ка-

нори роҳ монда, аллакай дар назди ӯ меистод.

– Ҳа, ҳа, ҳа, – Кристинхандаитаҳдидкунандаи ӯро шунид. Кристин тоб хӯрда, бо даҳшат ба даруни ҷангал давид. Калимаҳое ки ӯ аз қафои Кристин дод мезад, ба гӯшаш мерасиданд: «мағоза», «бобо», «боз вомехӯрем». Якчанд калимаҳоро ӯ намефаҳмид, умуман он қадар ҳам гӯш намеод.

ӯ ба решае ки аз замин мебаромад, пешпо хӯрда афтид, аммо ҳамон замон тез бархест. Ба пеш, фақат ба пеш!

«Исто, ин корро кардан мумкин нест, – ногоҳ фикр кард ӯ. – Ин қадар дур ба даруни ҷангал давидан даркор нест. ӯ ба ҳар ҳол маро медорад. Ба сӯи шаҳр давидан даркор, дар он ҷо одамон ҳастанд, онҳо ба ман ёрӣ медиҳанд!»

Бо қуввати охири Кристин сӯи пайраҳае ки аз роҳ ба тарафи осиеб мебурд, давид. Дар роҳ ӯ баланд дод мезад:

– Ёрӣ диҳед! Ёрӣ д-и-иҳ-е-е-д!

Кристин охистатар ва охистатар медавид, дилаш метапид ва дард мекард, пойҳояш аз хасташавӣ қач мешуданд.

Ногаҳоназ торикии ҷангал секасбаромаданд. Касе ба сӯи ӯ медавид. «Ёрӣ диҳед!» – мехост дод занад Кристин, аммо аз лабони ӯ танҳо хиррос баромад.

– Кристин!

– Мартин!

Духтарак бародарашро танҳо аз овозаш

шинохт, аллакай пеши чашмаш бичиррос мезад.

ӯ аз сусти ба замин нишаст, аз рухсораҳояш ашк мерехт.

Ба назди хоҳараш давида, Мартин дар болояш ҳам шуд. ӯ беихтиёр ба дасташ часпид ва онро ба рухсорааш чафс кард.

– Ба ман ёри деҳ – ӯ, ӯ..., – ӯ калимаҳоро аз худ ба зӯр мебаровард.

– Кист “ӯ”, Кристин? Ман ҳеҷ касро намебинам!

– ӯ... дар он ҷо... бо мотосикл.

Стефан якум дарк кард.

– Ман ба сӯи пайраҳа медавам. Мумкин ӯро мебинам!

Ва ӯ дар пушти дарахтон нест шуд.

Танҳо баъд аз чанд дақиқа камтар ором шуда, нафаси Кристин рост шуд. Лекин ӯ ханӯз ҳам меларзид ва ӯ дасти бародарашро чунин саҳт дошта меистод, ки гӯё зиндагиаш ба ин вобаста буд.

– Ором шав, Кристин! ӯ аллакай нест! Гирду атрофро нигоҳ кун ва худат боварӣ ҳосил кун!

Духтарак атрофро аз назар гузаронд. Ҳақиқатан, ҳеҷ кас ғайр аз Мартин ва боз як бача дар ин ҷо набуд.

– Ин кист?

– Ин дӯсти ман Хосе аст. Дигараш Стефан ном дорад. Мо маҳз худи ҳозир ба назди бобои Феллингер барои хишоваи полез равона будем. Ва фарёди туро шунидем. Мо ба сӯи овози ту

давидем ва дере нагузашта туру дидем.

– Ронандаи мотосиклро надиқед?

– Не, ин чо ҳеч кас набуд. Кадом ронандаи мотосикл? Ҷ чӣ хел намуд дошт?

– Хайр, ӯ мотосикли вазнин дошт. Дар сараш хӯди сурх буд, шим ва камзӯлаш аз чарми сиёҳ буданд. Ман дигар ҳеч чизро надидам. Ҷ мехост маро пахш кунад. Ҷ ба ин се бор кӯшиш кард. Лекин ман ҳама вақт ба як тараф мечастам.

Стефан баргашт.

– Ҳеч кас намоён нест! – аз дури дод зад ӯ.

– Ин муҳим нест. Ман кӣ будани ӯро медонам,

– Мартин паст ғур-ғур кард.

– Чӣ? – писаракон як қад париданд. – Ту кӣ буданашро медонӣ? Кӣ? Хайр гӯй!

– Ман номи ӯро намедонам, – дармонда гуфт Мартин. – Лекин ман медонам, ки ин кӣ буд. Ин ҳикояи дуру дароз аст.

Ҷ хомӯш шуд. Чӯраҳо фикр карданд, ки ҳозир ӯ ба онҳо ин ҳикояро нақл мекунад, лекин Мартин дигар ягон калима ҳам нагуфт.

Оромӣ барқарор гардид. Баъд Мартин ба тарафи хоҳараш тоб хӯрд:

– Ту чӣ хел? Гашта метавонӣ?

Кристин ба аломати ризоият сар чунбонд ва бархост.

– Ман ба хона рафтан мехоҳам. Ту бо ман меравӣ? Илтимоc, биё якҷоя равем!

– Албатта, ман туру ба хона мебарам. Биё, меравем!

– Халтаи ман! – ногоҳ Кристин ба ёд овард. – Халтаи ман дар кучост? Ман онро дар кучое гум кардаам!

Хосе гуфт:

– Ҳар дуютон ба хона равед. Мо халтаро мекобем. Мо онро албатта меёбем.

– Вақте ки ман аз роҳ медавидам, он, ба фикрам, ҳанӯз дар дастам буд.

– Набошад ронандаи мотосикл онро бо худ гирифта наметавонист.

– Ин халтаи чигарӣ буд, дар он қуттиҳои шир ва ҳар хел майда-чуйда буд. Агар онро ёбед, илтимоc ба бобои Феллингер баред.

– Майлаш. Акнун равед!

Дере нагузашта ҳаяҷони Кристин оҳиста нест шуд. Бародараш дар наздаш роҳ мерафт, ва ин Кристинро дилбардорӣ мекард, аммо пештар ӯ ба ин ҳеч бовар намекард.

Тамоми роҳ Мартин ягон сухан нагуфт. Вақте ки онҳо ба хона омаданд, Кристин ҳамаи ин ҳикояро ба модараш нақл кард, Мартин ба ин ҳикоя фақат он чиро илова кард, ки нагуфтани имкон надошт.

Албатта ин ҳикоя модарро ноором кард. Вақте ӯ гуфт, ки ба Кристин иҷозат намедихад, то ӯ танҳо аз чангал гузарад, духтарак гирия кард.

– Ин хел бошад, чӣ тавр ман ба хонаи бобои Феллингер меравам? Он чо зебо аст! Ва гурбачаҳои худамро ман бояд хабар гирам!

Ин чо Мартин ба сӯхбат даромад:

– Ман метавонам ҳама вақт ту ро гусел кунам. Ва баъд – вақте ки ронандаи мотосиклро дастгир мекунад, аз ҷангал танҳо гузаштан барои ту хатарнок намешавад.

– Дуруст мегӯӣ, – розӣ шуд модар. – Дар ин бора бояд ба полис хабар диҳем. Лекин, чӣ хел ӯро дастгир мекунад? Мотосиклчиҳо ҳазорҳоянд.

– Мартин ӯро медонад, – ногоҳ Кристин сӯхбатро дар ҷангал ба ёд овард. – Ин рост-ку, ту гуфта будӣ, ки ӯро медонӣ?

Мартин ҷавоб надод. Ӯ дид, ки ҳар дуи онҳо дар интизорӣ чашмашонро аз ӯ намеқананд, ва дасташро ба кисааш барои рӯймолча андохта, намоишкорона биниашро афшонд.

– Умуман инро “донистан” гуфтан намешавад, – миш-миш кард ӯ вақте дид, ки ҷавоб додан ба ҳар ҳол лозим меояд. – Ман як бор бо ӯ кор доштам.

– Номашро намедонӣ? – даст намекашид модар. – Ё дар кучо зиндагӣ мекунад, ё боз ягон чизе ки ба полис ёрӣ медиҳад?

– Рақами ӯро.

– Кадом рақамро?

– Рақами мотосиклашро.

– Кани, тезакак онро навис, то аз ёдат набарояд. Ман ба полис занг мезанам.

– Ба фикрам, ин рақам қалбакӣ аст.

– Барои чӣ? Аз чӣ сабаб ту чунин фикр дорӣ? Гӯш кун, магар ман бояд ҳама чизро кашида аз

ту барорам?

Мартин бо диққат дастаки курсиро меомӯхт.

– Ин ҳикояи дуру дароз аст...

– Хайр, нақл кун!

– Ман ҷуръат намекунам...

– Ҷуръат намекуни? Инро чӣ тавр бояд фаҳмид?

Вақте модар дид, ки ин сирр дар дили писараш мисли бор аст, қатъияте ки бо он модар ба писараш нигоҳ мекард, ба ташвиш мубаддал гардид.

– Ман...хайр, – сар кард ӯ. – Ман, як беақлии ниҳоят бад кардам. Ман...ман инро ба шумо нақл карда наметавонам!

Модар писаракро аз китфаш ба оғӯш гирифт.

– Онро ба ман гӯӣ, Мартин. Ваъда медиҳам, ки аз ту хашмгин намешавам.

Мартин ба замин нигоҳ карда, сарашро ҷунбонд.

Кристин гуфт:

– Лекин, Мартин, агар ту кӣ будани ӯро донӣ, инро гӯӣ, то ки полис ӯро дастгир кунад ва ман боз ба ҷангал рафта тавонам!

Мартин ба хоҳарчааш нигоҳ кард. Ва гӯё ба сараш ягон фикр омад, ҷунки хест ва ба назди телефон равона шуд. Ӯ маълумотномаи телефонро дер варақ зад, то даме ки модараш пурсид:

– Ту дар он чо чиро мекобӣ? Шояд ман ба ту ёрӣ расонда метавонам?

- Ман рақами телефони шубонро мекобам.
- Шубон?

Модар хеле ҳайрон шуд, лекин ҳеч чиз нагуфт. \bar{U} танҳо маълумотномаро гирифта, боби «Ҷамоатҳои масеҳӣ»-ро ёфт ва ба Мартин рақами даркориро нишон дод. Мартин ба гирифтани рақам сар кард.

– Алло, ин Мартин. Мартин Нагел. Ин, медонед... Чизеро, ки ман он дафъа ба шумо нақл кардам будам, дар ёд доред? Ҳа, ман хостам инро ба модарам нақл кунам, лекин наметавонам... Илтимос, ҳамаашро ба \bar{y} нақл кунед!

Ҷавобро интизор нашуда, Мартин телефонро ба дасти модараш дод ва аз хона баромад.

– Мартин, ту ба кучо меравӣ? Нагурез! – Кристин аз пушташ дод зад.

Аммо модар ба гӯшаки телефон гуфт:

– Бубахшед, як дақиқа! – ва ба духтараш гуфт – \bar{U} ро ташвиш надех, Кристин! \bar{U} шояд ба ин сабаб дорад. Ҳозир рафта, дар меҳмонхона шин. Ман бо шубон гап занам.

Баъд \bar{y} боз гӯшаки телефонро гирифт.

– Ҳа, ман шуморо гӯш мекунам... Бубахшед, ман камтар ба ташвиш монда будам... Писарам гуфт, ки шумо ба ман бояд чизе гӯед... Ҳа, ман вақт дорам. Аз дидани шумо хеле шод мешавам...

– Бин, кӣ омада истодааст! – Стефан ба тарафи \bar{c} урааш тоб хӯрд.

Хосе оҳиста қоматашро рост кард ва нигоҳашро аз пал ба пайраҳа равона кард. Аз пайраҳа Мартин оҳиста-оҳиста меомад.

– Ту хеле танбал ҳастӣ! – Хосе табассумкунон хитоб кард, вақте ки Мартин наздиктар омад. – Бин, мо аллакай чӣ қадар кор кардем.

– Хеле хуб! – ҷавоб дод Мартин, лекин ин аз сидқи дил садо надод. Ба \bar{c} ураҳо чунин намуд, ки агарчи чашмонаш ба пал менигаристанд, дар асл онро намедиданд.

– Бо \bar{y} чӣ шуд? – пурсид Стефан, вақте ки Мартин аз онҳо аллакай дур шуда, \bar{c} уи хона равона буд.

– Тасаввуре надорам. Бин, ба ин \bar{c} о мошин омада истодааст.

– Ин шубони мо аст-ку. \bar{U} дар ин \bar{c} о чӣ кор мекунад?

\bar{c} ураҳо ба \bar{c} уи дарича дар тавора, ки боғро ихота мекард, равона шуданд ва аз он ба роҳчае ки \bar{c} уи хона мебурд, баромаданд. Наздик шуда, онҳо диданд, ки аз мошин аввал шубон, баъд қадом як зан, шояд модари Мартин бошад, ва Кристин баромаданд.

Мартин дар майдончаи дари даромад бо бобои Феллингер сӯхбат мекард. Ана ба назди онҳо Стефан ва Хосе равона шуданд.

– Шумо аллакай... хайр... аллакай медонед? – Мартин бо забони гирифта аз модараш пурсид.

– Не писарам, чаноби шубон ҳанӯз ба ман ҳеч чизро нақл накардааст. Мо аввал хостем

аҳволи туро дар ин чо фаҳмем.

– Ин хуб. Чаноби шубон, набошад шумо метавонед инро якбора ба ҳама дар ин чо нақл кунед. Ман ба ин чо омадам, то аз бобои Феллингер бахшиш пурсам.

Калонсолон салом карданд, шубон хонум Нагел ва бобои Феллингерро бо якдигар шинос кард. Ҷ гуфт:

– Биёед шинем, – ва ба харак, ки дар таги дарахт буд, ишора кард.

Ба он калонсолон нишастанд, Кристин дар бағали модараш чой гирифт, Стефан ва Хосе, ки онҳоро Мартин чеғ зада буд, ба рӯи алаф нишастанд.

– Ҳама чизеро, ки шумо дар бораи ман медонед, нақл кунед! – аз шубон хохиш кард Мартин ва ба як тараф гузашт. Ҷ намехост дар он вақте ки корҳои бади ӯро ба рӯшноӣ мебароранд, дар байни ҳама шинад.

– Ин умуман ҳикояи дуру дароз нест. Мартин ба ман дар бораи он нақл кард, ки як чавон ӯро барои шикастани ду тирезаи чаноби Феллингер киро кард. Дар асл ҳамаи ин аз он чи дар назари аввал метобад, мураккабтар аст. Ин чавон, гуфтан мумкин, Мартинро фиреб кард. Аввал ӯ ба вай ваъда дод, ки пул медиҳад ва нафаҳмонд, ки барои чӣ онро медиҳад. Баъд, вақте ки онҳо дуяшон дар чангал буданд, ӯ чуръат накард, ки баргардад. Ин, албатта, рӯйдодро камтар дигар хел нишон медиҳад, лекин ба ҳар ҳол ӯро сафед

намекунад. Мартин инро фаҳмид. Ва азбаски дар ҳамин рӯзҳо мо бо ӯ оиди гуноҳ ва бахшида шудан сӯҳбат кардем, ӯ бо ин масъала назди ман омад. Мо якҷоя инро ба Худо нақл кардем ва аз ӯ бахшиш пурсидем.

Ҳама хомӯш мешистанд, тарси омехта бо хичолат ва гарангӣ дар рӯи шунавандагон намоён буд.

Аз ҳеч кас ягон ҷавоб интизор нашуда, шубон боз гап зад:

– Ман қатъӣ медонам, ки дар пеши Худованд Мартин тоза аст. Лекин, ман ба ӯ гуфтам, ки ӯ бо чаноби Феллингер дар бораи ҳамааш рӯй рост гап занад....

– Ман хостам аз шумо бахшиш пурсам, бобои Феллингер! – Мартин сухани шубонро бурид. Аз шарм сурх шуда, ӯ ба онҳо наздиктар омад: – Ман инро дигар ҳеч вақт намекунам, ва ман шишаҳои нав мемонам. Ман медонам чӣ хел инро кардан даркор аст. Ман аллакай ба падарам як бор ёри дода будам. Шишаро бошад аз кисапулии худам мехарам.

– Ҳочати гап ҳам нест! – пирамард даст чунбонд. – Шиша гузоштан мушкили надорад. Агар ту онро ин чо биёрӣ, ман бо хурсандӣ пули онро медиҳам. Ва онро мо якҷоя монда метавонем. Дар ин бора ташвиш кашидан даркор нест.

Мартин шод шуд ва дасти дарозкардаи бобои Феллингерро фишурд. Лекин қиёфаи бобо

ҳамон дам чиддӣ шуд.

– Масъалаи асосӣ дар он аст, ки одамоне ҳастанд, ки бо тамоми қувват кӯшиш мекунад зиндагии маро талх кунанд. Ин ҳодиса, афсӯс, ягона нест. Онҳо аллакай бисёр чизҳоро санҷиданд. Аз ҳама бадтар он буд, ки онҳо саги маро куштанд.

Модар пурсид:

– Мартин, ту чунин ҳисоб мекуни, ки он ронандаи мотосикл, ки ба Кристин ҳучум кард, – ин ҳамон аст, ки ба ту фармуд, то шишаҳоро шиканӣ?

– Ман ба ин боварии комил дорам. Тасвирҳо як ба як меоянд.

– Ин ҳучум аниқ бо ҳамин сабаб карда шуд, – илова кард шубон. – Онҳо танҳо мехостанд ҷаноби Феллингерро аз оромӣ маҳрум кунанд ва ҳатто зарар биёранд. Лекин аз чӣ сабаб? Наход бе сабаб?

Пирамард бо норозигӣ сарашро чунбонд.

– Не, бе сабаб не. Онҳо мақсад доранд. Ба фикрам, ман ҳатто медонам кадом мақсад.

Чашмони ҳама аз шавқ калон шуданд.

Бобои Феллингер давом дод:

– Ба назди ман аллакай пайи ҳам чор кас омада, пешниҳод карданд, ки хонаамро ба онҳо фурушам. Баъзеҳо ҳатто якчанд бор омаданд ва хеле устувор буданд. Лекин ҳамаи онҳо дасти холӣ рафтанд. Ман ин хонаро фурухтанӣ нестам.

– Ва шумо фикр мекуед, – пурсид модари Мартин, – ки касе бо ин вайронкорӣ мехоҳад шуморо маҷбур кунад қароратонро дигар кунед?

– Ман аниқ намедонам, лекин ин метавонист бисёр чизҳоро фаҳмонад. Онҳо умед доранд, ки аз сабаби ин қадар нохушиҳо ман тамоман рӯҳафтада шуда, ба ҳар ҳол ба хонаи пиронсолон меравам, хонаро бошад мефурушам.

– Ин корро накуед, бобои Феллингер! Ҳеч гоҳ! – хитоб кард Кристин.

– Ҳозир ман ин корро карданӣ нестам, духтарак. Лекин агар ин давом ёбад...

Ин ҷо Стефан ба сӯҳбат даромад:

– Лекин ягон кор кардан лозим аст! Ба ҳамаи ин бепарвоёна нигоҳ кардан мумкин нест!

– Ман худи ҳамин рӯз дар бораи он ронандаи мотосикл, ки ба духтари ман ҳучум кард, ба полис хабар медиҳам, – қатъиян гуфт хонум Нагел. – Мо ҳамин замон ба он ҷо меравем. Ва агар ин худи ҳамон....

– Шумо ин корро албатта бояд кунед, – гуфт шубон. – Лекин, оё аз ин ягон фоида мешавад?

– Ба ҳар ҳол кӯшиш кардан даркор аст, – ба гап Мартин даромад. – Маро фақат он ҳайрон мекунад, ки ин ҷавон мехоҳад ин хонаро харад. Ҳамаи ин ба ман....

– Ӯ не, одамоне ки ҳанӯз дар соя пинҳон шудаанд, – шубон суханаширо бурид. – Ба ӯ эҳтимол барои талх кардани зиндагии ҷаноби Феллингер пул медиҳанд.

– Ман чунин ҳисоб мекунам, – дар хомӯшии ба миён омада овози пасти Хосе баромад, – мо бояд барои ёрӣ додан ба бобои Феллингер чизе фикр кунем. Мо бояд хонаро посбонӣ кунем.

– Албатта! – бачагон аз чояшон бархостанд.

– Сафсата! – модар кӯшиш кард шавқи онҳоро паст кунад. – Магар шумо рӯзу шаб ин чоро посбонӣ кардани ҳастед? Кай шумо хоб меравед?

– Мо метавонем бо навбат посбонӣ кунем!

– Лекин то охири таътил. Лекин агар касе аз шумо ўро ҳақиқатан хангоми чинойт дарёбад, баъд бо ӯ чӣ кор мекунад? Дасту пояшро маҳкам ба дарахт мебандад? Бехуда гап назанед, бачаҳо!

– Эҳ, модар! – ранчид Мартин. Дар рӯи дигарон ҳам ноумедӣ пайдо шуд.

– Агар шумо чунин хоҳиш дошта бошед, метавонед кӯшиш кунед, – модар нармтар шуд.

– Лекин, ба фикри ман аз ин ҳеч чиз ҳосил намешавад. Ба ҳар ҳол, ман ҳозир ба полис меравам. Оё шумо маро бурда мерасонед, чаноби шубон?

– Бо чону дил. Чаноби Феллингер, шояд ба шумо ягон чиз харидан лозим аст?

– Не, раҳмат, – дар ҷавоб гуфт ӯ. – Ҳоло ман ҳама чизеро, ки бароям даркор аст, дорам.

Модар сӯи мошин равона шуд, Кристин бошад ба писарон рӯ оварда, гуфт:

– Ҳа, қариб аз хотирам мебаромад: халтаи маро ёфтед?

– Ҳа, – ҷавоб дод Стефан. – он дар байни буттаҳо буд. Дар наздикӣ решае буд, ту шояд ба он пешпо хӯрдӣ.

– Ҳа, чизе мисли ин...

– Кристин, – модар ўро чеғ зад, – ту бо ман меравӣ! Дар полис шояд лозим меояд, ки худат ҳамаашро нақл кунӣ!

– Ҳа рост! Майлаш! Набошад хайр!

Вақте ки мошин рафт, писарон ба муҳокимаи нақшаҳои худ шуруъ карданд. Бобои Феллингер, ки ҳамаи ин барои ӯ ташкил мешуд, дар наздашон хомӯш мешишт ва танҳо бо диққат гӯш меод. Гоҳ-гоҳ ғайрати посбонони худро дида, ӯ аз табассум худдорӣ карда наметавонист. Лекин ӯ ба онҳо умеди калон намебаст. Ва дуруст мекард. Зеро дар суханҳои онҳо фикр дар бораи ҳимояи осиеб камтар ва камтар мебаромад.

Фақат вақте ки пирамард хест ва ба боғ рафт, то ки каландчаҳоро аз лой тоза карда, ҷамъ кунад, писарон ба ёд оварданд, ки корро дар нисфаш партофтаанд, ва давиданд, то ба ӯ ёрӣ расонанд.

– Ҳамин тариқ, – гуфт полис, варақро аз мошини чоп бароварда. – Илтимос, инро боз як бор аз аввал то охир хонед ва имзо монед.

Ў варақро ба тиргак монд ва нокулай хам шуда, худаш боз як бор сарсарӣ хонд, то яқинан донад, ки дар ягон ҷо ғалат ё хатое нест.

– Истед, – гуфт \bar{y} , то чои аниқ хонда. – Аз кучо шумо рақами мотосиклро медонед? Наход ту дар ҳамаи ин даҳшат сарфаҳм рафтӣ, ки ба рақам нигоҳ кунӣ?

– Не, ман не.

– Дар бораи рақам, – фаҳмонд модар, – ман аз Мартин, писарам медонам.

– Пас, \bar{y} ҳамаашро дидааст?

– Не-не, \bar{y} инро надидааст. \bar{Y} танҳо он ҷавонро бо мотосикли вазнин...э, яъне \bar{y} ҳама вақт ин чо меронад... хайр ҳа, ана...

– Лекин хонум..., – полис сарашро ба варақ тикқонда, кӯшиш мекард номи \bar{y} ро ёбад, чунки номхоро \bar{y} тез аз ёд мебаровард, – ҳа, хонум Нагел, оё шумо гуфтани ҳастед, ки ошкор гуфтан наметавонед, ки дар мотосикл аниқ ҳамин рақам буд?

– Хайр, тамоман дар ин дилпур буда наметавонам, лекин ин... э... ин яқинан чунин, аз он сабаб, ки... хайр...ҳеч каси дигар ин хел мотосикл надорад.

– Не-не, хонум...э...

– Нагел

– Ҳа албатта, хонум Нагел, кор ин хел намешавад. Илтимос, варақро диҳед, ин чо мо бояд протоколро аз нав нависем.

\bar{Y} боз сари мошини чопкунӣ шишт.

Он гоҳ ба ҳучра полиси дигар даромад:

– Ман тафтиш кардам, Эгон, ин рақам қалбаки аст.

– Чӣ хел қалбаки? Аз ягон мошин гирифта шудааст?

– Не, дастисохт. Ин хел рақам дар мо қайд карда нашудааст.

– Ҳм, яқинан ҳамааш аз он чи мо дар назар доштем, чиддитар аст. Ҳа. Медонед чӣ, хонум Гагел

– Нагел, – ислоҳ кард зан.

– Хонум Нагел, бубахшед. Медонед чӣ, ман мехостам бо ҷаноби... сӯхбат кунам.

– Феллингер, – ҳамкораш луқма дод.

– Ҳа, бо \bar{y} . Макс, илтимос рақами \bar{y} ро ёб, ман мехостам бо \bar{y} гуфтугӯ кунам.

– Ман рақами \bar{y} ро гуфта метавонам, – Кристин ба гуфтугӯ даҳолат кард, – 7206.

– Хуб. Кани боз як бор такрор кун: ҳафт... – \bar{Y} гӯшаки телефонро бардошт.

– Ду, сифр, шаш.

– ...шаш,... аҷоиб! Тамоман садо нест. Ин чо ягон гап ҳаст, – \bar{y} гӯшакро гузошт. – Макс, бо ин машғул шав. Бо шӯъбаи почта алоқа банд. Шояд, дертар мо худамон ба он чо меравем. Ҳозир ман протоколро бояд аз нав тартиб диҳам.

Вазнин нафас кашида, \bar{y} ба мошини чоп варақи нав гузошт.

☆

Мартин, Стефан ва Хосе сӯи шаҳр қадам мезаданд. Онҳо зид набуданд боз каме дар осиеб

истанд, лекин ҳисси гуруснагӣ онҳоро маҷбур кард, ки ба хона шитобанд.

– Танҳо метарсам, – гуфт Хосе, – ки онҳо тез мефаҳманд бо кадом тартиб мо посбонӣ мекунем. Баъд онҳо дар он вақте мебиёянд, ки ҳеч кадоми мо нест.

– Ман бошам метарсам, – бо фикру хаёл гуфт Мартин, – ки аз ҳамаи ин амалиёт фоида кам мешавад. Ҳатто агар мо ҳақиқатан ягон касро дастгир кунем, эҳтимол, танҳо он касеро, ки онҳо киро кардаанд, чуноне ки маро низ як вақте киро карда буданд. Аммо ин одамон худашон намедонанд, ки аз пушти ҳамаи ин кӣ меистад.

– Пурра чунин буда метавонад, – Хосе ҳам ба фикр фуру рафт, – лекин ман дигар имкониятеро намебинам. Ақаллан кӯшиш карда дидан мумкин аст. Ту чӣ фикр дорӣ, Стефан? Чаро ту хомӯшӣ?

– Ман фикр мекунам.

– Хеле хуб! Ҳеч вақт гумон намекардам, ки ту фикр карда метавонӣ! Лекин ҳоло аз фикрҳои ту фоидае нест-ку.

– Вобаста ба он, ки чӣ хел ба ин нигоҳ мекунад. Ман ҳоло ҳамаашро то охир фикр накардам.

– Набошад, давом деҳ, фикр кун.

Ба дили Мартин ҳазл намегунҷид:

– Ақаллан гӯй, ки дар бораи чӣ фикр мекуни!

– Ман фикр мекунам, оё ба ин аз тарафи дигар наздик шудан намешавад? Саволро чунин

мондан мумкин: Кӣ бобои Феллингерро аз осиеб берун рондан мехоҳад? Ин яқинан он чор кас мебошанд, ки мехоҳанд онро харанд. Ана агар мо онҳоро ёфта метавонистем...

– Ҳа, лекин чӣ хел ин корро кардан мумкин аст? Ман барои ин ягон имконияти аниқ намебинам.

Хосе илова кард:

– Мо намедонем онҳо дар кучо зиндагӣ мекунанд. Ва ҳатто агар мо инро фаҳмем ҳам, ин ба ҳар ҳол аз ин ҷо дур аст. Чӣ хел мо ба он ҷо мерасем?

Стефан дар ҷавоб фақат ҳм-ҳм кард.

– Бигзор бо ҳамаи ин полис машғул шавад, – қарор дод Мартин.

Онҳо хомӯшона аз пайраҳаи ҷангал мегузаштанд.

Ногоҳ Мартин бозистод.

– Ана ҳамин ҷо! Мумкин мо пайҳои чархҳои “Ҳонда”-ро бо нақши протектор меёбем.

Якчанд дақиқа онҳо ба замин ҳам шуда мегаштанд.

– Хеле хушк буд. Ягон пай нест.

Стефан сӯи ҷангал тоб хӯрд.

– Ман бо пайи қадамҳое, ки имрӯз Кристин монда буд, меравам! – дод зад ӯ. Лекин дере нагузашта Стефан дид, ки кофтуков бенатиҷа аст, ва қарор дод баргардад. Қоматашро рост карда, писарак боз як бор гирду атрофро аз назар гузаронд. Ногоҳ назари ӯро чизе ки дар дури дар

буттаҳо меистод, чалб кард. Ин чӣ буд, аз ин чо ӯ аниқ дида наметавонист.

То он буттаҳо сад метр буд, ва дере нагузашта Стефан шохҳои онро ба ду тараф чудо мекард. Дучарҳаи кабуд! Ҳоло нав. Бо қуфл дар чархаш.

– Кӣ метавонист дучарҳаи худро дар чангал монад? – фикр мекард Стефан. – Оё соҳиби он ба ҳучумҳо ба осиеб дахл надорад? Ӯ сахт даст чунбонда, чӯраҳоро чеғ зад.

– Дар он чо чӣ ҳаст? – хост дод занад Мартин, лекин ҳамон дам хомӯш шуд, вақте дид, ки Стефан ангушташро ба лабонаш гузошт. Бо тамоми қувват онҳо сӯи буттаҳо ки дар он чо Стефан онҳоро интизор буд, шитофтанд.

– Дучарҳа! – бо ҳайрат хитоб кард Ҳосе.

– Ҳа, ту инро дуруст дарёфт кардӣ, – табассум кард Стефан. – Акнун гӯед, боз чӣ чиз дар ин диққатро чалб мекунад?

– Он дар чангал аст, – гуфт Мартин.

– Барои чӣ? – Стефан ба муаллиме монанд буд, ки аз талабагони кундзехн ҷавобро мекашид.

– Ба фикрам, ман медонам, ки ту чиро дар назар дорӣ, – бо фикру ҳаёл гуфт Ҳосе. – Шояд ин дучарҳаи касе аз онҳое бошад, ки мо меҷӯем.

– Албатта! Кадом каси дигар монанди ин бо дучарҳа ба чангал меояд ва онро дар он чо мепартояд! Танҳо касе ки дар ин чо коре дорад! Агар ӯ дар чангал сайру гашт карданӣ бошад, якбора пиёда меояд. Лекин кӣ дар чангал кор

дошта метавонад? Мӯрди сиёҳ дар тарафҳои мо намерӯяд, барои замбӯруғ ҳанӯз барвақт аст.

– Оҳо, Стефан, ту мисли Шерлок Холмс ҳастӣ!

– Медонед, мо ҳозир чӣ кор мекунем? – дар Ҳосе шавқи шикорчӣ бедор шуд. – Мо онро дар ягон чо пинҳон мекунем ва интизор мешавем, то даме ки ӯ барои дучарҳааш бармегардад.

– Ҳа ин хубтар аз он аст, ки рафта ӯро ҷустуҷӯ кунем, – Мартин бо ӯ розӣ шуд. – Вагарна ӯ метавонад моро бинад ё шунавад ва оҳистаяк гурезад.

– Ман ҳам дар ин бора фикр кардам, – гуфт Стефан. – Лекин ман зидди ин нақша як далел дорам, ва он хеле асоснок аст.

– Чӣ хел далел?

– Шиками холии ман. Агар мо ӯро ду-се соат интизор шавем, чӣ мешавад? То он вақт ман аз гуруснагӣ мемурам.

– Касе аз мо метавонад ба шаҳр барои хӯрок давида равад, ду каси дигар дар ин чо мемонанд, – пешниҳод кард Ҳосе.

– Ман метавонам давида равам, – гуфт Мартин. – Хонаи ман аз ҳама наздик аст. Ман баъди ним соат меоям ва ба шумо чизе барои хӯрдан меорам.

Ва Мартин давида рафт.

Ба зӯр нафас кашада, ӯ аз зинапоя боло давид ва ба дари хона занг зад. Ҳеҷ кас ҷавоб надод. Ҳушбахтона, Мартин бо худ калид дошт. Ба хона

даромада, ӯ ба ошхона давид, ними нони навпугтаро бурид ва ба халтае ки бо он аксар вақт модар ба бозор мерафт, андохт. Ба он чо боз аз яхдон ним бурда ҳасиб ва як шиша лимонад андохт.

Аллакай дар назди дар ба сари ӯ фикре омад. Ба ошхона баргашта, ӯ коғазеро, ки дар рӯи миз буд, гирифта ба тарафи дигар гардонд ва якчанд калима навишт.

Тақрибан баъд аз панҷ дақиқа боз овози калид баромад ва ба хона падар даромад. Ӯ хаста шуда, сумкаашро ба замин монд ва нидо кард:

– Ягон кас аз оилаи калони ман ҳаст? – Дар ҷавоби ӯ танҳо хомӯшӣ буд, ва аз ин сабаб ӯ илова кард, – эҳтимол, фақат сардораш.

Ӯ ба ошхона даромад ва варақро, ки дар рӯи миз буд, дид. Ӯ онро гирифта, хонд: «...азизам Ҳанс, агар ман ҳанӯз барнагардам, – хӯроки нисфирӯзиат дар плита аст. Мо бо Кристин дар шӯъбаи полис ҳастем».

Падар Нагел тарафи дигари варақро гардонд: «Дер меоям, ман аз пайи ҷинояткор меравам. Нон гирифтам. Мартин».

Падар фақат сар чунбонд:

– Аҷаб корҳо!

Эрики хурдакаку фарбеҳак дурбинро фурувард ва чашмонашро молид. Баъд ӯ ҳаракат кард, ки камтар бархезад ва ҷои мулоимашро молиш дод. Ӯ дар шохи дарахт мешишт-ку,

шохи сербугум, маълум аст, ки мисли курсӣ қулай нест.

– Аз эҳтимол дур аст, ки дар он чо боз ягон чиз рӯй диҳад, – гур-гур кард ӯ ва фууромадан гирифт. Ба замин фууромада, дар навбати аввал нағзакак дароз кашид. Як-ду соат дар дарахт шиштан – ҳайратовар нест, ки тамоми бадан қарахт шуд.

Торстен то бучулаки пой ба баргҳои порсолае ки заминро меҷӯшиданд, даромада, хастаҳолона аз пеши дарахт рафт. Ҳамин тавр ӯ муддати дароз мерафт, то даме ки ба арчазор даромад. Дар пайраҳае ки онро аз чангали олаш чудо мекард, буттаҳо мерӯиданд, ки дар онҳо ӯ дучарҳаи худро пинҳон карда буд.

Ана буттаҳо!

Ва ҳақиқатан дучарҳа дар он чо буд.

Худи он вақте ки Торстен калидро ба қуфл андохт ва он оҳиста қарс кард, ба гӯши ӯ аз наздикӣ садои хишир-хишир расид. Қоматашро рост карда, Торстен писаронеро, ки ба сӯи ӯ медавиданд, дид.

Торстен камбудихои бисёр дошт, ва ҷӯраҳояш бисёр вақт ба ӯ механдиданд. Лекин аксуламали тез дошт. Бо тезӣ вазъиятро баҳо дода, Торстен дарҳол дучарҳаро аз буттаҳо баровард ва бар он часта нишаст ва педалҳоро пахш кард.

Дар чангал дучарҳа рондан осон набуд, ва ҳар боре ки дар роҳ решае аз замин мебаромад, зин якчанд соатеро, ки ӯ дар шоҳаи дарахт буд, ба ёдаш меовард. Лекин бо ин хоҳ-нохоҳ бояд розӣ

мешуд, аз ононе ки аз дунболи ӯ афтидаанд, гурехтан даркор буд-ку.

Ва Торстен қариб инро тавонист. Овозҳои онҳое ки аз паси ӯ шуданд, пасттар ва пасттар мешуданд. Торстен ба қафо нигоҳ кард. Малламӯи дароз аллакай бозистод, фақат сиёҳмӯи қадпаст таъқибро давом меод.

Пеш аз он ки Торстен барои шодӣ фурсат ёбад, рост дар пеши ӯ боз як бача пайдо шуд. Онҳоро аз якдигар фақат даҳ қадам чудо мекард, вақте ӯ ногоҳ пеши роҳи Торстенро гирифт.

Торстен кӯшиш кард, ки аз паҳлуяш гузарад, рулро тез ба тарафи рост гардонд, лекин ба ин амал қувваташ намерасид, махсусан дар ҷангал. Торстен ба замин афтид.

– Ай, – гуфт ӯ, ва баъд илова кард: – Инро бинед-а!

Писарак аллакай дар назди ӯ буд. Мартин Нагел, ин навомад. Даре нагузашта ду каси дигар ҳам омаданд.

– Э, шумо посбонони беҳтарин дар ҷаҳон ҳастед! – табассум кард Мартин. Он ду нафар нафастанг ва сурх шуда, хичолат мекашиданд. Торстен онҳоро медонист: Стефан ва Хосе.

– Акнун бо ту машғул мешавем, ҷӯраҷон! – гуфт Мартин, овози ӯ ҷарангос зад. – Ба ту дар ҷангал чӣ даркор шудааст?

– Чӣ, ба ҷангал рафтан мумкин нест?

– Ба ту дар ин ҷо чӣ даркор аст?

Ҳалқа дар гирди Торстен ҷафстар мешуд.

– Ҳеч чиз, ҳақиқатан!

– Тамоми вақт ту дар қучо будӣ?

– Кӣ, ман? Ман... ман фақат андаке сайру гашт кардам...

– Дурӯғ нагӯй! Моро фиреб дода наметавонӣ!

– Ҳамаашро рӯйрост гӯй! – Стефан ба ӯ овоз баланд кард. – Ин дурбини аблаҳона ба ту барои чӣ лозим шудааст? Чиро ту тамошо кардӣ? Наход, ки осиебро?

– Агар осиебро мушоҳида карда бошам ҳам – магар ин мумкин нест?

– Росташиро гӯй, ин ту будӣ, ки ба бобои Феллингер корҳои бад кардӣ? Гарчанде мо намедонем, ки шахсан ту дар кадом корҳо иштирок доштӣ, мо аниқ медонем, ки ҳамаи ин бе ту нагузаштааст!

– Агар шумо ҳамаи инро донед, чаро ба ман ин саволҳои беақлонаро медиҳед?

Мартин пой ӯро бо лағад зад:

– Аз худ нарав!

Торстен оҳиста хест:

– Ман бо ин алоқа надорам! Рост, ягон алоқа!

Хосе ба хашм омад:

– Росташиро гӯй, набошад...

– Чӣ набошад?

– Мо туро мекӯбем!

– Баъд падари ман шуморо ба полис месупорад.

Ҷӯраҳо аз ноилоҷӣ ба якдигар нигоҳ карданд. Онҳо чӣ кор кунанд? Нагзакак ӯро қўбанд – ин

бе мушкилӣ. Лекин агар ин хурдакак ба ҳамааш тоқат карда, дар ҳеч чиз иқрор нашавад, ӯро то хуншор шуданаш задан ё ягон чояшро шикастан... Не ин корро онҳо намекунанд!

– Мо туро дар ягон чо маҳкам мекунем, – таҳдид кард Мартин.

– Агар ман ба хона барнагардам, падарам ба полис хабар медиҳад, ва онҳо маро мекобанд, – гуфт Торстен.

Стефан аз қаҳр ба паҳлуи ӯ чунин зад, ки ӯ ҳатто дод гуфт.

– Агар ту ҳамаашро ба мо ошкор нагӯӣ, мо... мо..., – ӯ аз ноилочӣ ба ақиб нигоҳ кард, ва он гоҳ назари ӯ ба дучарха афтид. – Мо дучархаи туро мегирем.

– Кани санҷед! Ман дар дасти кӣ будани онро медонам-ку!

– Ё дами чарххояшро мефурорем, – илова кард Хосе.

Лекин ӯ инро аллакай бе ягон фишор гуфт, чунки худаш дида монд, ки ин таҳдиди чиддӣ набуд.

Ҳар чорашон гаранг шуда, рӯ ба рӯи якдигар меистоданд ва боз чӣ гуфтанашонро намедони-станд.

– Ёфтам! – ногоҳ дод зад Мартин. – Мо дучархаашро мегирем, – ӯ саросема нашуда, ба ҳар калима диққати махсус дода мегуфт, ва камзӯлро! Ва шимро! Ва майкаро! Ва...

Ду ҷӯра якбора мақсади гапро пай бурда, ба Мартин ҳамроҳ шуданд:

– Ва майкаро! Ва таглибосро! Ва...

– Ҳақ надоред! Ин амали расво аст!

– Ва кафшхоро! Ва ҷӯробхоро!

– Ана он гоҳ худаш иқрор мешавад, – осуда давом дод Стефан, – меҳоҳад ӯ дар чангал шинад, хунук хӯрда интизор шавад, то торик мешавад, ё торик нашуда ба хона ба шахр баргардад.

– Кори шумо тамоман ноинсофона аст! – ба ғазаб омад Торстен. – Ин аз қоида берун аст!

– Хайр, майлаш, – розӣ шуд Хосе. Мо одамони ганда нестем-ку. Ҷӯроби ростатро метавонӣ ба худ монӣ.

Хандаи баланд. Торстен танҳо нолиш кард:

– Илтимос!

– Набошад ба мо ҳамаи он чизхоро, ки дар бораи хучумҳо ба осиеб медонӣ, нақл кун! Дар овози Мартин боз қатъият садо дод. – Тез!

– Охир ман ҳеч чиз намедонам...

Мартин ба тасмаи шими ӯ даст зад, Стефан дар болои кафшҳо ҳам шуд, Хосе тугмаҳои куртаро кушодан гирифт.

– Истед, истед! Ман мегӯям!

Се чуфти даст бозистоданд.

– Он чавон бо “Ҳонда”, – Торстен бо дили ноҳоҳам сар кард, – ба мо пул пешниҳод кард.

– Кӣ “мо”? – пурсид Хосе.

– Хайр, ба гурӯҳи детективҳои мо. Мо бояд ҳар кор мекардем.

– Ва шумо чӣ кор кардед?

– Се тирезаро шикастем. Девори ҷӯбинро

шикастем. Лекин онро боз соз карданд.

– Давомаш!

– Як бор мо аробаро ба ҳавзи осиеб партофтем. Лекин барои ин ба мо фақат се доллар доданд. Баъд мо...

– Биё – биё, ҳамаашро гӯй!

– Баъд ғалақа, дар чое ки об ба чархи осиеб меравад...

– Бо он ғалақа чӣ шуд?

– Мо онро шикастем ва ҳама обро аз ҳавз сар додем. Баъд, шояд, дуредгар онро соз кард.

– Сагро ҳам шумо захр додед?

– Сагро? Не! Наход, ки мо сагро захр диҳем! Мо ҳеч гоҳ ин хел корро намекунем! Сагро куштан! Аз ростӣ, метавонед ба ман бовар кунед!

– Хайр майлаш. Давом деҳ!

– Дигар ҳеч чиз. Яъне то имрӯз. Лекин бо ин дигарон машғул шуданд. Ман бо онҳо набудам, чунки тамоми рӯз бояд посбонӣ мекардам.

– Онҳо бо чӣ кор машғул шуданд? Ҳамаашро ба мо гуфта деҳ!

– Онҳо бояд – онҳо мехостанд сими телефонро буранд.

Се ҷӯра ба якдигар нигоҳ карданд.

– Сими телефон? – ба Торстен дод гуфт Мартин. – Ту мефаҳмӣ, чӣ хел ин беинсоф аст? Агар бо пирамард ягон чиз рӯй диҳад, ӯ ҳатто ба ёрӣ ҷеғ зада наметавонад!

Торстен тамоман рӯҳафтада буд:

– Мо ҳам аввал нахостем. Лекин он ҷавон бо

“Ҳонда”...

Стефан гуфт:

– Хайр, ба фикрам, мо бояд бо ин сегона муфассал гап занем. Онҳо ҳоло гармию сардии рӯзгорро мебинанд!

– Дуруст, – дастгирӣ кард Хосе. – Ҳа, лекин бо ин чӣ кор мекунем?

Фикре ачибе аз хаёли Мартин гузашт:

– Мо ӯро дар таҳхонаи бобои Феллингер маҳкам мекунем. Ӯ метавонад баъд ӯро сар диҳад, вақте ки мо масъалаи он се нафарро ҳал мекунем.

– Рост. Ва якбора мебинем, ки акнун, вақте ки телефон кор намекунад, кори бобо чӣ хел аст.

Боз ҳама ба сӯи осиеб равона шуданд, Мартин ва Стефан Торстенро пеш-пешӣ худ бо лагадкӯбӣ мебурданд, Хосе дучархаро мебурд.

Ана осиеб! Ба майдонча давида, Мартин занг зад. Пирамард дарро кушод:

– О, ин боз шумо!

– Бобои Феллингер, мо мехоҳем, ки шумо ҳабсшудаи моро посбонӣ кунед. Ӯ яке аз онҳост, ки обрави ҳавзи шуморо шикастанд ва дигар корҳоро карданд.

– Имрӯз бошад онҳо сими телефонро бури-данд, – илова кард Стефан.

– Чӣ, сим? Ман пай набурдам. Ин хеле бад аст!

– Лекин ман дар он ҷо набудам! – шитобон

гуфт Торстен.

– Хомӯш шав! – Мартин овозашро ба ӯ баяланд кард. – Бобои Феллингер, оё мумкин аст мо ӯро дар таҳхона маҳкам кунем? Мо ҳоло бо дигарон бояд гуфтугӯ кунем. Агар мо ӯро сар диҳем, онҳо аз мо сершумортар мешаванд.

Хосе дид, ки пирамард шубҳа дорад, фаҳмонд:

– Фақат барои як ё ду соат, бобои Феллингер. Баъд метавонед ӯро озод кунед.

– Хайр, хости шумо, – ғур-ғур кард бобо, ва маълум буд, ки ин ба ӯ маъқул нест.

Се чӯра асири худро ба таҳхона дароварданд ва дарро бо ғалақа маҳкам карданд. Онҳо дучархоро назди девор монда, ба шаҳр давиданд.

Дар роҳ Мартин аз халта хӯроки шомашонро баровард ва тақсим кард.

Баъди якчанд дақиқа дари таҳхонаро тақтақ карданд.

– Кист? – бо овози раҳмовар ҷавоб дод Торстен.

– Ин ман, бобои Феллингер. Номат чист?

– Торстен.

– Хайр Торстен, маро бо диққат гӯш кун. Ман ба ту як пешниҳоде дорам: агар ту ба ман ваъда диҳӣ, ки дар байни як соати оянда ба ҳеч кучо намегурезӣ, ман туро сар медиҳам ва ту дар меҳмонхонаи ман шишта метавонӣ. Каме хӯрок ҳам меҳӯрӣ!

– Ваъда медиҳам! Ман ба ҳеч кучо

намегурезам!

Пирамард ғалақаро чунбонд ва дарро кушод.

– Хайр, рафтем. Ва ба ман боз як бор нақл кун, ки шумо чӣ кор кардед. Ва барои чӣ. Ман ҳамаашро донистан мецоҳам. Ба фикрам, ту ҳамаашро мефаҳмӣ. Ва боз ман умед дорам, ки ин дигар такрор намешавад.

– Не, албатта не, ҷаноби Феллингер!

Кристин дар тоқча нишаста, кӯчаро мушоҳида мекард.

Ӯ дар хона танҳо буд, чунки модараш боз ба мағоза бояд мерафт ва азбаски то анҷоми кори мағоза вақт кам монда буд, падар ӯро ба он ҷо бо мошин бурд. Соат аллакай нимта кам ҳафтро нишон медод, аммо падару модар ҳанӯз наомада буданд.

«Ин рӯз аз ҳодисаҳо бой буд, – меандешид Кристин. – Ҳеч вақт фикр намекардам, ки дар чунин шаҳраки хурд ин қадар ҳодисаҳо мешаванд».

Он гоҳ ӯ Мартин ва ду писараки дигарро дид, ки бо онҳо дар ҷангал шинос шуда буд. Онҳо тез-тез қадам монда, дар аснои роҳгардӣ чизе меҳӯрданд.

– Мартин! – бародарашро ҷеғ зад Кристин, вақте ки онҳо ба тиреза баробар шуданд.

– Вақт нест, – даст афшонда гуфт ӯ, ҳаракатро паст накарда.

– Мартин! Гӯш кун...

– Ту бо мо рафта наметавонӣ! Мо як кор дорем, он барои духтарчаҳои хурд нест!

– Ман духтарчаи хурд нестам! Ва ман бо шумо рафтани набудам! Ман фақат донистан мехоҳам!

Баръакси он ки гоҳо ба назар чунин менамуд, Мартин ба хоҳарчаи худ бо душмани рафтор намекард. Илова ба ин, то ҳол дар пеши назари ӯ сурати он буд, ки Кристин имрӯз сахарӣ аз ӯ паноҳ ва дилбардори мечуст. Ин ҳиссиёти онро дар ӯ тез кард, ки ӯ, бародари калониаш, ҳимоякунандаи ӯ низ аст. Ӯ назди тиреза баргашт ва овозашро каме паст карда, гуфт:

– Гӯш кун, Кристин. Ман инро ба ту гуфта наметавонам, чунки ту худдори карда наметавонӣ ва ба падару модар мегӯӣ. Ва онҳо ба ман инро манъ мекунанд. Фаҳмидӣ?

– Падару модар дар хона нестанд, онҳо ба мағоза рафтанд. Барои ҳамин ман ҳеҷ чизро ба онҳо гуфта наметавонам. Ва барои ҳамин онҳо ба ту ҳеҷ чизро манъ карда наметавонанд.

– Майлаш. Мо якеро аз гурӯҳи детективҳо дар болои чиноят дастгир кардем. Ӯ иқрои шуд, ки онҳо дар осиеб бисёр корҳои бад мекарданд. Акнун мо ба майдончаи кӯдакон меравем, ки онҳо ҳамеша дар он ҷо чамъ мешаванд ва мехоҳем онҳоро ба ҷавобгарӣ кашем.

– Ба ҷавобгарӣ кашидан чӣ маъно дорад?

– Ин, вақте ки... Ман инро ба ту бори дигар мефаҳмонам. Ҳоло ман шитоб дорам.

Ва ҳақиқатан ба гӯши онҳо овози бесабронаи Стефан расид:

– Мартин, биё! – Писарак тоб хӯрду ба назди ҷӯраҳояш давид.

– Шумо занозани мекунед? – дод зад Кристин аз пайи онҳо, аммо ба ӯ ҳеҷ кас ҷавоб наод.

Духтарак ба ҳарос афтод. Чӣ мешавад, агар ҳамаи ин детективҳо мисли он ронандаи мотосикл, ки имрӯз мехост ӯро пахш кунад, даҳшатнок бошанд? Ва агар дар он ҷо ҳақиқатан занозани бераҳмона сар шавад? Дар пеши назари ӯ манзараи майдони кӯдакон намудор шуд, ки пур аз хун буд ва дар ҳама ҷо одамон бо захмҳои вазнин ғелидаанд ва аз дард оҳу нола мекунанд.

Не, ӯ албатта бояд ба ин халал расонад. Лекин чӣ тавр? Ноомади корро бинед, ки падару модар ҳам нестанд! Ҳар вақте ки ба ӯ даркор аст, онҳо дар наздики нестанд!

Кристин аз як тарафи хона ба дигар тарафи хона медавид. Ногаҳон чашмаш ба телефон афтид. «Шояд ба ягон кас занг занам? – фикре аз сараш гузашт. Шубон! Дуруст, ӯ одами хеле ҳуб аст, ӯ албатта ёри медихад».

Ӯ бо саросемагӣ рақами шубонро гирифт.

– Алло, – дар тарафи дигари сим ҷавоб доданд.

– Ин ман Кристин Нагел...

– Кристин, ба ту чӣ шуд?

– Падару модарам дар хона нестанд ва ман фикр кардам, ки мумкин шумо метавонед ёрӣ диҳед..., хайр, яъне ки ягон бадбахтӣ рӯй надиҳад.

– Кадом бадбахтӣ?

– Мартин ва дигар ду кас, э...э...Стефан ва э...э...ин...

– Хосе.

– Ҳа, ана онҳо навакак аз пеши хонаи мо гузаштанд. Онҳо мехоҳанд бо касоне ки ба бобои Феллингер бадӣ мекарданд, занозанӣ кунанд. Дар он ҷо, дар майдончаи кӯдакон.

– Онҳо занозанӣ карданӣ ҳастанд? Онҳо ҳамин хел гуфтанд? – пурсид шубон.

– Не, лекин онҳо гуфтанд, ки мехоҳанд онҳоро ба ҷавобгарӣ кашанд.

– “Ба ҷавобгарӣ кашанд” чӣ маъно дорад?

– Ман худам инро намедонам. Мартин инро ба ман фаҳмондан нахост. Ҷ гуфт, ки баъд...

– Ман умуман медонам, ки “ба ҷавобгарӣ кашидан” чӣ маъно дорад. Ман танҳо намефаҳмам, ки дар ҳолати додашуда ин чӣ маъно дорад... хайр аммо, фарқаш чӣ. – Ҷ гапи худро бурид. – Ман зуд ба он ҷо меравам!

Аз гӯшаки телефон овози тамомшавии алоқа расид. Кристин гӯшакро ба ҷояш монд. Ҳаяҷон ва кунҷковӣ ўро фаро гирифта буданд, ва аз ҳамин сабаб фикр карда, ў қарор дод: «Зуд аз пушти се нафар!»

Духтарак аз зинапоя ба поён давида, ба кӯча

баромад. То майдони кӯдакон роҳ наздик набуд ва Кристин хеле нафастанг шуд, вақте ки дар дурӣ аргунчак намоён шуд.

Баръакси он чи дар тасаввури ў буд, манзарае ки ба назари ў кушода шуд, он қадар даҳшатнок набуд, лекин ҳеч чизи хуб ҳам дар он набуд: шаш бача якдигарро мекуфтанд. Мартин дасти Ҳаралдро ба пушташ қат кард. Ҳаралд бошад мечунбиду кӯшиш мекард Мартинро ба зонуяш лагад занад, ва гоҳ-гоҳ ба ин комёб мешуд.

Стефан ва Томас рӯ ба рӯ ба тарзи боксёрҳо истода, бо тамоми қувва кӯшиш мекарданд ба рақибашон зарбаи нишонрас зананд. Хосе ва Детлеф якдигарро қапида, дар майдонча меғелиданд, дар болои онҳо сутуни чанг меистод.

– Бас кунед! – дод зад Кристин, давида омада.
– Зуд бас кунед! Барои чӣ шумо якдигарро мезанед!

Мартин аз ин омадани ногаҳонии хоҳари хурдиаш чунон ҳайрон шуд, ки дасти худро андаке суст кард. Ҳаралд аз ин парешонии сониявӣ истифода бурда, чолокона халос шуд, лекин ба ҳучум гузашта натавонист. Дар мобайни онҳо аллакай Кристин меистод, Ҳаралд духтаракро хашмгин карда наметавонист. Писарон чуқур нафас кашиданд, хастаҳолона дасташонро поён карда, рӯ ба рӯи якдигар меистоданд.

Кристин бошад сустӣ накарда, ба назди дигарон давид:

– Бас кунед! Чангро бас кунед!

Стефан гур-гур кард:

– Кристин, ҳамроҳ нашав. Ту дар ин ҳеч чиз намефаҳмӣ.

Лекин ӯ ҳам муштҳояшро кушода, ду қадам ақиб гашт, то ки мушти Томас, агар ӯ ба сулҳ розӣ набошад, ба ӯ нарасад.

Ҳамон замон аз тарафи гардиш мошин намоён шуд ва тормозҳояшро ғич-ғич кунонда, дар наздикии майдони чанг истод. Аз он ҷо марде баромада, ба тарафи онҳо давид.

– А, ҷаноби шубон, ин шумоед, – шахси давидаистодаро шинохта, бо парешонӣ гуфт Стефан.

– Ҳа, ин бе ягон шубҳа ман ҳастам. Ман бояд бинам, ки шумо дар ин ҷо чӣ кори аблаҳонае карда истодаед.

– Ман ба шумо ҳамаашро фаҳмонда метавонам, – гуфт Мартин. Ҳамон замон Детлеф ва Хосе чангро бас карданд ва тез хокро афшонда, ба дигарон ҳамроҳ шуданд.

– Ҳа, хеле хуб мешуд, ки ҳамаашро ба ман фаҳмонда диҳед.

– Умуман, гап дар он аст... – сар кард Хосе, лекин ӯ ҳоло нафасашро рост накарда буд ва бояд ист мекард. Ҳикояро Стефан давом дод:

– Ин се кас аъзои клуби детективҳо ҳастанд. Чорумашро мо дар чангал дастгир кардем. Ӯ дар ҳамааш иқрор шуд.

– Дар чӣ – дар ҳамааш?

– Дар он, ки чӣ хел онҳо ба бобои Феллингер бадӣ мекарданд, – фаҳмонд Мартин.

– Барои ҳамин шумо қарор додед, ки онҳоро кӯбед?

– Умуман мо мехостем – чӣ хел инро гӯям...

– Онҳоро ба ҷавобгарӣ кашед.

– Дуруст.

– Лекин барои чӣ ба занозанӣ гузаштед?

Ба ин савол ҳеч кас ҷавоб додан намехост ва Хосе дар кофтукови ҷавоби мефаҳмондагӣ ноустувор ҷавоб дод:

– Ин худ аз худ шуд.

– Худ аз худ шуд?

– Хайр, ҳа – фаҳмонд Мартин, – гап болои гап, ва ана...

– Шарм кунед! Хуб аст, ки шумо ба бобои Феллингер ёрӣ додан хостед. Лекин худро қасосгар гирифта, дигар бачаҳоро задан даркор нест!

– Ҳа! – хандид Томас. – Онҳо моро кӯфта метавонистанд! Ҳозир аз ханда рӯдакан мешавам!

– Агар шумо намебудед, – овозашро баланд кард Детлеф, – мо чунон онҳоро мекуфтем, ки модаронашон онҳоро намешинохтанд.

Ҳаралд ҳам намехост аз ҷӯраҳояш қафо монад. Ӯ аз хандаи масҳаракунандаи онҳо баландтар дод зад:

– Ҳа-ҳа, ҷаноби шубон, шумо ва ин духтарак онҳоро халос кардед! Детективҳо аз хандаи беист ҳатто меларзиданд.

– Хомӯш! – дод зад шубон.

Аҷоиб он буд, ки ин сухан таъсир кард.

– Ба фикрам, шумо фаҳмидед, ки ман дар бораи рафтори шумо чӣ андеша дорам, – ӯ сӯи Мартин ва чӯраҳояш рӯ овард. Ва мо ҳоло дар ин бора муфассалтар сӯхбат мекунем. Бо шумо, детективҳои азизам, ман ҳисобу китоби алоҳида дорам.

Дар ҷавоби ӯ фақат хомӯшӣ буд, фақат Томас чизи нофаҳмое гуфт.

– Шумо худатонро детективҳо меномед. Лекин оё ягон бор нашунидаед, ки детективҳо чиноят содир намекунанд, балки онҳоро мекушоянд? Шумоён детективҳои хуб будаед! Ман аллакай дар бораи шумо бисёр чизҳоро шунидаам. Ана, масалан, Мартин – ман фикр мекунам, ки ин сирр нест – дар бораи шумо бо ҳурмати махсус гап мезад. Аммо акнун ман чиро мебинам? Шумо ба касе ки ба шумо ҳеч бадӣ накардааст, бадӣ кардан хостед... Шумо маро ноумед кардед! Шумо бояд ба ӯ на бадӣ кунед, балки ёрӣ диҳед! Кӣ аз шумо хубтар аз ӯхдаи ин кор баромада метавонад? Хубтараш, шумо ҳамаи тавоноии худро, ҳамаи воситаҳои детективи худро барои фаҳмидани он истифода мебардед, ки аз пушти ҳамаи ин корҳо кӣ меистад, баъд инро ба полис хабар медодед. Шумо бошед иҷро кардани вазифаҳои ин бадкирдоронро сар кардед! Хайр, майлаш, ин он чизе буд, ки ман ба шумо гуфтан мехостам, акнун ба хона

равед! Падару модаратон аллакай хавотир шуда истодаанд.

Бо ин суханҳо ӯ тоб хӯрд ва ба сӯи мошин равона шуд.

– Истед, чаноби шубон, – Ҳаралд ҳоло худаш аниқ намефаҳмид, ки аз шубон чиро интизор буд.

– Дар дилатон боз ягон гап ҳаст?

Ҳеч кас ҷавоб надод. Он гоҳ шубон худаш гап зад, лекин акнун овози ӯ хеле меҳрубона буд.

– Шумо мехоҳед донед, ки акнун бояд чӣ кунед, дуруст? Аз бобои Феллингер бахшиш пурсед ва зарари расондаатонро товон диҳед. Ва вақте мефаҳмед, ки он бадкирдорон кӣ ҳастанд, ба полис рафта, инро хабар диҳед.

– Ҳм.

– Боз, ҳамаи шаш нафари шумо бояд ошті шавед ва бо ҳам кор кунед, на бар зидди якдигар.

Томас ба Детлеф нигоҳ кард. Дар рӯи детективҳо ҳайрат намоён буд. Чашмонашон гӯё мепурсиданд:

– Ман-ку розӣ, ту чӣ?

Ҳаралд бечуръатона ба сӯи чӯраҳояш қадам зад ва бо овози паст гуфт:

– Ӯ дуруст мегӯяд.

– Ҳа, – розӣ шуд Детлеф.

– Ман ҳам чунин фикр мекунам, – Томас ҳам ӯро дастгирӣ кард.

Шубон дасташро ба китфи Томас монд:

– Дар вақтҳои охир ин фикри дурусттарини

туст. Шумо чӣ, Стефан ва дӯстонат, душманиро бо детективҳо бас кунед! Хубтараш дастатонро ба якдигар дароз кунед ва бо қувваи муттаҳид кӯшиш кунед ба бобои Феллингер ёрӣ расонед.

Мартин ҳайронии худро пинҳон карда натавонист. Чӣ хел мумкин аст ба касе ки ҳозир бо ӯ занозанӣ карда будӣ, ошти кунӣ?

Лекин ӯ ба ёд овард, чӣ хел ӯ мехост, ки детективҳо ӯро ба гурӯҳи худ қабул кунанд. Акнун ӯ имконияти аъзои гурӯҳи онҳо шуданро дошт, на аз рӯи раҳми детективҳои дигар, балки чун ҳамроҳи баробар!

Дасти Томасро фишурда ӯ қаноатмандона табассум мекард. Томас ҳам хурсанд буд, чунки акнун барои детективҳо вазифаи наҷиб пайдо шуд! Ӯ ҳамчунин барои он хурсанд буд, ки акнун бо ризоияти ҳама ин ҳучумҳои бадқирдорона, ки ростӣ гап, ба ӯ маъқул набуданд, бас карда мешаванд.

Оштии умумӣ дар ҷӯш буд, вақте ки ба майдончаи кӯдакон бо суръат дучарҳаи кабуд омад.

– Истед! – дод зад Торстен, ки дар он менишаст.
– Чанҷолро бас кунед! Гӯш диҳед, ман чӣ фикр карда ёфтам! Мо метавонем якҷоя детектив шуда кор кунем ва бобои Феллингерро ҳимоя кунем!

Дар ҷавоби ӯ хомӯшии ҳайратомез ба миён омад.

Ва ногоҳ ҳама якҷоя, бе маслиҳати пешакӣ, баланд хандиданд.

– Ҷаро шумо механдед? – ноустуворона ва

ҳатто камтар қаҳр карда, пурсид Торстен.

– Ҳамааш мисли ҳарвақта, – аз ханда нафасгир шуда, гуфт Томас.

– Ту бо пешниҳоди худ камтар дер монда бошӣ ҳам, лекин рост гуфти.

Акнун Торстен тамоман ҳеч чизро намефаҳмид ва ҳатто қаҳр кард, вақте дид, ки ҳама дасти якдигарро мефишуранд, ӯ бошад мисли каллаварам дар як тараф истодааст, аммо он вақт Кристин шитофт, то ба ӯ ҳамаашро фаҳмонад. Ҳамин ки духтарак нақлашро тамом кард, ҳар дуяшон ба гурӯҳи умумӣ ҳамроҳ шуданд ва ҳамчунин дастони ҳамаро мефишурданд.

– Чӣ хел ин фикр ба сари ту омад, ки мо метавонем якҷоя кор кунем? – пурсид Томас аз Торстен.

– Инро бобои Феллингер ба ман ёдрас намуд. Умуман, ӯ пирамарди хеле хуб аст! Ҳеч вақт инро фикр намекардам.

Ногоҳ Мартин хоҳарашро дид, ки дар байни бачаҳо тоб мехӯрд.

– Ту дар ин ҷо чӣ кор мекуни?

– Ман ҳам мехоҳам ёрӣ диҳам.

– Ин чӣ беақлӣ аст.

– Барои чӣ беақлӣ? – ранҷид ӯ. – Ин чӣ – барои он ки ман духтар ҳастам? Ту ягон бор дар бораи баробарии зану мард шундаӣ?

– Ту барои ин ҳоло хурд ҳастӣ.

Ҷаралд, ки бо сабаби барои ҳама фаҳмо ҳама духтараконро тарафдорӣ мекард, ба нишони ошти

дасти худро ба китфи Мартин монд:

– Хайр майлаш, бигзор ёри диҳад.

– Ӯ метавонад ба мо даркор шавад, – ӯро дастгирӣ кард Хосе. – Ва ӯ, чуноне ки ман медонам, аллақай нақши калонеро дар ҳамаи ин воқеа бозид.

– Ман ҳам ин хел фикр мекунам, – овоз баровард Торстен. Кристин ба ӯ маъқул шуд, ва илова ба ин ӯро имконияти дар гуруҳашон аз ҳама хурд набудан чалб мекард.

– Хайр майлаш, агар ҳама розӣ бошанд... – Дар ҷавоб Томас садоҳои розигиро шунид. Онҳо ба як қарор омаданд.

Шубон, ки то ин вақт дар назди мошин истода, рафти ҳодисаҳоро тамошо мекард, боз назди онҳо омад:

– Бубахшед, ки боз ҳамроҳ мешавам. Лекин ба фикрам, акнун шумоён бояд ба хона равед, ва муҳокимаро ба пагоҳ монед.

– Пешниҳоди хирадмандона, – ӯро дастгирӣ кард Стефан, ба соат назар карда.

– Пагоҳ дар соати ҳашт! – пешниҳод кард Детлеф.

Дар ин ҷо шубон Вайс ба гап даромад:

– Бубахшед, ки ман боз фикри худро баён мекунам, лекин, шояд беҳтараш шумо дертар чамъ шавед, масалан, соати даҳ ё ёздаҳ? Ба фикрам, ки чор детектив бояд боз як кори хеле муҳимро дар вақташ иҷро кунанд, пеш аз он ки дар кор карда баровардани нақша иштирок карда тавонанд. Масалан, онҳо метавонистанд

дар бораи як чиз бо бобои Феллингер сӯҳбат кунанд, лекин аз бистар соати шаш ё ҳафти саҳар ӯро бардоштан хуб намебуд.

Писарон бо рӯҳафтадагӣ хомӯш меистоданд. Хомӯширо Торстен вайрон кард:

– Боз мо бояд ба почта дароём, он фақат соати нӯҳ кушода мешавад.

Томас пешниҳод кард:

– Чӣ мешавад, агар мо... ҳамаи инро тақсим кунем. Масалан, Детлеф аз номи тамоми гуруҳи мо назди бобои Феллингер равад, Ҳаралд корхоро дар почта ҳал кунад.

– Не, ин хел намешавад! – эътироз кард Ҳаралд.

– Не, бачаҳо, – дастгирӣ кард ӯро шубон. – Ин хел ҳақиқатан намешавад. Шумо бояд барои он корҳое ки кардед, ҷавобгариро якҷоя ба ӯҳда гиред. Ин аввалан, аз рӯи инсоф мешавад, ва дуюм, осонтар.

Детлеф гуфт:

– Дуруст. Яъне, дар ин ҷо соати ҳашт чамъ мешавем. Ва ҳама якҷоя соати ёздаҳ чамъ мешавем.

– Ва хубтараш дар назди осиеб, – пешниҳод кард Торстен.

Томас боз як пешниҳод дошт:

– Хайр, агар мо дар ин кор якҷоя, э... биёед, мо якҷоя – чанд касем? Ҳашт! Биёед мо якҷоя равем, ҳашткаса равем....

Шубон бо норозигӣ сар чунбонд:

– Инро шумо бояд чоркаса кунед. Мартин алла-

кай ба Каносса рафт.

– Чӣ кор кард? – пурсид Кристин.

Мартин бо ҳамдардӣ ба хоҳараш нигоҳ кард:

– Ту чӣ, ҳеҷ гоҳ дар бораи Ҳенрихи фалон нашунидаӣ? Соли 1077 Ҳенрих дар Каносса меистод, рангаш канда, забонаш гирифта, сурх мешуд ва азоб мекашид.

Наметавон гуфт, ки баъди чунин фаҳмондан ба Кристин ҳамаш фаҳмо шуд. Лекин ин чо ба ёрии ӯ Ҳаралд омад:

– Чунин мегӯянд, агар ягон кас бояд бахшиш пурсад.

– Ана чӣ будааст.

– Инак, – давом дод шубон, – Мартин аллақай ба гуноҳаш иқро шуд. Ғайр аз ин, Стефан, Хосе ва Мартин боз кор доранд. Ва ин кор барои комёбии ҷустуҷӯятон хеле муҳим аст.

Бо ин суханҳо шубон назди мошини худ равона шуд ва дарро кушод.

– Чӣ хел корҳо? – пурсид Детлеф. Дар рӯи сегона, ки сухан дар бораи онҳо мерафт, низ хайрат аён буд.

– Аслиҳаи махфӣ! – ҷавоб дод шубон ва ба боло сӯи осмон ишора карда дасташро гӯё барои дуо бо ҳам монд ва, бо онҳо хайрухуш карда, ба мошин нишаст.

Вақте ки Стефан ва Хосе рӯзи дигар ба дари хонаи Нагелҳо занг заданд, Мартин ва Кристин

аллақай тайёр буданд. Чоркаса онҳо ба осиеб равона шуданд ва дере нагузашта аллақай ба водӣ, ки дар байни он ҳавзи осиеб ҷойгир буд, наздик мешуданд.

Ҳамон вақте ки онҳо аз ҷангал баромаданд, ба назари онҳо сурати хеле аҷоиб кушода шуд. Торстен ҳезум мешикаст, Детлеф лаб-лаби роҳ рафта, пеш-пешӣ худ алафдаравакро тела медод, Томас бошад то зонуяш ба ҳавзи осиеб даромад. Ӯ бо ҳодаи дароз обсабзаҳоро гирифта, ба канор ба Ҳаралд мепартофт, ӯ бошад онҳоро ба ароба ҷамъ мекард.

Дар пушти ҳавз бобои Феллингер алафи газноро медаравид.

Ҷӯраҳо ба якдигар нигоҳ карда, табассуми хушхолонаи худро пинҳон карданаметавонистанд.

– Субҳ ба хайр! – садо кард детективҳоро Мартин. – Ман мебинам, ки кор аллақай дар ҷӯш аст.

Томас тоб хӯрд, ва аз ин қариб баробарвазнии худро гум мекард:

– Эй, шумоён, бекор наистед! То маҷлис ҳоло бисёр вақт мондааст. Барои ҳамин ба мо ҳамроҳ шавед!

Детлеф чуқур нафас кашида, ба замин фаромад.

– Ягон кас маро иваз кунад. Пойҳоям аллақай маро бардошта наметавонанд. Хубтараш, ман рафта алафи бегонаро меканам.

– Майлаш, – розӣ шуд Стефан ва дастаки

алафдаравакро гирифт.

– Корхоят чӣ хел, Торстен? Туро иваз кунам?

– Мартин ба Торстен нидо кард.

– Ман, албатта метавонистам боз кор кунам, лекин агар ту истодагарӣ кунӣ...

– Биё ба навомадҳо ёд медиҳем, ки чӣ хел алафи бегонаро қандан даркор аст, – Хосе ба Кристин рӯ овард. – Ҳамроҳ мо палҳоеро, ки дирӯз ба хишова карданашон фурсат надоштем, зуд ба тартиб меорем.

– Мо аллакай тамом мекунем, кор ин чо тақрибан барои ним соат монд, – садо кард онҳоро Томас. – Мондагиашро мо дертар тамом мекунем – мумкин, пагоҳ.

Ба ҳар ҳол қариб як соат гузашт, пеш аз он ки онҳо дар назди кран чамъ шуданд, то худро баъд аз комёбиҳои корӣ камтар ба тартиб оранд. Пойҳои Томас мисли ях хунук буданд, аз тахтапушти бараҳнаи Стефан бошад арақ мешорид, тамоми бадани Торстен дард мекард, ба дастони Кристин хорҳои каррок халида буданд. Лекин ба ҳамаи ин аҳамият надода, ҳамаашон хеле хушҳол ва пурҳаяҷон буданд.

Ба назди онҳо бо табассум бобои Феллингер омад.

– Гӯш кунед, он чи шумо ин саҳарӣ кардед... Як худам бо ин ними тобистон овора мешудам! Шумо хеле хуб меҳнат кардед!

– Пагоҳ мо боз меоем! Ана мебинед, ҷаноби Феллингер, дар вақти наздик ҳамааш дар ин чо...

– Аз ҳад нагузаред. Шумо ба чунин кор омӯхта нашудаед.

– Не, аллакай ваёда додем.

– Ман бародари калониамро мефиристам, то ки ӯ шишаҳои тирезаҳоро монад, – ваёда дод Торстен. – Ӯ инро бепул мекунад. Ӯ ҳоло аз ман қарздор аст. Зимистони гузашта ман ба ӯ се бор хизмати калон карда будам.

– Чӣ хел хизмат буд? – бо шубҳа пурсид Ҳаралд.

– Вақте ки падару модарам набуданд, ӯ ба хона духтари шиноси худро даъват мекард. Он вақт ба ман лозим меомад дар ҳучраи гарнамешуда шинам. Онҳо бошанд дар меҳмонхонаи гармакак ҷой мегирифтанд. Ӯ ваёда дода буд, ки барои хизмат хизмат мекунад. Ана имконияти хуб барои ин ҳаст!

Ҳама хандиданд.

– Он қадаре ки ман шумоёнро, детективҳоро, медонам, – аз ханда нафасгир шуда гуфт Мартин, – ба ҳар ҳол бародари ту аз шумо ҳеч чизро пинҳон карда наметавонист.

– Ман ҳамаашро медонам! – ҳавобаландона гуфт Торстен.

– Хайр, нимаширо ман ба ту нақл кардам, – гуфт Томас.

– Ту? – ҳайрон шуд Мартин.

– Хеле осон! Он духтар – хоҳари калонии ман аст.

– Ҳозир ҳамаатон об нӯшидед, барои ҳамин

бо меваҳо оҳистатар. Лекин кулчақандҳоро ба фикрам, ба худ раво дида метавонед. Хайр, чӣ хел?

– О, бо хурсандӣ, – розӣ шуд Кристин, ки аллақай бо кулчақандҳои бобои Феллингер шинос буд. Детлеф ўро дастгирӣ кард:

– Хайр, агар шумо кулчақанди зиёдатӣ дошта бошед...

Дере нагузашта онҳо якҷоя дар болои алафзори навдаравида дар соягии девор менишастанд ва кулчақандҳоро мехўрданд. Ҳама чунон бо сўхбат банд буданд, ки дар бораи захмҳо ва дардҳои худ фаромўш карданд.

– Як чиз аниқ аст, – мегуфт Ҳаралд. – Имрўз беғоҳ “Ҳонда” мебиёяд. – Рухсораҳои ў супсурх буданд, лекин фаҳмидан мушқил буд, ки аз чӣ: ё аз ҳаяҷон ва шавқи шикорӣ, ё аз муборизаи матин бо аробааш, ки ў онро кашида буд.

– Ва ин имкониятест, ки ба мо дар ин наздикӣ муяссар намешавад, – Томас ин фикрро дастгирӣ кард.

– Шумо маро бубахшед, – гапи онҳоро бурид Мартин, – лекин аз кучо медонед, ки ронандаи мотосикл имрўз беғоҳӣ пайдо мешавад?

– Э, медонӣ, аз сабаби он, ки – хайр ҳа, мо ба ҳар ҳол сими телефонро буридем.

– А-а, ҳамааш фаҳмо! Ва имрўз ў бояд барои коратон ба шумо пул диҳад.

– Мо ҳамин хел маслиҳат кардем. Дар майдончаи кўдакон. Панҷоҳ доллар.

– Оҳо!

– Ту дуруст гуфти, – бо фикру хаёл гуфт Стефан. – Ин имконияти хуб аст барои дастгир кардани ў. Ба полис хабар додан даркор.

– Полис? – ноумедона гуфт Торстен. – Агар мо якҷоя ба ў ҳуҷум кунем, худамон аз ўхдаи ин кор мебароем.

– Мо аз ўхдаи кор баромада метавонем, лекин ба ин ҳуқуқ надорем! Истед, оташин нашавед! Ин кори мо нест! Ҳатто агар мо ўро дастгир кунем, баъд ба ҳар ҳол бояд ўро ба полис супорем.

– Стефан рост мегўяд, – Томас кўшиш кард ба ў ёрӣ диҳад, – ин кори полис аст. Лекин агар ўро ба дом чалб кунем, дар комёби шарик ҳастем.

Мартин аз табақ кулчақандро гирифта, онро газид ва чоғашро тез ба кор дароварда, гуфт:

– Агар мо ўро даст гирем, ў бояд нақл кунад, ки дар пушти ҳамаи ин корҳо кӣ меистад. Шояд он гоҳ ҳамаи ин бетартибӣ тамом мешавад ва посбонӣ қардан ба мо даркор намешавад.

Хонандаи бодикқат, бе шубҳа, мебинад, ки дар ин нақли мо фикр оиди посбонӣ бори охир зикр мешавад. Баъд аз кори вазнин хастагӣ меояд. Ва табиист, ки ба одами хаста хоб хеле муҳим аст.

– Хайр, ин ҳам бад не, – гуфт Ҳаралд.

Ўро Ҳосе дастгирӣ кард:

– Ин боз хубтар аст. Лекин, агар аз ҳамаи ин ҳеч чиз набарояд, мо бояд фикр кунем, ки оё барои ба онҳо расидан ягон роҳи дигар нест.

– Ба назар мерасад, ки ту аллакай чизе фикр карда баровардаӣ, – чуқур нафас кашид Детлеф, ва кӯшиш кард қулайтар шинад, то ки пушташ чунин саҳт дард накунад.

– Дирӯз мо дар ин бора гуфтугӯ карда будем. Мо бояд бо он чор кас, ки мехоҳанд хонаро харанд, дурусттар шинос шавем. Охир ин хона ба онҳо барои чизе даркор аст-ку. Ва шумо, чун детективҳо, албатта медонед, ки саволи аввалин ин аст: “Ин ба кӣ фоида меорад?”

Кристин тез аз ҷояш хест:

– Рафта аз бобои Феллингер мепурсам, ки ин кӣ буд. Яктоашро ман ҳатто медонам.

– Чӣ-чӣ, наҳод, ки ту ягон нафари онҳоро мешиносӣ? – бачаҳои ҳайроншуда ғалоғула карданд.

– Хайр ҳа, ман як бор ду касро дар ин ҷо дидам. Онҳо дар мошини спортӣ буданд, ки тақрибан панҷ ҳазор қувваи асп дорад.

– Чанд, чанд? Панҷ ҳазор? Ту чӣ, дар офтоб саҳт гарм шудӣ? – гуфт Мартин ба хоҳараш, дигарон бошанд хандиданд.

– Хайр майлаш, мумкин панҷ ҳазор ҳам набошад, мумкин камтар. Ман фақат гуфтан хостам, ки онҳо мошини хеле тезрав доштанд. Вақте ки онҳо мерафтанд, сангҳо аз таги чархҳои он чунон мепариданд, ки дар роҳ аз пушти онҳо пай монд.

– Дар он ду кас нишаста буданд? – пурсид Томас.

– Ҳа, ва бобои Феллингер гуфт, ки ба ҷои осиеби ӯ онҳо мехостанд тарабхонаи гаронбаҳо созанд.

– Ту онҳоро шинохта метавонӣ?

– Ба фикрам, лекин аниқ наметанам. Лекин яктаашро ман аниқ аз овозаш мешиносам. Он чунон чарангос мекард, мисли... хайр мисли... ман наметанам мисли чӣ. Ӯ сардори дигарон буд.

– Ҳм. Хайр дав, бобои Феллингерро пурс, мумкин ӯ дар бораи вай боз ягон чиз медонад. Ва он се каси дигар кихоянд.

Якчанд дақиқа гузашт, ва онҳо диданд, ки бобои Феллингер аз хона баромад ва ба тарафи онҳо равона шуд. Аз паси ӯ Кристин, ки дар даст ду пишакча дошт, меомад.

– Оё шумо аллакай онҳоро дидаед? Ин Алфа, ин бошад Гамма.

– Ман фақат гамма-нурҳоро медонам, – гуфт Томас, – аз филмҳои илмии фантастикӣ, ё чӣ хел онҳо номида мешаванд.

– Аз кадом филмҳо? Чӣ, ҳозир филм дар бораи пишакҳо нишон медиҳанд?

– Ба сари мақсад! – нидо кард ба онҳо Мартин. – Бобои Феллингер, оё метавонед ба мо оиди он чор кас, ки мехостанд осиеби шуморо харанд, нақл кунед?

Пирамард саросема нашуда ба курсӣ, ки Ҳаралд тозон ба ӯ овард, нишаст.

– Хайр, чор кас – ман ба фикрам аз ҳад

гузаронидам. Як шахс дар ин чо танҳо камтар гаштугузор карда, пурсид, ки оё ин хона фуруҳта намешавад. Вақте ман ҷавоб додам, ки не, ӯ гуфт, ки афсӯс. Ин ҷой биҳишт мешуд. Ӯ пули бисёр дорад, ва агар ман ногоҳ аз фикрам гардам, бояд албатта ба ӯ инро хабар диҳам. Лекин нишонаи худро ба ман намонд.

– Хайр чӣ, инро мо бояд аз рӯйхати худ хат занем, – хулоса кард Стефан.

– Ман ба ӯ гуфтам, – давом дод пирамард, – ки агар ӯ пули зиёд дошта бошад, метавонад ба худ хонаи зебо созад. Лекин ӯ гуфт, ки ҳукумати маҳаллӣ ба ӯ ҳеч вақт барои сохтани хона дар чунин ҷои зебо дар байни ҷангал иҷозат намедихад. Ӯ бошад ҳама вақт орзу мекард, ки дар табиат зиндагӣ кунад!

– Дигарон чӣ? Оё шумо нишонаҳои дигаронро доред? – бо шавқ пурсид Томас.

– Истед, монед фикр кунам! Не, ман намедонам, онҳо дар кучо зиндагӣ мекунанд. Ман фақат нишонӣ ва телефони шахси охириро, ки аз Дармштадт аст, дорам. Ӯ ба ман варақаи боздидашро дод. Дигарон бошанд... – хайр ман тамоман аниқ ба ҳама фаҳмондам, ки онҳо вақташонро беҳуда сарф мекунанд, ман ба ҳеч кас ҳеч чизро фуруҳтани нестам. Яктоаш умуман гуфт, ки боз медарояд... Истед, истед, бо пурсупоси худ шумоён маро ба як фикри шавқовар водор кардед.

– Чӣ хел фикр?

– Истед, саросема нашавед. Ана он кас аз Дармштадт ба ман барои хона ва қитъа – ин қитъаи калон аст, аз ин чо то он буттаҳо – 650 ҳазор доллар пешниҳод кард.

– Оҳо! – хайрон шуданд бачаҳо. – Ин як тӯда пул аст!

– Ин ҳоло аз ҳама аҷоибаш нест. Ин қитъа яқинан ин хел арзиш дорад. Аҷоиб он аст, ки ду каси якум, ки ба ман нишони худро намонданд, ба ман хеле кам пешниҳод карданд. Яктоаш тайёр буд 350 ҳазор диҳад, дигараш – хм, умуман ӯ ҳам аз 500 ҳазор камтар пешниҳод кард.

– Дар ин чӣ чиз аҷоиб аст? – пурсид Мартин.
– Онҳо ин қадар пул надоштанд!

– Ана ҳозир ба сарам фикре омад, ки оё он ду каси аввал харидорони бардурӯғ набошанд?

– Ин чӣ маъно дорад?

– Шояд он шахс аз Дармштадт онҳоро ба ин чо маҳз барои он фиристод, ки онҳо бардурӯғ мисли харидорон биёянд ва ба ман барои хона ва боғ пули хеле кам пешниҳод кунанд. Он гоҳ он пуле, ки ӯ худааш ба ман пешниҳод мекунад, бояд афсонавӣ калон менамуд. Ӯ, аниқ фикр мекард, ки мӯйсафед ба ҳар ҳол дар ин ҳеч чизро намефаҳмад, ва ӯро тез гӯл задан мумкин аст...

– Лекин ин!...

– Ин кори паст аст!

– Ина бинед, баъзеҳо чиҳоро фикр карда меёбанд!

– Истед, истед, ман аниқ намедонам, ки ин

ҳамин хел ҳаст ё не. Ин ҳамин тавр ба сари ман омад, чунки ҳеч кадоми онҳо ба ман нишонаашро намонд... лекин, фарқаш чӣ. Ба ҳар ҳол ман ҳеч чизро фуруҳтанӣ нестам.

– Бобои Феллингер, ман ана боз як чизро аз шумо пурсидан хостам, – оромиро, ки ба як муддате барқарор гардида буд, бурид Торстен. – Вақте ки шумо мемурад...

Томас ўро ба паҳлўяш тела дод.

– Боз чӣ, барои чӣ тела медиҳӣ! – барошуфт Торстен.

Пирамард табассум кард. Дар гўшаҳои чашмони ӯ чинҳои ханда давиданд.

– Чунки одамон чунин ҳисоб мекунанд, ки бо одами пир дар бораи марги ӯ гап задан беадабона аст. Аз ин сабаб Томас туро тела дод. Лекин бо ман метавонед оромона дар ин бора гап занед, бо ин шумо маро ҳеч хашмгин карда наметавонед. Хайр, чиро пурсидан хостӣ, Торстен?

– Хайр, ана... э...э, вақте ки шумо мемурад... хайр, баъд аз сад сол ё ҳатто дертар...

Ин бор ҳама хандиданд. Торстен бошад қаҳр карданӣ шуд, лекин пирамард, курсиашро аз ҷояш чунбонда, дасташро ба китфи ӯ монд.

– Хайр, баъд чӣ, вақте ки ман мемурам?

Чашмони пирамард ба писарак меҳрубона ва таҳсинкунанда менигаристанд.

– Хайр ҳа, ин ҳамааш ба кӣ мерасад?

– Ҳа, ин саволи ҳақ аст. Ман фарзанд надорам. Лекин ман қиян дорам. Ў бо шавҳараш дар

чануби Олмон зиндагӣ мекунад, ва ӯ аллакай худаш фарзанддор аст. Ба фикрам, ин хона чун мерос ба ӯ мерасад. Умуман ман ният дорам, ки боз якчанд сол зиндагӣ кунам ва аз зебоии ин водӣ лаззат барам.

– Не, бобои Феллингер, шумо бояд ҳанўз муддати зиёд зиндагӣ кунед, – гуфт Кристин, ва намоён буд, ки ӯ инро аз тахти дил меҳоҳад.

– Агар Худо ба ман инро диҳад, ман хеле хурсанд мешавам. Лекин, агар Ў дигар хел қарор кунад, ин ҳам бад нест. Ў ҳеч вақт хато намекунад.

Хосе оҳиста хест:

– Ин ҷо, албатта, хеле зебо аст, лекин бо зебоӣ сер намешавӣ. Ман бояд барои хўроки нисфирўзӣ ба хона равам.

– Ту рост гуфтӣ, – дастгирӣ кард ўро Мартин. – Биё, Кристин!

Аз пайи онҳо дигарон ҳам хестанд.

Онҳо, эҳтимол, аз комёбиҳои корҳои худ хуб истироҳат карда буданд, чунки зуд ба роҳ баромаданд, гўё аллакай бӯи хўрокро, ки дар деги модар тайёр мешуд, ҳис карданд.

Ҷаҳат Ҳаралд камтар таъхир кард. Ў курсии бобои Феллингерро ба ҷояш бурд ва хайрухуш карда, гуфт:

– Раҳмат ба шумо барои ҳамааш! Хусусан барои он, ки... хайр, ки чунин..., умуман худатон ме-донед! Пагоҳ мо боз меоем. Албатта!

Ў даст чунбонда, хайрухуш кард ва аз қафои

дигарон давид.

Томас, Детлеф, Ҳаралд ва Торстен дар болои тавора нишаста, бо тамоми қувват кӯшиш мекарданд мисли ҳарвақта рафтор кунанд, агарчи асабҳо мисли торҳои таранг буданд, – даст расон, ва садо мебароранд.

Онҳо ҳар замон пинҳонӣ ба гирду атроф нигоҳ мекарданд. Дар наздикӣ ягон полис намоён набуд. Фақат умедвор шудан мемонд, ки онҳо ба ҳар ҳол чуноне ки маслиҳат карда буданд, дар чоҳои муайян пинҳонанд.

Ба назди детективҳо намоишкорона бо намуди бепарвоёна Хосе омад. Мисли он ки ронандаи мотосикл аллакай аз онҳо дар ду қадам истода буд, ӯ бо овози паст гуфт:

– Ҳамааш хуб. Полисҳо дар паси кунчи кӯча истодаанд.

Чор чӯра сар чунбонданд. Хосе саросема нашуда, роҳро давом дод. Боз понздаҳ дақиқа гузашт.

Ҳар гоҳ овози моторро шунида, чӯраҳо хушёр мешуданд. Оё ӯ омадааст? Аммо не, ӯ набуд.

Ногоҳ Детлеф гуфт:

– Ана ӯ!

Ва ҳақиқатан ғурроси шиноси мотосикл баландтар мешуд. Ана аллакай ӯ аз кунчи кӯча баромада, суръатро паст накарда, роҳро тай кард ва зуд дар рӯ ба рӯи чӯраҳо истод.

– Ҳамаашро кардед?

– Албатта, – то ҳадди имкон озодона гуфт Томас.

– Хайр майлаш, набошад тафтиш мекунем, – ӯ аз мотосиклаш фурумад ва бо қадамҳои калон сӯи таксофон равона шуд.

Писарон ба якдигар нигоҳ карданд ва гирду атрофро бо ҳаяҷон аз назар гузаронданд.

– Дар ин чо истед, – гуфт ба онҳо Томас бо овози паст ва аз тавора часта, ба ақиби ронандаи мотосикл равона шуд.

Ронандаи мотосикл бо як даст гӯшаки телефонро дошта, бо дигар даст китобчаи рақамҳоро варақ зада, ба сӯроҳӣ тангаро андохт ва рақами телефонро гирифт.

– Садо ҳаст! Сим дуруст аст!

– Лекин мо симро бурида будем. Ҳамту онро аллакай соз кардаанд!

– Тафтиш мекунем. – Хомӯшӣ. – Чаноби Феллингер? Ин шӯъбаи почта. Мо хостем тафтиш кунем, оё сими телефон соз аст... Хеле хуб... Лекин, кай шумо мегӯед, ки вайронӣ буд? Ин ба ман барои ҳисобот даркор аст... Ҳамин тавр, ҳа, хуб, навиштам. Ташаккур, хайр.

Ронандаи мотосикл гӯшақро ба чояш монд. Дар кӯча ӯро полисе интизор буд, ки аз ӯ дӯстона пурсид:

– Ин мотосикли шумо дар он чо истодааст?

– Аз они ман!

– Ҳуччатҳоятонро нишон медедед.

– Албатта, албатта. Биёед, онҳо дар таги нишастгоҳи курсии ман ҳастанд.

Ў васеъ қадам зада, сӯи мотосикл равона шуд. Полис ягон қадам ақиб намонда, аз қафои ӯ рафт, лекин намоён буд, ки ӯ аз бепарвоии ронандаи мотосикл камтар ҳайрон аст.

Ба назди мотосикл омада, ӯ чизеро аз таги нишастгоҳ баровард ва ба полис дароз кард. Дар як мижа задан ба нишастгоҳи таҳкурси нишаста, ӯ аллакай аз он ҷо ба посбони тартибот мурочиат кард:

– Ман дар ин ҷо дар аснои роҳ истодам, то ки занг занам.

Мотор ғур-ғур кард.

Полис ханӯз дар ҳамёни пластикӣ ҳуччатҳои ронандагӣ ва ҳуччати мотосиклро мекофт, аммо ҳар хел забонхатҳои расмӣ, проспектиҳои рекламавӣ ва ғайра лоқупарҳои коғазин, ки ҳамаи қисмҳо аз онҳо пур буданд, вомехӯрд. «Ҳа, лекин дар кучо...» сар кардани шуд ӯ, аммо ҳамин вақт ронандаи мотосикл педали газро пахш кард.

Полис беихтиёр писарро аз камзӯлаш дошт, лекин вақте ки мотосикл ба пеш рафт, ӯ албатта вайро даст гирифта наметавонист.

“Ҳонда” ғурроскунон дар паси гардиш нест шуд. Полис сӯи мошин давид, дар он ҷо ҳамкори ӯ аллакай чизеро ба микрофон мегуфт. Дарро кушода ӯ ба мошин шишт ва мошин ҳам ба тарафе ки мотосикл рафт, равона шуд. Лекин фаҳмо буд, ки ин думболагирӣ бефоида буд.

Писарҳо аз ҷойҳои худашон часта фуромаданд.

– Инро бинед-а!

– Онҳо тамоман ақлашонро гум кардаанд, ҳамту ба осони ӯро аз даст сар доданд!

– Ана акнун бо ҳамин ӯ тамоман гум мешавад!

Стефан, ки бо Хосе ҳамаи воқеаро аз кунҷи хона тамошо мекард, дигар ғазабашро боздошта натавонист:

– Инро тавонистан даркор аст – ӯро аз даст доданд! Ў аллакай қариб дар дасти онҳо буд, онҳо бошанд ӯро аз даст доданд!

– Хайр, – созишкорона гуфт Торстен, – бо кӣ ин хел намешавад, ана, фикр мекуни, сайди хуб аст, лекин ба ҳар ҳол аз даст меравад. Ҳамин хел не, Стефан ва Хосе?

– Ҳа, – ҳақ будани ӯро тасдиқ кард Стефан ва шармгинона рӯяшро гардонд.

Ва боз дар работи бобои Феллингер кор дар ҷӯш буд.

Рӯзи шанбе буд, ва аз ин сабаб бародари калонии Торстен низ розӣ шуд, ки бо бачаҳо ҳамроҳ шуда, шишаҳои навро монад. Дирӯз бегоҳӣ ӯ чен кард, имрӯз сахарӣ ӯ ба мағоза рафт, ва ним соат пеш «Рено-4»-мошини кӯҳнаҷаки ӯ бо шиша ва асбобҳои боркардашуда назди айвончаи даромадгоҳи бобои Феллингер омад. Торстен ба бародараш ёрӣ мерасонд, дере нагузашта ба онҳо Томас ҳамроҳ шуд.

Борон мечакид, ва бобои Феллингер қарор

дод, ки агар бачаҳо кор кунанд ҳам, дар хона кор мекунанд. Ана аз ин сабаб Хосе, Стефан ва Ҳаралд хурсандона болохонаро аз кӯхнаколаҳо, ки солҳои бисёр дар он ҷо буданд, тоза мекарданд.

Агарчи бобои Феллингер бе иҷозати ӯ партофтани ягон чизро манъ карда буд, дар болохона шикастапораҳо, шишамайда ва чӯбпораҳои кирмхӯрда он қадар бисёр буданд, ки дере нагузашта аробае ки дар назди дар меистод, то боло пур буд.

Мартин ва Детлеф барои ғундоштани хона ёрдам мекарданд: бо чангкашак ва латта мусаллаҳ шуда, онҳо дар кунҷҳое ки ба онҳо бобои Феллингер бо пушти дардноки худ аллакай расида наметавонист, кор мекарданд. Кристин дар ошхона бо чунин ғайрат андармон буд, ки падару модар ҳайрон мешуданд, агар духтари худро дар он ҳангом медиданд.

Телефон занг зад.

Пирамард гӯшакро бардошт.

– Ҳа, майлаш. Як дақиқа, – ӯ гӯшакро дар назди аппарати телефон монд ва нидо кард: – Томас! Ту дар кучой? Томас!

– Ман дар ин ҷо, дар боло.

– Ба назди телефон биё. Модарат бо ту гап задан мехоҳад.

Томас порчаи хамираи тирезаро, ки бо он сӯрохии чорчӯбаро маҳкам мекард, дар тоқча монд ва аз зинапоя ба поён давид.

– Модар? Чӣ шуд?

– Гӯш кун, писаракам. Навакак ба мо кадом як ҷавонписар занг зад ва туро пурсид. Ӯ гуфт, ки дирӯз шумо бояд вомахӯрдед, аммо ба ӯ дар он ҷо чизе ҳалал расонд. Чизе бо мотосикл, ва ӯ маҷбур буд зуд равад. Ту медонӣ гап дар бораи чӣ меравад?

– Ҳа, албатта! Ва ба ӯ чӣ даркор буд?

– Ӯ ба ту кадом коре дошт, ва хоҳиш кард, ки ба ӯ занг занӣ. Ӯ рақами телефони худро монд.

– Рақами худро? Бовариям намеояд!

– Чаро?

– Аҳамият надорад. Шумо ба ӯ гуфтед, ман дар кучоям?

– Не, албатта, ту ба кучо рафтаниро ба ман нагуфтӣ-ку. Лекин ман аниқ медонистам, ки инро аз падару модари Ҳаралд фаҳмидан метавонам, чунки онҳо аксар вақт хабардор ҳастанд. Ман ба ӯ фақат гуфтам, ки кӯшиш мекунам туро ёбам ва ту дар давоми ним соат ба ӯ занг мезанӣ. Лекин ин аллакай даҳ дақиқа пеш буд. Ман-ку аввал бояд туро меёфтам.

– Майлаш, модарчон, рақамашро гӯед.

Томас варақча ва қаламро, ки дар ҳамин ҷо дар болои мизча буданд, гирифта, навиштанро сар кард. «Ташаккур ба шумо!» боз як бор гуфт ӯ ва ҳангоме модараш аз ӯ пурсид, ки гап дар чист, ӯро бовар кунонд, ки инро дертар мефаҳмонад, ва гӯшакро монд.

Ин хабари хайратангез, ки соҳиби “Ҳонда”

хоҳиш кард Томас ба ӯ занг занад, тез ба тамоми хона паҳн шуд. Ҳама дар долон назди телефон чамъ шуданд.

– Як чиз фаҳмост, – изҳор кард Хосе. – Аз эҳтимол дур аст, ки ӯ рақами телефони хонагии худро дода бошад. Ӯ бояд ҳамчунин ба назар гирад, ки мо дар бораи вай ба полис нақл карда метавонем, ва он вақт онҳо дар кучо зиндагӣ кардани ӯро мефаҳманд.

– Мумкин ин рақами телефони кӯча аст..., – гумон кард Ҳаралд.

– Ҳа, ё телефон дар ягон корхона, ё дар идора, ё аз ягон шиносе ки дар хонааш нест, ва ё боз ягон чиз мисли ин. Ба фоидаи ин ҳамчунин он мегӯяд, ки ӯ хоҳиш кард ба ӯ дар дар давоми ним соат занг занем.

– Ҳар тавре ки бошад, ба фикрам, ӯ сарфаҳм нарафт, ки мо бо полис ҳамроҳ ҳастем.

– Ҳа, лекин, мумкин ӯ фақат меҳодад моро саҳт сарзаниш кунад..., – Ҳаралд сарашро чунбонд.

– Э не, аз эҳтимол дур аст, – ҷавоб дод Томас. – Ман фикр намекунам, ки ӯ танҳо ба хоҳири ин худро ба чунин хатар мегузошта бошад. Илова ба ин пурра имконпазир аст, ки ӯ чунин мешуморад, ки ба пайдо шудани полис мо ягон алоқа надорем. Ӯ, ба гумонам, дилшур аст, ки ба полис хабар расонда, мо ба худ зарар мерасонем.

– Майлаш, бисёр гапфурӯшӣ накунед, – Хосе гапи ӯро бурид. – Ба ӯ занг зан.

– Саросема нашав! Аввал ҳамаашро хуб фикр

карда баромадан даркор, то ки ягон беақлӣ накунем.

– Ин чо кадом беақлӣ кардан мумкин?

Дар он лаҳза ба сӯхбат Стефан даромад:

– Шояд беҳтар он аст, ки рақамро ба полис диҳем?

Ин пешниҳодро чӯраҳо бе ягон шавқу завқ пешвоз гирифтанд.

– Ба полис?

– Онҳо аллакай ӯро як бор аз даст доданд!

– Лекин мо намедонем, ки ба ӯ чӣ даркор аст?

– Илова ба ин, вақт танг аст.

– Хайр майлаш, – гуфт Томас. – Ман занг мезанам. Лекин, илтимос, ягон кас овоз набарорад! Ман бояд фикрҳоямро чамъ кунам. Ва гайр аз ин, ӯ бояд ягон овози дигарро нашунавад.

Ҳама ӯро бовар кунонданд, ки мисли моҳӣ хомӯш мешаванд, ва Томас рақамро гирифт.

– Ҳа? – аз тарафи дигари сим ҷавоб омад, ки ба Томас тамоман ношинос буд. Охир, то ин дам ӯ овози он ҷавонро танҳо аз зери ҳӯди мотосикл мешунид.

– Ин Томас Фабер. Ту хоҳиш кардӣ, ки ба ту занг занам?

– Хуб. Ман дилшур набудам, ки рақами дурустро ёфтам. Фамилияи туро аниқ ба ёд оварда наметавонистам. Ту танҳо ҳастӣ?

– Не, чӯраҳоям ҳам дар ин чо ҳастанд.

– Хайр хуб. Дирӯз аз барои полис ман бояд

бо шитоб мегурехтам. Фикр мекунам, ки якчанд вақт ман набояд дар тарафҳои шумо дар Клейнхадерн пайдо шавам. Аз тарафи дигар... Росташро гӯям, вақт кам мондааст. Дар вақти наздик ман бояд ба фармоянда оиди пешравию кор хабар диҳам.

– Пешравию кадом кор?

– Бе саволҳои зиёдагӣ муомила мекунем. Ҳар тавре ки бошад, шумо бояд боз якчанд супоришро анҷом диҳед. Ҳа, 50 доллари шумо ҳам дар дасти ман аст. Шумо бори гузашта хуб кор кардед.

– Ман намедонам...

– Гӯш кун, Томас, дар ин кор шумоён метавонед 200 доллар ба даст оваред. Ва мумкин ҳатто бисёртар.

Мартин дар наздикии Томас меистод ва барои ҳамин, ба ғайр аз Томас, ягона шахсе буд, ки ҳама суханони дар тарафи дигари сим меомадаро шунида метавонист... Акнун ӯ бо саъю кӯшиш сарашро чунбонда ба Томас нишон медод, ки ӯ албатта бояд ин пешниҳодро қабул кунад.

– Пешниҳоди чолиб, – дудила шуда, гуфт Томас. – Аниқтар?

– Муфассал – дар вохӯрии шахси. Лекин дар тарафҳои шумо ба мо вохӯрдан мумкин нест. Шумо дучарха доред?

– Албатта! Чӣ саволи беақлона!

– Агар аз тарафи шумо бо роҳи калон сӯи Грюнфелд равед, дере нагузашта ба чорраҳа мерасед, ки дар он ҷо панҷ ё шаш роҳ ба ҳам мепайванданд.

Дар он ҷо дарахти калони зерфун аст...

– Дар наздикии ишораи роҳ, “Чор ақрабаки роҳнамо”. Ман он ҷойро медонам.

– Хеле хуб. Маро дар он ҷо пагоҳ соати се интизор шавед.

– Майлаш, мекунем. Лекин агар ногоҳ, масалан, ба ягон сабаб ягон корамон пеш наравад, ман ба ту ба ин рақам занг зада метавонам?

– Дигар ба ин ҷо занг назан! Ин рақами ман нест, ва умуман, ба ҳар кор нӯлатро нахалон!

– Майлаш, майлаш, оташин нашав, ман танҳо пурсидам...

– Агар касе аз шумо омада натавонад, бе ӯ ҳам корамонро пеш мебарем. Боз савол?

– Ба фикрам, дигар ҳамааш фаҳмо.

– Ва эҳтиёт шавед, дар бораи ин ба ҳеҷ кас нагӯед!

– Гап дар чист? Мо сиррҳоро нигоҳ дошта метавонем!

Дар дигар тарафи сим гӯшакро монданд.

– Хайр чӣ? Ӯ чӣ гуфт? Ба ӯ чӣ лозим аст? – ҷӯраҳо Томасро саволборон карданд. Ӯ бо ёрии Мартин мазмуни сӯҳбатро ба онҳо гуфт.

– Акнун мо чӣ бояд кунем? – Торстен бо ноумедӣ гуфт.

– Агар ман медонистам, – дар ҷавоб гуфт Томас.

– Ҷои вохӯри ҳақиқатан зиракона интиҳоб шудааст, – фикркунон гуфт Ҳаралд. – Агар ӯ ягон чизи шубҳаовар бинад, шаш роҳ дар

ихтиёри ўст...

– Ман як фикр дорам... – Мартин дудилона истод. – Ана фақат намедонам, мешавад ё не...

– Дароз накун, фаҳмон!

– Фарз кунем, ки танҳо ду каси шумо ўро дар назди роҳнамо интизор мешавед. Он вақт мо, мондагиҳо, шаш кас мешавем. Мо метавонем дар назди чорраҳаи якум, дар ҳар роҳ яктоғи дидбон монем. Ин тавр мо мефаҳмем, ки ў аз кучо мебиёяд ва ба кучо меравад.

– Фикри хуб, – маъқул донист Томас. – Ин чиз мушкилии моро, ки аз паси ў рафта наметавонем, ба андозае ҳал мекунад. Лекин ба гумонам ин ягон натиҷаи намоён намедиҳад. Аз эҳтимол дур аст, ки ў дар ягон деҳаи наздик зиндағи мекарда бошад.

– Лекин мо метавонем андаке дигар хел кунем, – бо овози баланд фикр мекард Стефан. – Ҷои вохӯри дар тарафи ғарб аз шаҳр ҷойгир аст. Аз эҳтимол дур аст, ки деҳаи ў дар тарафи шарқ аз он ҷойгир бошад, зеро он вақт ў бояд аз тамоми шаҳр гузарад.

– Дуруст, – тасдиқ кард Детлеф.

– Ман ҳоло бо ин ҷойҳо на он қадар хуб шинос ҳастам, – гуфт Мартин. – Кристин, давида, аз бобои Феллингер пурс, оё ў харита дорад?

Кристин дар ошхона ғойб шуд ва дере нагузашта бо харитаи сайёҳи баргашт, ки ҳақиқатан андозаи калон дошт, лекин хеле аниқ буд.

– Бобои Феллингер гуфт, ки он аллақай каме

кӯҳна шудааст.

– Ҳеч гап не. Биёед онро дар ин ҷо дар замин паҳн кунем.

Онҳо ба зону нишастанд ва нағзакак харитаро паҳн карданд. Бачагони маҳалли ба Мартин ва Кристин фаҳмондани вазъиятро сар карданд. Ҳамин вақт Томас, ки ба як нуқта бо диққат нигоҳ мекард, ногоҳ аз ҷояш част:

– Гӯш кунед, ман фикре дорам! – нидо кард ў, лекин ҳамон замон бо овози паст илова кард: – Э не, аз ин ҳеч чиз ҳосил намешавад. Мо ратсия надорем-ку.

– Ратсия? Боз кадом ратсия? – пурсид Ҳосе.

– Мо пул чамъ мекардем ва мехостем ба худ ратсияи хуб харем. Барои вазифаҳои детективи мо, мефаҳми? Дар мағозаи молҳои радио якто ҳамин хел ратсия истодааст. Лекин ба мо боз 30 доллар намерасад. Ана, агар ронандаи мотосикл ба мо меод...

– Нақл кун, чи фикр карда ёфти?

– Мо метавонистем ягон касро дар бурҷи дидбонӣ посбон монем, – Томас бо ангушташ ба харита нишон дод. – Он ана дар ин ҷо истодааст. Аз он ҷо хама роҳҳои гирду атроф намоёнанд. На тамоми роҳҳо, аммо ба ҳар ҳол қисмҳои калони роҳҳо. Вақте ки дидбон “Ҳонда”-и наздикшавандаро мебинад – бо дурбин бошад ин хеле осон аст, – он гоҳ ў бо ратсия инро ба дигарон хабар медиҳад. Онҳо ин хабарро гирифта, бояд бо дучархаҳо ба он тарафе ки

ронандаи мотосикл омад, то чорраҳаи оянда раванд. Ман кӯшиш мекунам, ки ўро муддати зиёдтар дар назди роҳнамо нигоҳ дорам.

Стефан бениҳоят шод шуд:

– Гӯш кун, ин фикри хуб аст! Ман аллакай борҳо бо падару модарам дар бурчи дидбонӣ будам. Аз он ҷо ҳақиқатан дуродурро дидан мумкин аст. Ва агар як гурӯхро ана дар ин ҷо ҷойгир кунем, дар Грюнфелд, дигарашро бошад дар Брайтенбах...

– Агар дар назар дорем, ки ӯ аз ин тараф меояд, он вақт гурӯҳ аз Брайтенбах бояд мисли занҷир кушода шавад ва дар ин ҷо, ин ҷо ва ин ҷо интизор шавад. Барои ба он ҷо расидан понздаҳ дақиқа кифоя аст. “Ҳонда”-ро дида, шумо кӯшиш мекунад, ки онро думболагирӣ намоед. Аз ин ғоидаи калон намешавад, лекин агар кор то ин расад, чунин ҳисобидан мумкин аст, ки мо комёб мешавем. Ҳамин тавр мо метавонем маҳалро дар радиуси 20 километр аз ҷои воҳӯрии бароямон муқарраршуда зери назорат дорем.

– Хайр ҳа, лекин агар ӯ аз ин тараф ояд, мо аз Грюнфелд ба Валдҳайм ва Насселбах меравем, ва агар ӯ...

Бачаҳо аз ҳаяҷон сурх шуда, тафсилоти амалиёти пагоҳинаро муҳокима мекарданд, вақте ки Торстен ногоҳ гуфт:

– Ҳа, лекин ратсия чӣ?

– Дуруст, мо ратсия надорем-ку! Чӣ хел мо ин хабарҳоро аз бурчи дидбонӣ мерасонем?

– Хайр, агар фақат сӣ доллар намерасида бошад, ман метавонам илова кунам, – бепарвоёна гуфт Мартин. – Ман кайҳо боз барои телеобъектив пул ҷамъ карда истодаам. Лекин ҳоло дар ин масъала ба ҳар ҳол чизе ҳосил намешавад.

– Оҳо, ана ин хуб мебуд! – хурсанд шуд Детлеф. – Он гоҳ барои ратсия пул мерасид. Лекин инро ба вақти дигар гузоштан мумкин нест. Имрӯз шанбе аст ва ҳама мағозаҳо соати як маҳкам мешаванд.

Баъд аз муҳокимаи кӯтоҳ Мартин ва Торстен ба шаҳр давиданд. Дигарон бо коре ки саҳарӣ сар карда буданд, машғул шуданд. Қарор карда шуд, ки бегоҳӣ онҳо барои аниқ тайёр кардани нақшаи амалиёти пагоҳина боз ҷамъ мешаванд.

Ҳама аз нақшаи худ бениҳоят чунон шод буданд, ки диққатро дар пок кардани чанг ва ҷойивазкунонии бисоти хона қарор додан хеле мушкил буд. Лекин ин кор хеле муҳим буд, чунки ба гапи худ вафодор будан лозим аст.

Рӯзи якшанбе хеле хуб буд. Офтоб тобон буд, ҳаво тоза ва форам буд, абрчаҳои сафеди кушод оҳиста дар баҳри осмони кабуд шино мекарданд.

Аз боиси ҳавои хуб хурсанд шуда, тӯдаи шаҳрвандон ба табиат равона шуданд.

Ба бурчи дидбонӣ, ки аз он ҷо намуди мафтункунанда ба гирду атроф кушода мешуд,

ҳар замон гурӯҳҳои сайругашткунандагон мебаромаданд. Онҳо ба писараки хурдакаи фарбеҳаки тақрибан 11-сола ва духтараки камтар аз ӯ хурд, ки бо сари дил бар панҷараи тавора дароз кашида, гирду атрофро босаброна бо дурбин меомӯхтанд, бо ҳайрат менигаристанд.

Дигар истироҳаткунандагон, ки хонаҳои қадимаи Грюнфелдро тамошо кардани буданд, ду бачаро, ки ягона таксофони ин деҳаро забт карда буданд, дида, ҳайратомез сар мечунбонданд.

Ягона таксофони деҳаи Брайтенах дар як тарафи майдони холи чойгир буд, ки онро ду бачаи дигар бо дучархаҳои давр мезаданд. Дар тарафи дигари майдон тӯдаи пору буд. Ба бормонаки дучархаи яке аз бачаҳо чизе баста шуда буд, ки хир-хир садо мебаровард.

Пиёдагардоне ки дар назди роҳнамои «Чор акрабаки роҳнамо» сайр кардани буданд, ду бачаро медиданд, ки бо нидоҳои баланд дар марғзор давутоз мекарданд. Истироҳаткунандагон ба зудӣ мерафтанд, ва баъзеи онҳо тахмин мекарданд, ки чунин ғавғоро бачаҳо дидаву дониста бардоштаанд, чунки танҳо будан хоистанд.

Ногоҳ ҳамаи гурӯҳҳо ба ҳаракат омаданд, лекин бо тартибе ки ба чашмони истироҳаткунандагони беҳабар намоён набуд.

Аввал Кристин – хонандаҳои бодикқат, албатта, тез фаҳмиданд, ки духтараки дар бурҷ буда Кристин аст, – ба кучое бо ангуштон

ишора карда, нидои паст баровард. Торстен, ҳамроҳи ӯ, дурбини худро ба он сӯе ки ӯ нишон медод, рост кард ва қаноатмандона гуфт:

– Ҳа, ин аниқ ӯст!

Баъд ӯ асбоби худро, ки то ҳол дар назди пояш буд, ба панҷараи тавора монда, микрофонро баровард.

– Алло, Ҳаралд! Алло, Ҳаралд!

Якчанд километр дур аз бурҷи дидбонӣ яке аз бачаҳо аз дучархаи часта, аз асбобе ки ба нишастгоҳи он баста шуда буд, микрофонро баровард:

– Туро мешунавам. Ту ӯро мебинӣ?

– Ӯ аз афташ ба шоссеи Б 149 гашт. Ҳозир ӯ сӯи Лаубесхайм равона аст.

– Ҳамааш фаҳмо. Ба варианти 7 оғоз мекунем.

Мартин – бачаи дуюм, ки бо дучархааш майдонро давр мезад, ба таксофон наздик омад. Ӯ гӯшакро бардошт, ба сӯроҳи ду танга андохт ва рақамро гирифт.

– Амалиёти “Ҳонда”, – овози бача аз гӯшак омад.

– Салом, Стефан. Ронандаи мотосикл намоён шуд. Аз Б 149 бо роҳе ки сӯи Лаубесхайм меравад, равона аст. Аз ин сабаб: варианти 7.

– Фаҳмо. Мо аллакай меравем.

Ва он ва дигар ҳамсӯҳбатҳо гӯшакҳоро монданд, ва чор бача ба дучархаҳои давр часта шиштанд.

Ду дидбон дар бурчи дидбонӣ бо диққат ронандаи мотосиклро мушоҳида мекарданд, ки пайиҳам якчанд деҳаро мегузашт, баъд ба роҳе ки аз алафзор мегузашт, баромад. Шубҳае буда наметавонист: ин аниқ он касе буд, ки онҳо ўро интизор буданд. Ронандаи мотосикл эҳтимол ба сӯи роҳнамое ки мардум онро “Чор ақрабаки роҳнамо” меномиданд ва аз бурчи дидбонӣ на он қадар дур буд, равона буд.

Томас ва Детлеф овози ғурроси мотосиклро аз дур фаҳмида, аз алаф хестанд.

Ва ҳақиқатан дере нагузашта дар роҳ “Ҳонда”-и шинос пайдо шуд.

Лекин боиси таачҷуби беназири онҳо буд, ки ронандаи мотосикл танҳо ба онҳо нигоҳ кард ва аз пешашон гузашта рафт!

– Ҳм, – Томас ба фикр даромад. – Шояд ў мехоҳад тафтиш кунад, ки оё дар ягон ҷо хатаре нест.

Томас рост гуфт. Баъд аз чанд дақиқа “Ҳонда” боз пайдо шуд ва ин бор ў оҳистатар меомад. Ронандаи мотосикл ба гирду атроф назар андохта, истод.

– Салом! – Томас ба ў нидо кард.

Ронандаи мотосикл ба онҳо даст чунбонд. Бачаҳо нафаҳмиданд, ки ба ў аз онҳо чӣ даркор аст, ва ба тарафи ў наздиктар рафтанд.

– Дучархаҳои худро гиред ва аз паси ман биёед! Чораҳои эҳтиётӣ!

– Ҳа, албатта, – фикр кард Томас, – бо ин боз

зиёдтар бо мо овора мешавӣ.

Бо овози баланд бошад ў гуфт:

– Майлаш, фақат аз хотират набарор, ки дучарха мотосикл нест!

Онҳо ба дучархаҳои худ савор шуданд ва аз паси ў ба роҳи сангрёза пошидашуда, ки умуман танҳо барои мошинҳои калони чӯбкашон буд, равона шуданд. Баъд аз якчанд дақиқа онҳо сӯи майдончае ки бо сутунҳои дарахтони коркарднашуда пур буд, тоб хӯрданд. Ҷавон мотосиклашро ба поякхояш монд ва, боз як бор гирду атрофро бо диққат аз назар гузаронда, ба дарахти буридае ки аз дигарон андаке дуртар буд, шишт.

Томас ва Детлеф бошанд аллакай ба дигар дарахти бурида шиштани буданд, лекин Детлеф ҳамон замон занбӯргазида барин як қад парид.

– Шимама расво шуд! Ана, боз телевизор нигоҳ карданро манъ мекунанд ё боз ягон чиз фикр карда меёбанд, – хира пешгӯӣ кард ў ва ба алаф фуromaд.

Ронандаи мотосикл хӯдашро ҳоло ҳам намекашид. Шояд ў намехост, ки ягон кас рӯи ўро бинад.

– Аввал, чуноне ки маслиҳат карда будем, музд барои дафъаи гузашта, – гуфт ў ва ба Томас 50 доллари коғазиро дароз кард.

Ў бошад онро бо дили танг гирифт, лекин дасташ начунбид. Ронандаи мотосикл набояд аз чизе гумонбар шавад!

– Гӯш кун, дар он ҷо, ҳангоме полис наз-

ди мотосикли ту омад, чӣ шуд, ки ту хеле тез рафтӣ? – сохтакорона пурсид Томас.

– Ҳеч чизи муҳим набуд. Ў мехост ҳуччатҳои мотосиклро тафтиш кунад. Аммо азбаски рақами мотосиклам бо рақами дар ҳуччатҳо сабтшуда мувофиқ нест, ман қарор додам, ки беҳтараш бе хайрухуши дурудароз чудо шавем.

– Агар ту рӯи он полисро мидидӣ!

– Пай мебарам. Барои ҳамин ман ба хулоса омадам, ки ҳоло дар шаҳри шумо пайдо намешавам. Лекин ман боз якчанд кор дорам, ки бояд ҳарчи зудтар буд кунам. Мӯҳлат тамом шуда истодааст.

– Кадом мӯҳлат? – пурсид Томас бо умеди он, ки ягон чизи нав мефаҳмад. Агар не, ақаллан вақтро дароз мекунад.

– Аҳамият надорад. Росташро гӯям, ман худам аниқ намедонам. Лекин, ба фикрам, аллакай худатон сарфаҳм рафтед, ки масъалаи калонтарини мо – ҳалалдор кардани осудагии мӯйсафедест, ки дар осиеб аст.

– Барои чӣ?

– Эҳтимол, ўро аз он ҷо берун рондан мехоҳанд, – китфҳоро боло кашид ронандаи мотосикл.

– Ту фикр мекуни, ки касе ин осиебро харидан мехоҳад? Аммо бобо... пирамард аз он ҷо кӯчидан намехоҳад?

– Ҳар тавре ки бошад, то ҳол ҳамаи кӯшишҳои мо беҳуда буданд. Барои илочи охири вақт омад.

– Аниқтараш ту чиро дар назар дорӣ? – пурсид Детлеф.

– Сӯхтор.

– Сӯхтор? Ту чӣ, ақлатро гум кардӣ?

– Худро доно нагиред! Ва хонаро сӯзондан даркор нест, фақат анборро.

– Лекин гӯш кун, – тамоман самимона ошуфта шуд Детлеф. – Ин аллакай аз ҳад мегузарад! Хайр, панҷараро шикастан ё обро аз ҳавз сар додан – ин ҳанӯз мумкин аст. Аммо сӯхтор?

– Не, ҷӯра, – дастгирӣ кард ўро Томас, ин ҳақиқатан аз ҳад зиёд. Аллакай бо телефон мо аз ҳад гузарондем. Акнун боз ин!

Ронандаи мотосикл акнун бесаброна сӯи детективҳо гашта, гуфт:

– Танҳо анбораш! Дар он фақат як-дуто ашӯҳо ва ҳезум ҳаст. Он аз ҷангал ва аз хона дур истодааст. Ин тамоман хатарнок нест!

– Ин бозича нест, ҳатто агар сӯхтор ба хона нагузарад ҳам.

– Ин набояд бозича бошад! Ва ана ҳаминро ба назар гиред: барои ин кор ба шумо 200 доллар дода мешавад. Ва ман ҳатто розӣ ҳастам, ки 300 доллар пул диҳам.

– Э не, ин корро мо намекунем. Ба ту даркор, ту сӯзон!

– Дар он ҷо пайдо шудани ман хатарнок аст. Вақт бошад кам мондааст! – Дар овози ӯ ноумедӣ шунида шуд, агарчи ӯ бо тамоми қувват кӯшиш мекард, ки худбоварии боқимондаи худро нигоҳ

дорад.

– Чаро вақт кам мондааст? То кадом вақт ту бояд анборро сӯзонӣ ва барои чӣ?

– Ягон вақти аниқ нест. Лекин пирамард бояд аз он чо равад. Муфассалтар ман худам намедонам. Лекин умуман ман ҳақ надорам дар бораи ин ба шумо нақл кунам. Худатон мебинед, ҳамаашро тез ичро кардан чӣ хел муҳим аст.

– Ту ба фармойндаи худ гӯӣ, ки аз ин ҳеч чиз намебарояд.

– Набошад ҳамаи кӯшишҳои ман беҳуда буданд. Ман беақлӣ кардам, вақте розӣ шудам, ки маблағро баъд аз баромадани пирамард гирам. Ҳоло ба ман фақат хароҷоти иловагиро пур мекунам.

– Хайр набошад гӯӣ...

– Бас! – ронандаи мотосикл ҳаворо бо дасташ зада бурид. – Умуман ман беҳуда ҳамаашро ба шумо нақл кардам. Ҳар қадар шумо камтар донед, ҳамон қадар хубтар. Ба худӣ шумо хубтар.

Томас мехост ба ронандаи мотосикл нақл кунад, ки онҳо кайҳо боз бар зидди ӯ кор мекунам. Писарча метарсид, ки ӯ ба ғазаб меояд ва бо ягон роҳ аз онҳо қасос гирифтани мешавад. Бигзор дукаса, лекин ба ҳар ҳол онҳо ба ин чавони пурқувват баробар нестанд. Ёриро бошад онҳо аз ҳеч кучо интизор шуда наметавонистанд. Не, хубтараш дар бораи ин ба ӯ полис маълумот диҳад.

Аммо боинсофона ва кушода гуфтан муҳим

аст, ки онҳо анбори бобои Феллингерро намесӯзонанд. Томас худро бадмедид, агар ҳозир дурӯғ мегуфт, гӯё ба ҳамкорӣ розӣ шудааст, ва барои ин пул ҳам мегирифт.

– Гӯш кун, албатта ман фақат аз номи худам гуфта метавонам, аммо фикр мекунам, ки дигарон низ ҳамин ақидаро доранд. Вақтатро беҳуда сарф намекунем – на ин корро ва на боз ягон чизро мисли ин мо ҳеч вақт намекунем! Бубахш, агар тамоми ин роҳро беҳуда тай кардӣ. Агар гап дар бораи мо равад, ба мо ҳамааш на он қадар душвор буд. Ҳамин тавр як сайри форами берун аз шахр.

– Аз ёд набарор, ки шумо ҳам дар ин кор ғӯтидаед! Шумо аллакай чунон корхоеро кардаед, ки барои полис шавқовар хоҳад буд!

– Ту чӣ, акнун меҳоҳӣ моро бо полис тарсонӣ?

– Чӣ, натарсидед?

– Албатта! Кани ба полис рав ва ба онҳо ҳама чизҳои медонистаатро нақл кун! Лекин зикр кардани нақшро, ки худат дар ҳамаи ин бозӣ кардаӣ, аз ёдат набарор.

Ронандаи мотосикл, албатта, худаш ҳам хеле хуб мефаҳмид, ки ба ёрии полис ҳеч гоҳ мууроҷиат намекунад. Агар ӯ ин сустиродаҳоро якбора тарсондан натавониста бошад, ин мавзӯро давом додан бефоида аст. Наход, ки ҳамааш беҳуда бошад?

Шояд кӯшиш кунад, ки ба иззати нафсашон расад?

– Ҳеч вақт фикр намекардам, ки шумоҳо чунин тарсончак ҳастед!

Детлеф аз хашм як қад парид. Лекин пеш аз он ки ӯ даҳонашро кушояд, Томас гап зад:

– Ин ҳама ба тарсончакӣ тамоман дахл надорад. Мо онро аз он сабаб кардан намехоҳем, чунки ин кори паст аст!

Дигар хашмашро боздошта натавониста, ронандаи мотосикл бархест ва бо як чаҳиш мотосиклро аз поякаш кашид. Лекин ҳамон замон ӯ бо кӯшиши зиёди ирода боз худро ба даст гирифта, бори охир кӯшиш кард:

– 350?

Томас фақат сарашро чунбонда, рад кард.

Ронандаи мотосикл бо ҳақоратҳое ки барои он дар саҳифаҳои ин китоб ҷой нест, якбора газро пахш кард ва мотосикл ба пеш шитофт.

Дар ин вақт Мартин аз дучархаронӣ нафастанг шуда, ба деҳа медаромад. Дар он ҷо ӯ бояд аз рӯи варианти 7 ронандаи мотосиклро интизор мешуд. Ба чорраҳа расида, ӯ дучархаро ба девори касе така кунонд, худаш бошад ба кано-раи роҳ шишт, то ки камтар истироҳат кунад.

Нафасашро рост карда, ӯ хест ва ба пасу пеш гашт.

На он қадар дур аз ӯ ду пирамард шишта сӯхбат мекарданд. Яке дар назди нардаҷӯб сагашро дар тасма даст гирифта меистод, дигараш бошад дар назди тирезаи кушодаи

ошёнәи якуми хонаи хурдакак мешишт ва бо ҳаловат тамоку мекашид.

Мартин бори сеюм аз назди онҳо мегузашт, вақте дар сӯхбати онҳо танаффус ба миён омад.

– Хайр, ҷавон, шумо киро ҷустуҷӯ мекунед? – пурсид пирамард, ки дар назди тиреза мешишт, дар кӯча истодагиаш илова кард: – Метавонӣ шарм накарда пурсӣ, мо дар ин ҷо ҳамаро медонем.

– Э не, – сарашро чунбонд Мартин. – Ман фақат як касро дар ин ҷо интизор ҳастам. Бо “Ҳонда”-и вазнин.

– Ин ҳамин хел як чизаки қимат? Ронандаи мотосикл хӯди сурх дорад? – пирамарде ки тамоку мекашид пурсид.

Мартин ба аломати ризоият сар чунбонд.

– Ӯ аллақай кайҳо гузашт. 20 дақиқа пеш, ё ҳатто бисёртар. Ӯ ба он тараф рафт, – пирамард ба тарафе ки Мартин омад, ишора кард.

Он замон ба сари Мартин фикре омад:

– Шояд шумо медонед, ки ӯ аз кучо омад?

– Албатта! – гуфт пирамард бо сагча. – Аз тарафи Реден. Ӯ аз ин тарафҳо тез-тез мегузарад. Ман ӯро гоҳ-гоҳ мебинам, вақте ки сагамро мебарорам. Ҷонвари зебо, оё чунин нест? Номаш Белло аст.

Мартин ҳам шуда, меҳрубона сари саги ҷинси номаълумро молиду бо ин тамоман дили соҳибашро рабуд ва ӯро ба гап даровард.

– Саги хеле хуб, – розӣ шуд бо ӯ Мартин ва пурсид: – Шумо дилпур ҳастед, ки ин ҳамон

кас аст?

– Ҳа, албатта! Дигар ин хел мотосикли қимат дар гирду атроф нест, ва ғайр аз ин, ӯ аз деҳа бо суръати аз ҳад зиёд мегузарад... Дар роҳи калон ҳар тавре ки хоҳад, равад, лекин дар ин чо... Хайр, агар ӯ дӯсти ту бошад, ба ӯ гӯй, ки оҳистатар аз ин чо гузарад!

– Майлаш, мегӯям, – ваъда дод Мартин. – Раҳмати калон ба шумо ва хайр.

Писарак ба дучарҳаи худ част ва бо тамоми қувват педалҳоро пахш карда, бо роҳе ки ба Реден мебурд, равона шуд. Дар айни даромад ба деҳа аз пеши писарак мотосикли вазнин гузашта рафт. Ӯ!

Мартин саҳттар педалҳоро пахш кард ва дар вақташ дид, ки дар чорраҳаи оянда ронандаи мотосикл ба тарафи чап гашт.

Ба ӯ баробар шудан албатта мумкин набуд, лекин ба ҳар ҳол Мартин қарор дод, ки таъкиботро давом диҳад.

Роҳ рост ба баландӣ мерафт ва писарак бояд аз дучарҳааш мефуромад ва онро пеш-пеш худ мебурд. Имрӯз ӯ аллақай роҳи дарозро тай кард ва оҳиста-оҳиста хаста мешуд. Баъд аз даҳ дақиқа ӯ ба қуллаи теппа расид ва деҳаро, ки дар домани он тӯл мекашид, дид.

Дар ин чо ӯ аллақай метавонист ба дучарҳа нишаста, ба он имкон диҳад, ки сарнишеб равад.

Дар ин тарафҳо Мартин ҳанӯз ягон бор на-

буд. «Чӣ хел ин чо зебо аст!» – ба ҳайрат омад ӯ. Албатта ба ин чо боз як бор омадан даркор аст, лекин дертар, вақте ки ҳамааш каме ором мешавад.

Аз рӯи ҳисобҳои ӯ, то хона 25, ё ҳатто 30 километр буд. Ҳа, лекин акнун чӣ бояд кард? Бо пирамардон дар деҳаи гузашта кораш барор гирифт, чаро аз раҳгузарони ин чо низ напурсад?

Ӯ аз аввалин ду кас оиди ронандаи мотосикли “Ҳонда”-и вазнин, ки хӯди сурх дорад, пурсид, аммо онҳо фақат китфҳояшонро дарҳам кашиданд. Аммо зане ки дар назди чароғаки роҳнамо истода буд, дар ҷавоб гуфт:

– Мотосикли вазнин? Хубтараш аз писарам пурс, ӯ ҳозир дар оғил аст, ана дар он чо.

Мартин ба тарафе ки он зан нишон дод, равона шуд ва оғилро, ки он чо дар байни говҳо бо ғайрат ҷавоне мегашт, ёфта, мисли тезгӯяки азёдшуда пурсид.

– Тамғаи чӣ хел мегӯй? – такроран пурсид деҳқони ҷавон.

– Ҳонда.

– Ва ронандаи мотосикл дар тарафҳои мо зиндагӣ мекунад?

– Ҳа.

– Набошад фақат як маслиҳат дода метавонам. Ана бо он роҳ рав. Дар деҳаи оянда устохонаи таъмирро меёбӣ, дар назди он ҷои бензингирии мошинҳо ҳаст. Ман дар он чо ҳама вақт трактори худро таъмир мекунам. Дар он чо мотосиклҳо

ҳам мефурӯшанд, махсусан “Ҳонда”-ҳо. Рост дар болои устохона лавҳае бо ҳарфҳои калон аст. Дар он ҷо пурс.

– Раҳмати калон. Ман ўро дар он ҷо аниқ меёбам. – Мартин аз хурсандӣ ба куртааш намеғунҷид.

– Барори кор, – хоҳиш кард ба ў деҳқон.

– Раҳмат, ба шумо ҳам!

– Ба ман ҳам? Бо гуфти ту, ман дар чӣ кор бояд барор ёбам?

– Хайр, дар говҷўшӣ ва ғайра ...

Ҷавон баланд хандид, лекин Мартин инро аллакай намешунавид. Ў боз бо дучарҳаи худ тез роҳ мерафт.

Дар деҳаи оянда ў бе ягон мушкилӣ устохонаи таъмирро ёфт. Якшанбе буд, аз ин сабаб дари устохона қуфл буд, лекин бо комёбиҳое ки бо ў имрӯз буданд, рӯҳбаланд шуда, Мартин ба дари хонаи ҳамсоя занг зад.

Дар кушода шуд. Дар остона шахси ришдоре меистод ва туршрӯёна ба писарак нигоҳ мекард. Мартин ҳамон замон пушаймон шуд, ки осоиши ўро халалдор кард, лекин барои ақибнишинӣ аллакай дер шуда буд.

– Бубахшед, шуморо ташвиш додам, лекин шумо “Ҳонда” ҳам мефурӯшед, ҳамин тавр не?

Тарҳи рӯи шахси ришдор наздикии харидуфурӯшро ҳис карда, камтар нармтар шуд.

– Албатта, ва дар лавҳа ҳам ин навишта шудааст.

– Намудҳои аз ҳама вазнин ҳам ҳаст? Ягон кас

аз шумо ҳамин гунаашро харида буд?

– Аз мотосиклҳои вазнин то ҳол ман фақат як “Ҳонда”-ро фурӯхтаам. Баҳорон, ба Паул Клайн. Умуман дар ҷойҳои мо ягон кас ба мотосиклҳои вазнин шавқи махсус надорад.

– Дар кучо ин Паул Клайн зиндагӣ мекунад?

– Дар Гундерсҳайм. Меҳоҳӣ мотосикли ўро тамошо кунӣ? Лекин ту ҳоло ҳуччатҳои ронандагӣ надорӣ! Нишон диҳам, мо чӣ хел мопедҳо дорем?

– Э не, ба мопед ҳам ба ман ҳоло барвақт аст. Мумкин дертар. Раҳмати калон ба шумо!

Ва Мартин тез рафт. Шахси ришдор бошад аввал ҳайрон шуд, баъд хашмигона аз ақибӣ ў нигарист.

Мартин ба кофтукови таксофон равона шуд ва онро дар майдони **долларзии** деҳа ёфт. Ў рақами телефони худро гирифт.

– Модарҷон? Ин ман, Мартин. Метавонед ба полис занг занед. Ман он ронандаи мотосиклро ёфтам. Номи ў Паул Клайн, ва ў дар Гундерсҳайм зиндагӣ мекунад... Умуман, ман ҳам намедонам, ки ин дар кучост... Ҳа, ба ҳар ҳол... Ҳа, қариб фаромӯш мекардам: ман имрӯз каме дертар бармегардам. Бинобар ин хавотир нашавед... Хайр!

Мартин гӯшакро монд ва, ба дучарҳааш часта, ба роҳи бозгашт равона шуд.

Саҳарии рӯзи душанбе дар бинои полис ҳолати шиддатнок ҳукмфармо буд.

– Ва ман, ба фикри шумо, бояд бовар кунам, ки шумо кӣ будани супоришгаратонро намедонед? – аз даҳони полис гӯё тундар ва барқ мебаромад.

– Лекин ман ҳақиқатан инро намедонам! Қасам меҳӯрам!

– Лекин шумо иқрор мешавед, ки ба ин бачае ки шуморо аз овозатон шинохт, фармудед – шумо-ку барои эҳтиёткорӣ ҳеч гоҳ ҳӯдро намекашидед, ба ин бача фармудед, ки тирезаҳои осиеби чаноби Август Феллингерро шиканад.

– Ба ҳеч чиз ман иқрор намешавам! Ва агар ин бача дар ягон ҷо тирезаеро шикаста бошад, чаро шумо ўро ҳабс намекунеду маро сар намедихед?

– Ҳоло мо он корҳоеро, ки шумо кардаед, муҳокима мекунем. Ғайр аз ин, шуморо дар он айбдор мекунамд, ки дар ин ҷо, дар Клейнхадерн, аз полиси нозири ҳаракати роҳ, ки ҳуччатҳоятонро тафтиш мекард, гурехтед.

– Ман ҳеч чизро мисли ин дар ёд надорам.

– Аммо ҳамкори ман шуморо хуб дар ёд дорад. Лекин мо метавонем хотираи шуморо зуд барқарор кунем. Хонум ... э-э...

– Нагел, – модари Мартин, ки аллакай ин хислати маҳсуси полисро медонист, ба ёрии ў омад.

– Хонум Нагел, дар ҳамин лаҳза шумо ва писаратон ҳоло ба мо лозим нестед. Шумо метавонед равед. Нишонӣ ва рақами телефони шумо дар дасти мо ҳаст.

Полис бо сӯҳбат бо ҳамкори худ банд буд, вақте Мартин аз пеши Паул Клайн гузашта,

чизеро, ки ў бо овози паст гуфт, шунид:

– Бевафои расво.

– Ту бошӣ, албатта, одами аз ҳама пок ҳастӣ?

– Танҳо як чизро ба ман гӯй: чӣ хел ту ном ва ҷои зиндагии маро фаҳмидӣ?

– Хеле оддӣ: дирӯз, вақте ки ту дар назди “Чор ақрабаки роҳнамо” будӣ, мо аз паси ту рафтем.

– Аз паси ман рафтед? Ақлат дар ҷояш?! Наход, ки бо дучархаҳо?

– Албатта, бо дучархаҳо!

– Ва ту фикр мекунӣ, ки ман ба ту бовар мекунам? Ту маро кӣ ҳисоб мекунӣ? Магар ман гӯл ҳастам?

– Гӯл? Ҳм – ман ба гапи дӯстони қадимаам норозигӣ баён кардан намехоҳам.

Паул Клайн мехост қулоч кашида занад, лекин ўро нидои полис боздошт, ки дар вақташ ба қафо тоб хӯрд, то ин ҳаракатро дида монад. Модар ва писар бо назокат хайрухуш карданд ва аз шӯъбаи полис рафтанд.

То майдони кӯдакон расида, Мартин бо модараш хайрухуш кард ва назди ҷӯраҳояш равона шуд, ки ўро бо «Салом!»-и баланд пешвоз гирифтанд.

Мартин, бешубҳа қаҳрамони рӯз буд. Лекин ин тамоман маънои онро надошт, ки дигарон имконияти баён кардани иштироқи худро дар амалиёт аз даст дода бошанд. Ҳама чиз буд: бисёр ханда, нақл, имову ишораҳои зинда, ҳисобот, иловаҳо, воҳима, – хулоса, ин яке аз он вохӯриҳои

дӯстона буд, ки дар рафти он вақт тез мегузарад.

Мартин ҳамчунин оиди он нақл кард, ки пурсупоси Паул Клайн ба полис чӣ дод. Маҳз он, ки он тамоман ҳеч чиз надод. Ин андаке шодии онҳоро тира кард. Ҳабси ронандаи мотосикл дар асл ҳеч чиз наовард. Ҳеч кас намедонист, ки дар ҳамаи ин лӯхтабозӣ кӣ бандҳои лӯхтақоро мекашид. Ва аз он чи Томас ва Детлеф дар гуфтугӯи худ бо ронандаи мотосикл нақл карданд, фаҳмо буд, ки ӯ номҳои сардорони асосиро пинҳон намекард, дар ҳақиқат ӯ чизе дар бораи онҳо намедонист.

– Набошад, биёед дигар хел кӯшиш мекунем, – пешниҳод кард Стефан. – Биёед одамонро, ки хонаро харидан мехоҳанд, аз наздик дида мебароем.

– Ҳа, лекин баъд аз он чи бобои Феллингер ба мо нақл кард, ба мо фақат он бегона аз Дармштадт менамояд, – гуфт Ҳаралд.

– Дуруст мегӯӣ, – баланд гуфт Стефан. – Азбаски бо дучарха ба Дармштадт рафта намешавад, мо фақат як имконият дорем.

– Қадом? – савол дод Торстен, лекин дигарон ҳам ба Стефан бо ҳайрат нигоҳ мекарданд.

– Ӯ бояд ба ин чо биёяд.

– Стефан рост мегӯяд, – фикри ӯро фаҳмид ва ҳамон замон дастгирӣ кард ӯро Томас. – Мо бояд бобои Феллингерро моил кунем, ки ӯро аз шаҳр ҷеғ занад. Ӯ эҳтимол гумон мекунад, ки бобо қарор дод хонаашро фурушад, ва ҳамон

замон меояд.

Ҳама аз ин фикр хеле хурсанд шуданд. Лекин саволи Кристин ба онҳо парешонии бисёртар овард, ки ӯ пурсид:

– Хайр, ин барои чӣ ба мо даркор аст? Шумо бо ӯ чӣ кор кардани, вақте ки ӯ меояд? Шумо чӣ, ӯро гирифта мепурсед: «Бубахшед, оё аз пушти ҳамаи ин бадихо шумо меистед?»

– Умуман ту рост мегӯӣ, Кристин, – ба фикр даромад Хосе. – Ин осон намешавад. Аммо мо метавонем ба ӯ баъзе чизҳоро аз он чи аллакай медонем, нақл кунем, ва бинем, ки ӯ чӣ хел эътино мекунад.

– Намедонам, – дар овози Томас шубҳа шунида мешуд, – шояд ин ба мо ёрӣ расонад. Лекин, аз тарафи дигар, ин ӯро дар бораи хатар огоҳ мекунад, ва ӯ боз эҳтиёткортар мешавад. Ва агар дар оянда кор то маҳкама расад, чӣ фоида аз он, ки ӯ ягон саволи моро шунида, як қад парад? Ин исбот нест-ку.

– Шояд, бигузур бо ин харидор полис машғул шавад? – пурсид Мартин. Ин қарор ба ӯ ба осони дода нашуд, ӯ бисёр мехост, ки онҳо худашон ин корро то охир кушоянд. Онҳо навакак суръатро баланд карданд, акнун якбора тормоз додан... Лекин, агар давоми роҳ нест, онҳо бояд чӣ кунанд?

– Ман, мисли гург гурусна ҳастам! – ногоҳ гуфт Торстен. Ин суханон, ки ба кори детективи онҳо дахле надошт, ба ёди ҳамаи онҳо овард, ки кайҳо танаффуси нисфирӯзӣ кардан лозим аст.

– Баъд аз нисфирӯзӣ дар осиеб? – пурсид Ҳаралд.

– Ҳақ ҳасту рост! – ҷавоб дод Томас. – Ва на барои гапҳои беҳуда, балки барои кор. Чунки аллакай ваъда додем....

– Ақаллан камтар гуноҳи худро рӯпӯш кардан даркор-ку, – розӣ шуд Детлеф.

Вақте ки имшаб Мартин ниҳоят ба ҷои хобаш даромад, тамоми баданаш дард мекард, монанди он ки назоратчи бераҳми ғулмон ӯро зада бошад. Агарчи имрӯз ӯ ҳеҷ кори махсус накарда буд: фақат камтар хишова кард – онҳо ниҳоят ба тартиб овардани боғро тамои карданд, – камтар бо дос кор кард, ҳезум шикаст ва бо бел кор кард. Лекин албатта, калимаи “фақат” дар ин ҷо на он қадар бамаврид аст. Ҳамаи онҳо якҷоя бисёр кор карданд. Ҳам дар хона, ҳам дар боғ тозагӣ ва тартиб барқарор шуд. Аллакай вақте ки сари Мартин ба болишт расид, хобаш бурд. Ӯ дар хоб дид, ки мотосикли вазнинро бо дучарха таъқиб мекунад. Бо дасти чапаш ӯ рулро дошта меистад, дар дасти росташ дос, мисли марг дар суратҳои кӯҳна. Мартин чун дид, ки ба мотосикл расида наметавонад, бо дос алафҳои бегонаро канда, ба тарафи душман партофтаи гирифт.

Як партофтани моҳирона – ва душман ба замин афтид, лекин зуд ба пой хест ва ба чанг омода шуд. Ба ӯ наздик шуда, Мартин дид, ки

хӯди сурхи ронандаи мотосикл оҳиста ба оҳанин, ки дар замони пеш баҳодурон мепӯшиданд, мубаддал гардид. Аз таги рӯйпӯши кушода ба Мартин шахси ришдори ношинос нигоҳ мекард. Баҳодур ба Мартин дарафтода, аз дасташ досро кашида гирифт ва ӯро бо обсабза аз ҳавзи осиеб, ки дар наздики лаппиш мезад, баст.

Лекин Мартин ба ҳар ҳол як дасташро озод карда, бо қуввати охири буттаи алафи газнор канд ва онро ба рӯи душманаш тикқонд. Баланд дод зада, ӯ бо уллос гурехт.

Лекин аҷоиб – ин уллос боз ба гӯш расид, аммо аллакай аз тарафи дигар меомад.

Мартин бедор шуд. Не, уллос тамоман уллос набуд, балки сиренаи мошини сӯхторхомӯшкунанда буд, ки аз таги тирезаи ӯ гузашт.

Сӯхтор?

Мартин ҳамоно аз ҷояш ҷаст. Наход!

Ва ҳақиқатан! Мошини сӯхторхомӯшкунанда ба роҳе ки сӯи осиеб мебурд, баромад.

«Ин шағоли пастфитрат, – аз фикри Мартин гузашт. – Ӯ қарор дод ҳудаш ин корро кунад! Ва ин баъд аз он, ки ӯ сахарӣ дар шӯъбаи полис дар пурсиш буд! Лекин ӯ ҳамаашро инкор мекунад. Ӯро дар ҷои ҷиноят дастгир кардан даркор аст, дар он вақт ӯ аниқ маҳбус мешавад».

Дар як лаҳза Мартин курта ва шимаашро аз болои пижама пӯшид, пойҳояшро ба кафшҳояш андохт ва, онҳоро баста, тез аз хона баромад.

Падараш аз хонаи хобаш баромада, дод зад:
– Мартин, исто! Ба кучо рафта истодаӣ?

Аммо Мартинро нигоҳ доштан имкон надошт. Ӯ тамоман дар ҳукми як фикр буд. Он дар байни тасмабандӣ ва бастанӣ банди кафши рост ба сари ӯ омад. Ин фикр ана дар чӣ буд: агар ин сӯхтор кори Паул Клайн бошад, ӯ ба осиеб бо роҳе ки як бор Мартинро фиристода буд, рафтааст! Дар он чо ӯ вайро дастгир мекунад!

«Ман, албатта, ӯро ҳабс карда наметавонам, – андеша мекард Мартин. – Лекин ақаллан ӯро мушоҳида карда, баъд чун шоҳид баромад карда метавонам. Шояд ӯ ҳоло барнагаштааст, ва мотосикли ӯ ҳанӯз дар он чо истодааст. Он вақт ӯ гурехта наметавонад! Ман боди чарххояшро мебарорам ё симашро меканам, ё шамъҳои афрӯзишро кушода, бо санг мешиканам».

Мартин аз байни чангал давида, дар роҳ боз роҳҳои нави вайронкуниро фикр мекард.

Ӯ сӯи осиеб намедавид, балки ба тарафи чап майл мекард, сӯи роҳе ки аз он тараф мегузашт. Лекин ҳанӯз ба роҳ набаромада, аз тарафи рост ба гӯши ӯ садои қадамҳои тез омад.

Мартин ба зудӣ ҳам шуд. Дар торики ӯро ҳеч кас дида наметавонист.

Дар боло, дар роҳ, кадом як одам давида гузашт, – ӯ ба тарафи шаҳр равона буд.

Торик буд, ва Мартин наметавонист ӯро хубтар бинад. Аммо, аз рӯи суроб ва роҳгардӣ намоён буд, ки ин ба ҳар ҳол мард аст.

Дили Мартин саҳт метапид. На фақат аз тез давидан, балки ҳамчунин аз ҳаяҷони зиёд, ки тамоми ҳастии ӯро фаро гирифта буд.

Ин кӣ бошад? Бо ҳар роҳе ки бошад, инро фаҳмидан даркор!

Каме дуртар рафтани ношиносро интизор шуда, Мартин аз паноҳгоҳи худ баромад ва аз қафои ӯ давид. Ин масъала осон набуд. Ҳеч гоҳ ба ношинос бисёр наздик шудан мумкин набуд, то ки агар ӯ ногаҳон истад, ба ӯ давида барнахӯрад, ё ки бо хишир-хишири қадамҳо худро ошкор накунад. Лекин худро аз ӯ бисёр дур доштан ҳам хатарнок буд, Мартин ба осони гум шуда метавонист.

Ҳеч чизро дар торики надида, Мартин тақрибан бо суръати шахси ношинос медавид. Аммо ҳар қадар дуртар медавид, ҳамон қадар қадамҳои ноустувортар мешуданд.

Охираш ӯ бозистод, ва гӯш ба қимор карда, торикиро бо диққат гӯш кард. Хомӯшии том ҳукмфармо буд.

Ин чӣ маъно дорад? Наход ношинос чунон дур рафтааст, ки овози қадамҳои ӯ аллакай то ин чо намерасад? Ё ки ӯ дар кучое аз роҳ гашт ва дар чангал ғоиб шуд?

Лекин, ҳар тавре ки бошад, дар ними роҳ истодан беақлона буд. Мартин диловарона давиданро давом дод. Даре нагузашта чангал тамом шуд. Равшантар шуд, ва Мартин истод, гирду атрофро нигоҳ карда, умед дошт, ки

ношиносро мебинад.

Чунин менамуд, ки тамоми олам дар хомӯшии торикӣ шах шудааст, лекин ана, ба назари Мартин намуд, ки дар дуродур дар тарафи рост чизе мечунбад.

Мартин алафзорро миёнбур карда, ба он тарафе ки, ба назараш, ношинос ғайб зад, давид. Бутгаи калонро гузашта, ӯ дар поён маҳаллаи сарватмандони шахракашонро бо виллаҳои зебо дид. Ӯ дар он ҷо ҳамагӣ якчанд бор буд. Қад-қади кӯчаи асосии он дар нишебии адир одамони сарватманд ва ҳам онҳое ки мехостанд, ки онҳоро чунин шуморанд, ба худ хонаҳои хеле зебо сохта буданд.

Дар он ҷо фонусҳои кӯчагӣ дармегирифтанд. Ва дар рӯшноии ин чароғҳо Мартин аниқ ношиносро дид. Ба кӯча давида баромада, ӯ якбора ба қадамҳо гузашта, қиёфаи сокини оддиро, ки ба сайру гашт баромадааст, гирифтун дар паси хонаҳо ғойб шуд.

Мартин бо тамоми қувваташ ба поён давид. Лекин гирду атроф ба ӯ ношинос буд, ва дере нагузашта ӯ ба девори симхор расид. Хуб, ки ақаллан дар вақташ бозистод. Лозим омад, ки сонияҳои гаронбаҳоро аз даст дода, аз таги сим гузарад. Вақте ки ӯ ниҳоят ба кӯча баромад, ношинос аллакай ғайб зада буд.

Дар ҳамон шаб Мартин хеле бад хоб рафт. Ӯ

аз як тараф ба тарафи дигар мегашт, ва вақте ки хобаш бурд, ҳатто то соати 9-и саҳар хоб рафт.

Модар дар пеши ӯ як стакан ширро монда буд, ки ҳамин дам ба хона бо ҳаяҷон Кристин давида даромад.

– Ниҳоят ту бедор шудӣ! Модар ба ман иҷозат надод, ки туро бедор кунам. Ман дар майдони кӯдакон будам ва ба дигарон нақл кардам, ки шояд дар хонаи бобои Феллингер имшаб сӯхтор буд. Онҳо ҳамашон дар поён интизоранд. Мо ҳозир ба он ҷо меравем.

– Исто! – гуфт ба ӯ Мартин, бо даҳони пур, ки ин умуман аз рӯи одоб нест. – Ман аллакай ноништаро тамоm кардам, ана фақат шир монд.

Кристин аз тиреза сарашро баровард ва ҳамаро, ки дар поён меистоданд, хабардор кард:

– Ӯ тайёр аст. Ҳозир аллакай мебароem.

Баъд аз якчанд дақиқа бародар ва хоҳар аз зинапоя ба поён давиданд, ва тамоми гурӯҳ сӯи осиеб равона шуд.

Дар роҳ Мартин оиди ҳодисаҳои шабонаи худ нақл мекард. Ҳама дар ҳайрат буданд.

Лекин ҳозир аз ҳама муҳимаш фаҳмидан даркор буд, ки дар хонаи бобои Феллингер чӣ шуда буд ва ӯ чӣ хел аст. Аз ҷангал баромада, онҳо диданд, ки дар гирдогирди осиеб бисёр одамон ҷунбучӯл доштанд. Дар пушти хона мошини сӯхторхомӯшкунанда меистод, дар пешаш – ду мошини полис ва боз якто сӯхторхомӯшкунанда. Дар он ҷое ки пеш анбор меистод, дар таҳкурсии

сиёҳшуда ҳанӯз ҳам як тӯда тахтаҳо ва ғӯлаҳои нимсӯхта дуд мекарданд. Дар гирди он полисҳо ва сӯхторхомушқунандаҳо машғули кор буданд.

Онҳо сӯи хона давиданӣ шуданд, лекин яке аз полисҳо роҳи онҳоро гирифт:

– Ба шумо дар ин ҷо чӣ лозим аст?

– Мо... мо фақат дидан мехостем, – гуфт Мартин. Стефан илова кард:

– Мо бобои Феллингерро мешиносем.

Дигар полис, ки Мартинро медонист, дасташро ҷунбонд:

– Ҳамааш хуб, Эрик. Метавонӣ кӯдаконро ба хона монӣ. Лекин ба ин ҷо гузаштани онҳо мумкин нест, то ки пайҳоро поймол нақунанд.

– Набошад гузаред, – ғур-ғур кард полиси якум. – Шумо, умед дорам, фаҳмидед, ки ба шумо чӣ гуфта шуд.

Дари хона кушода буд, ва ҳашт нафар ҷӯраҳо бечуръатона аз остонаи он гузаштанд. Бобои Феллингер дар меҳмонхона дар алвонҷкурсӣ, пойҳояшро бо кампал пӯшида мешишт, гарчанде ки дар хона тамоман хунук набуд. Дар назди ӯ дар курсӣ шубон мешишт.

Стефан, ки пешопеш мерафт, дар остона истод:

– Оҳ, бубахшед, мо намехостем ба шумо халал расонем.

– Не-не! – ҷавоб дод бобои Феллингер. – Шумо халал нарасондед. Дароед, дароед!

Шубон бо ишораи даст ба бачаҳо фармуд, ки бозистанд, ва ба пирамард мурочиат кард:

– Ҷаноби Феллингер, шояд беҳтар он аст, ки кӯдаконро ба хонаҳояшон фиристем, ва шумо дар оромӣ монед? Аз ҳамаи ҳаяҷонҳои шабона ба худ оед.

– Баръакс, ман бисёр хоҳиш дорам, ки онҳо дароянд. Ин ба ман барои аз тарс баромадан ёрӣ медиҳад. Ман барои онҳо хеле хурсандам.

– Набошад дароед, – фармуд шубон, ва тамоми гурӯҳ паси якдигар ба хона даромаданд.

Онҳо хичолат кашида, ба дарозии девор меистоданд ва чӣ гуфтанро намедонистанд.

Охираш Томас шердил шуд:

– Бобои Феллингер, афсӯс меҳӯрем, ки ҳамааш чунин шуд. Мо ҳатто тасаввур карда наметавонистем, ки... Охир, ронандаи мотосикл гуфт, ки ин корро мо бояд кунем.

– Сӯхторро ронандаи мотосикл ташкил накардааст! – гуфт шубон.

– Чӣ хел ронандаи мотосикл не?

– Не, ӯ не. Полис аллақай тафтиш кард. Ӯ дар хона буд ва ӯ алибии қавӣ дорад.

Кристин Мартинро аз остинаш кашид.

– Алибӣ чист? – пурсид ӯ бо овози паст.

Дар хона хеле ором буд, ва шубон саволи ӯро фаҳмид. Ӯ фаҳмонд:

– Алибӣ – ин вақте ки дигарон метавонанд шаҳодат диҳанд, ки ӯ ҳангоми сӯхтор дар кучо буд. Яъне, ӯ тамоман дар ин ҷо буда наметавонист.

– Мо як фикр дорем, – овозашро баровард

Стефан. – Ман намедонам, ин фикр хуб аст ё... хайр, мо қарор додем, ки бад намебуд, агар мо одамонеро, ки мехостанд ин хонаро харанд, тафтиш карда бинем.

– Ин фикри он қадар бад нест. Чунки полисҳо ҳам ба ҳамин фикр омаданд. Гумонбари асосӣ ҳамроҳи полис аллақай аз Дармштадт ба ин чо омада истодааст.

– Ин ҳамон касест, ки овозаш хиррӣ аст ва мошини қимат дорад? – пурсид Кристин.

– Намедонам, мебинем.

– Ҳа, ин ҳамон, – бобои Феллингер ба сӯхбат ҳамроҳ шуд. – Ҷ ягона касест, ки нишони худро ба ман монд. Касби ӯ даллоли аст.

– Оё ин касе нест, ки... – бечуръатона сар кард Кристин.

– Ҷ бо фурӯши хонаҳо ва қитъаҳои замин машғул аст, – фаҳмонд Мартин.

– Имшаб аниқ чӣ шуд? – пурсид Хосе. – Оё шуморо сӯхтор бедор кард?

Пирамард ба аломати тасдиқ сар чунбонд:

– Хайр ҳа, ҳамааш ҳамин хел буд. Ман аз кадом як ғавғо бедор шудам, баъд оташро дидам. Ман, албатта саҳт тарсидам ва зуд ба дастаи сӯхторнишонӣ занг задам. Ва боз ба полис, чунки боварӣ доштам, ки ин оташзани буд.

– Лекин фоида аз ин тамоман набуд, – илова кард шубон. – Онҳо ҳеҷ касро дастгир накардаанд, ба ҳар ҳол то ҳозир. Шубҳае нест, ки анборро оташ задаанд. Онҳо шикастапораҳои

пишаро бо бензин, ки онро, эҳтимол, ба девори анбор зада шикастаанд, ёфтанд.

Торстен дид, ки дӯсти пиронсоли онҳо ҳанӯз аз ҳароси шабона ба худ наомадааст ва ҳанӯз ҳам рангпариди аст. Писарак баъди «ҳабс» дар осиеб ба бобои Феллингер хеле дилбаста шуда буд, ва дилаш аз дилсӯзи танг шуд.

– Бобои Феллингер, шояд мо метавонем ба шумо дар ягон чиз ёрӣ расонем?

– Шумо бе ин ҳам ба ман бисёр ёрӣ расонед, бачаҳо.

– Мо ба шумо албатта анбори нав месозем! Ва бародари ман ҳам ба мо ёрӣ мерасонад, ӯ дуредгар аст-ку. Ҷ дирӯз гуфт, ки аз шишамонӣ дар хонаи шумо хушнуд буд ва шумо ба ӯ хеле маъқул шудед. Ман боварӣ дорам, ки бо анбор ҳам ӯ ба мо ёрӣ мерасонад.

– Ин аз ҷониби шумо ҳақиқатан хеле меҳрубона аст, бачаҳо. Аммо ин кори фаврӣ нест. Бигзор аввал полис тафтишро то охир барад.

– Бобои Феллингер, медонед... э... хайр ҳа, – бечуръатона сар кард Томас, – ва умуман, мо шарм медорем, ки як вақт бо ин одами пастфитрат якҷоя будем. Ҳатто агар ӯ ҳозир...

– Эҳ, Томас, мо-ку инро аллақай ҳал кардем ва қарор додем, ки ҳамаашро ба боди фаромӯшӣ медихем.

– Албатта ҳамин хел аст, лекин умуман...

– Ба фикрам, Томас гуфтан меҳаҳад, – Детлеф

ба ёрии ӯ шитофт, – ки мо барои ин акнун боз бисёртар шарм мекунем.

– Хайр ҳа, – тасдиқ кард Томас. – Ман хостам устувор бошам, ки шумо ба ростӣ дигар аз мо хашмгин намешавед, агар ба шумо ёрӣ расонем ва кӯшиш кунем товони гуноҳи худро диҳем.

Якчанд сония бобои Феллингер дар хомӯшӣ мешишт, мисли ин ки мехост ҷавоби худро хубтар фикр карда барояд. Шояд ӯ ҳақиқатан ҳушу ҳаёли худро ба тартиб меовард.

Баъд ӯ бе саросемагӣ, равон гап зад:

– Дар ин ҷо, бачаҳо, ду масъаларо ҷудо кардан лозим аст. Аввал мо дар бораи товони зарари расондагитон гап мезанем. Миқдори зарареро, ки шумо расондед, тақрибан ҳисоб карда баромадан мумкин аст, ҳамчунин андозаи он кореро, ки шумо дар осиеб кардед, метавон ҳисоб кард. Онҳо эҳтимол, аллакай тақрибан як ҳастанд. Агар ҳанӯз баробар набошанд, он чиро, ки шумо карданӣ ҳастед, ба назар гирем, подош пурра мешавад. Бо ин, ман фикр мекунам, масъалаи товони зарари расондагиро тамомшуда ҳисобидан мумкин аст.

Пирамард истода, бо чашмонаш Мартинро ёфт ва давом дод:

– Саволи дуҷум бошад ин аст, ки оё нисбати шумо дар дил кинае дорам ё не? Ҳанӯз он дафъа гуфта будам, ки аз шумо хафагӣ надорам. Чаро ин сӯхторе ки шумо ба он дахле надоред, бояд дар ин масъала чизеро дигаргун кунад? Лекин

барои он ки дар ин ягон шубҳа надошта бошед, бори дигар ба шумо мегӯям: ҳеч чиз, тамоман ҳеч чизе нест, ки дар байни мову шумо истад. Шумо бахшиш пурсидед ва ман мебинам, ки тавбаи шумо аз таҳти дил буд. Ва шумо ба ман маъқул ҳастед – ва аз чӣ сабаб ман бояд аз шумо хафа шавам? Барои ҳамин ман чунин мешуморам, ки масъалаи дуҷумро ҳам тамомшуда ҳисоб мекунем.

Дар хомӯшии фарорасида овози бечуръатонаи Торстен баромад:

– Шумо инро чунон мегӯед, ки гӯё масъалаи сеюм ҳаст.

– Он дар ҳақиқат ҳаст, ҷавонон. Ва моҳияташ дар он аст, ки шумо бояд бо Худо сулҳ ёбед. Ин масъала ҳанӯз ҳал нашудааст. Ман намегӯям, ки шумо сирри дилатонро оиди ин масъала ошкор намоед. Муҳим он аст, ки шумо фаҳмед: шумо хатои худро ислоҳ кардед, рафтори ношоҷи худро дар назди одамон ислоҳ кардед, ва онҳо дар ин бора ҳатто фикр ҳам намекунанд. Аммо ин тамоман маънои онро надорад, ки Худо низ худ ба худ инро ба боди фаромӯшӣ медиҳад. Худо ҳеч гоҳ ҳеч чизро тасодуфан аз хотир намебарорад, балки танҳо он чизро, ки ӯ аллакай бахшида аст. Он гоҳ ҳақиқатан он фаромӯш карда мешавад.

– Ин рост аст! – аз даҳони Мартин баромад.

– Мартин инро медонад, – гуфт шубон, – чунки ба наздикӣ ӯ инро дар таҷрибаи худ ҳис

кард, ки чӣ гуна Худо ҳамаашро ба ҷои худ мегузорад.

– Ҳа, лекин... – сар карданӣ буд Томас, аммо дар ними гап хомӯш шуд. Дид, ки ҳеч кас ба ёрии ӯ омаданӣ нест, ба зӯр ҷумлаи худро тамома кард: – Ба ман дар ин ҷо на ҳамааш фаҳмо аст.

– Ман фикр мекунам, барои аниқ фаҳмидан шумо хубтараш ба шубон Вайс муроҷиат кунед, – гуфт бобои Феллингер. – Ӯ инро аз ман хубтар метавонад.

– Ана дар ин ман шубҳаи калон дорам, – ҷавоб дод ӯ. – Ҷаноби Феллингер, баръакс, ман чунин мешуморам, ки ҳеч кас инро аз шумо хубтар карда наметавонад.

Ба тарафи пирамард ҳашт ҷуфти чашмони кӯдакон нигоҳ мекарданд, ва умуман ӯ интиҳоб надошт.

– Ман дар фаҳмондан он қадар моҳир нестам. Лекин бо ҷону дил ҳар он кореро, ки аз дастам меояд, мекунам. Ман ба шумо нақл мекунам, ки бо ман чӣ хел буд. Лекин пеш аз ин, илтимос, марҳамат кунед, шинед. Дар ин ҷо ҳоло якчанд курсии озод ёфт мешавад, дигарон метавонанд ба замин шинанд.

Ҳаманишастанд, ягон калимае набароварданд ва бо диққати зиёд гӯш мекарданд, ки чӣ хел бобои Феллингер ҳикояи худро сар кард:

– Ман дар ин хона таваллуд шудаам ва калон шудаам. Айёми бачагии ман хеле хуб буд. Ману хоҳарам ҳар вақти холии худро дар боғ ё ҷангал

мегузарондем. Ҳам ҷангалро, ҳам ҷӯйборро мо мисли панҷ ангушти худ медонистем, ё мумкин ҳатто хубтар. Падари ман он вақт дар ширкати “Ляйрот ва Ко” кор мекард. Бобои ман он вақт дар осиеб орд мекард. Камтар, фақат барои оилаи худ ва якчанд фермерҳое ки ӯ онҳоро хуб мешинохт. Лекин вақте ки ӯ дигар тамоман қувват надошт, ин тамом шуд, ва дере нагузашта ӯ вафот кард.

Падар бисёр вақт ба мо бо овози баланд Китоби Муқаддасро мехонд. Вақте ки ман хурд будам, ба ман ин маъқул буд, баъд ин хонишҳо ба ман бори гарон шуданд.

Мактабро хатм карда, ман ба шаҳри дигар барои омӯхтани касби иқтисодӣ рафтам. Ман аз хона рафтам, ва ҷуноне ки мегӯянд, мехостам одами номдор шавам, баъд оиладор шудам ва дар хона меҳмони камнамо шудам. Не, гап тамоман дар он набуд, ки ба ман ин ҷо маъқул набуд, фақат кор маро ҷунон фаро гирифта буд, ки барои хона рафтан вақт тамонан наменонд – ё, ба ҳар ҳол, ман чунин ҳисоб мекардам, ки наменонд. Мо фарзанд надоштем, ва аз ин сабаб занам дар мактаб ба кор баромад. Мо ҳар қадам бо зиндагии худ зиндагӣ мекардем – ҳам ӯ, ва ҳам ман. Аз ин сабаб ман ба осонӣ розӣ шудам, ҳангоме ширкат ба ман фармуд, ки якчанд сол дар Амрикои ҷанубӣ ва шимолӣ кор кунам. Ин дарҳол баъд аз ҷанг буд.

Бо гапи зиёде, ки шояд бароятон фаҳмо

набошанд, шумоёнро безор намекунам. Ҳар тавре ки бошад, ман дар шаҳрҳои гуногуни Мексика ва Аргентина кор мекардам. Ҳамин вақт зани ман саҳт касал шуд. Аввал ман дар ин бора ҳеҷ чиз намедонистам, ва ҳангоме ки фаҳмидам, фикр кардам, ки ин на он қадар чиддӣ аст, то ман кори муҳими худро ба анҷом нарасонда, партофта равам. Падару модари ман занамро ба хонаи худашон гирифтанд ва то даме ки ӯ дере нагузашта вафот кард, ба ӯ нигоҳубин мекарданд. Ӯ дар боло, дар хонае ки дар охири долон аст, хоб мерафт. Нигоҳубини ӯ бори вазнин буд, ғаму андӯх давоми корро карданд, ва баъд аз ӯ модарам низ вафот кард. Ман фикр мекунам, ки меҳнати тоқатфарсо ва ғусса дар ин нақши калонро бозиданд.

Ман дар Мексика аз падарам мактубро гирифтаам, ва дилам тамоман танг шуд. Ногаҳон ман тамоми беканории айби худро фаҳмидам. Барои ман ном ва пул аз ғамхорӣ ба оилаам муҳимтар буданд. Ман мисли он ки бино шудам ва айби калон ва даҳшатовари худро дидам.

Ман чунон ба ташвиш афтадам, ки дарҳол бо телеграмма хоҳиш кардам, ки маро аз кор озод кунанд, ва бо киштии оянда ба хона рафтам. Пеш аз ин ман ба падарам хат навишта, зорӣ кардам, ки ӯ маро бахшад.

Ман ҳеҷ гоҳ аз хотир намебарорам, ки бо кадом ҳиссиёт аз бинои роҳи оҳан баромадам. Тамоми бори худро дар бағочхона монда,

пиёда аз чангал сӯи хона равона шудам. Ашкҳо дар чашмонам чарх мезаданд, вақте аз чангал баромада, осибро дидам, ки кӯдакии хушбахтонаамро дар он ҷо гузаронидам ва он ба ман кори беинсофонаамро ёдрас менамуд.

Падари ман аз тиреза дид, ки ман ба хона наздик мешавам. Он вақт ӯ аллакай пири кӯҳансол буд, тақрибан мисли ман ҳозир. Ва ба ин нигоҳ накарда ӯ ба пешвози ман баромад. Ӯ саҳт мелангид, чунки пой ӯ дард мекард. Мо дар назди даричаи боғ вохӯрдём ва ӯ маро саҳт ба оғӯш гирифт. Ман фаҳмидам: барои ӯ хеле душвор буд, ки ман чунин рафтор кардам, аммо ӯ аз тахти дил аз дидани ман хурсанд буд.

Албатта, ман аллакай ҳеҷ чизро аз он чи кардам, ислоҳ карда наметавонистам. Лекин ман ба ҳар ҳол кӯшиш мекардам, ки то ҳадди имкон ба падарам ёрӣ расонам. Ман хонаро ба мерос гирифтаам ва ба хоҳарам ҳаққи ўро аз мерос додам, барои ин қисми зиёди пули пасандозам рафт. Ман дар наздикии ба худ кор ёфтам, рост, ман аз он маоше ки аввал доштам, хеле камтар мегирифтаам. Лекин ҳозир ба ман аз ҳама муҳим дар хона зиндагӣ кардан буд, ва он ки, ба ҳар ҳол, падарам ҳама чизи лозимиро дорад.

Баъд аз чанд сол ӯ ҳам вафот кард. Дере нагузашта ман ба нафақа баромадам ва тамоми ин солҳо дар ин ҷо доимӣ зиндагӣ мекунам.

Аз он вақте ки шубон Вайс ба Клейнҳадерн омад, ӯ тез-тез ба хонаи мо меомад. Падару

модари ман ўро бисёр хурмат мекарданд ва мунтазам ба ҷамоати масеҳӣ мерафтанд. Барои ҳамин ман ҳам бисёр вақт ҳамроҳи падарам ба он ҷо мерафтам. Азбаски ман аллакай бузург будани гуноҳи худро дарк кардам – ва на танҳо онро, ки ман акнун тасвир кардам, балки боз як чизи дигарро, – Каломи Худо дар дили ман дар замини ҳосилхез корида шуд. Ҳар қадар бисёртар ман ба он ҷо мерафтам, ҳамон қадар бо шавқу ҳавас ба суҳанони Китоби Муқаддас гӯш меодам, зеро ҳис мекардам, ки дар онҳо чӣ қуввате ҳаст. Лекин ман ба ҳар ҳол нафаҳмидам, ки Худо мехост маро бахшад, ва Ў мехост маро ба дасти Худ қабул кунад, Ў мехост, ки ман фарзанди Ў шавам. Айби ман мисли сояи бераҳмона тамоми зиндагии маро мепӯшонд.

Як рӯз мавзӯи мавъиза дар ҷамоат масал дар бораи писари ноқобил буд. Вақте шубон нақл мекард, ки падар бо чӣ хел меҳр писари хиёнаткори худро қабул кард ва Худо ҳам бо мо чунин рафтор мекунад, ногаҳон дар пеши чашмонам манзара аз гузашта пайдо шуд, ки чӣ хел ман бо пайраҳа аз ҷангал баромадам, ба пешвози ман падарам баромад ва чӣ хел ӯ маро ба оғӯш гирифт.

Овози пирамард ларзид. Ў хомӯш шуд ва бо чашмони аз ашк рахшон ба пеши худ нигоҳ мекард.

Шубон Вайс ба ёрии ӯ омад:

– Ҷаноби Феллингер мехоҳад гӯяд, ки Худо ҳам моро бо чунин меҳр қабул мекунад, ҳангоме мо тавба карда, назди Ў меоем, ҳангоме ба ӯ дар дуо муроҷиат мекунем ва мегӯем, ки мо барои ҳама корҳои бад хичолат мекашем. Ҷамин тавр не, ҷаноби Феллингер?

Пирамард ба аломати ризоият сар чунбонд.

Дар хона оромӣ барқарор гардид. Аз кӯча дам ба дам овозҳои баланд ба гӯш мерасиданд, лекин ҳеҷ кас ба онҳо аҳамият намедод.

Фақат баъд аз чанд муддат бобои Феллингер боз гап зад:

– Шояд шумо акнун мефаҳмед, ки чаро ман ин хонаро фурӯхтан намехоҳам. Барои ман он аз хонаи оддӣ ки кӯдакиам дар он гузаштааст, бисёртар аст. Ў ҳама вақт ба ёди ман онро меоварад, ки фақат дар назди Худо ман ҳақиқатан дар хона ҳастам.

Шояд шумо аллакай дидед, ки ман хеле хурсандам, вақте ки шумо назди ман медароед, чунки ман мехоҳам ҳамаи инро ба қадри қувваи худ ба шумо расонам.

Аммо бояд гӯям, ки агар боз як бор даҳшате монанди имшаба такрор шавад, намедонам боз чӣ қадар истодагарӣ карда метавонам. Ман-ку, чуноне ки худатон мебинед, аллакай ҷавон нестам. Бар он тарси воҳиманоке ки имшаб маро фаро гирифт, танҳо аз он сабаб ғолиб баромада тавонистам, ки медонистам: дар дасти Худо паноҳи боэътимод дорам.

Якчанд полис дар гирди соҳиби овози хиррӣ чамъ шуда буданд. Ӯ дар болои курсии шалақ ва кӯҳна, дар хонаи холи дар ошёнаи якуми осиеб мешишт.

– Чаноби Шултҳайс, найрангбозӣ накунед. Мо ба ҳар ҳол ҳамаашро мефаҳмем. Барои ҳамин боз як бор: шумо ин заминро ҳатман харидан ме-хостед. Барои чӣ?

– Барои чӣ? Чӣ саволи аҷоиб! Ман даллол ҳастам-ку!

– Аслан ҳеч кас ба харидуфурӯш зид нест. Ин касбест ба мисли дигар касбҳо, бо шарте ки воситаҳои қонунӣ ба кор бурда шаванд.

– Шумо чӣ, дар ин шубҳа доред? – хиррос зад Шултҳайс.

– Ба ҳар ҳол, чамбияти даллолҳо ба мо хабар доданд, ки шуморо ба аъзогӣ қабул накарданд, чунки усулҳои дурушти шумо обрӯи тамоми ин соҳаро мерезонанд.

– Ҳасади бадхоҳона, ки ба он ҳар соҳибкори пешрафта дучор мешавад.

– Чаноби э...э... – полиси ба мо аллакай шинос ба сӯҳбат ҳамроҳ шуд, – чаноби Шултҳайс, илтимос ба мо нақл кунед, ки бо ин хона чӣ кардани будед. Шумо онро ба дигар шахс фурӯхтан мехостед ё худатон онро ягон хел истифода бурдани будед?

– Шумо ҳақ надоред, ки аз ман оиди маълумотҳое, ки ба нақшаҳои ояндаи ман дахл

доранд, пурсед.

– Аз чӣ сабаб шумо ба ин замин диққат додед?

– Охир ин...

– Чаноби Шултҳайс, – аз овози ӯ чарангос ба гӯш омад, – ба фикри ман, шумо чиддӣ будани вазъияти худро ба эътибор нагирифтаед. Шуморо дар он айбдор мекунанд, ки бо супоришгузории шумо сӯхтор барпо карда шуд.

– Чӣ? Супоришгузорӣ? Ҳеч вақт! Чӣ хел ин ба сари шумо омада тавонист?

– Оё шумо ба чаноби Паул Клайн аз Гундерсҳайм супориш дода будед, ки ба ин хона ва ба касоне ки дар он зиндагӣ мекунанд ё меҳмонӣ меоянд, ҳар гуна ҳамлаҳо кунанд? Ҳа ё не?

– Не! Ман ин Паул Клайнро аз... номаш чӣ буд, намедонам. Ва ин хел номро ҳам ман ҳеч вақт на-шунудаам.

– Ва шумо фикр мекунед, ки мо ба шумо бовар мекунем?

– Бояд бовар кунед, зеро баръакси инро аввал исбот кардан лозим аст!

– Мо ба ҷавобҳоятон ба ин саволи чиддӣ бо майли бештар бовар мекардем, агар дар масъалаҳои дигар ҳамкориҳои бештар медоштед!

Якчанд дақиқа даллол ба тахтаҳои фарш дар таги пой худ нигоҳ карда, хомӯш мешишт. Баъд ӯ чуқур нафас кашид ва гуфт:

– Майлаш. Чизеро, ки медонам ба шумо меғӯям. Лекин пешакӣ огоҳ мекунам: шумо хеле

ноумед мешавед.

Чавобро интизор нашуда, ӯ давом дод:

– Як рӯз ба ман марде занг зада, ин хонаро ботафсил тасвир кард ва ба ман фармоиш дод, ки ин хонаро барои ӯ харам. Ӯ ба ман нархеро, ки барои он дода метавонам, гуфт. Ва боз ӯ гуфт, ки агар ман ин хонаро арзонтар харида тавонам, ними пули сарфашуда аз они ман аст.

– Ҳодисаи хеле ғайриоддӣ дар доду гирифтӣ хонаҳо, ҳамин тавр не?

– Ҳақ ба чониби шумост. Аммо ғайриоддӣ аксар вақт комёбии калон ваъда медиҳад. Ин одам шояд маълумот чуста, фаҳмид, ки ин шиори ман аст. Лекин кӯшиш накунед маро дар ин маврид ба даст афтонед! Ман ҳама вақт андозхоро дар вақташ месупоридам!

– Шумо ин фармоишро кай гирифтед?

– Дар аввали июн. Таърихи аниқтарро ба ҳуҷҷатҳо нигариста, муайян кардан мумкин аст.

– Фармоянда худро чӣ хел шиносонд?

– Ҳеч хел. Ӯ якбора гуфт, ки мехоҳад ношинос монад, ақаллан ҳозир. Ӯ ҳамеша худаш ба ман занг мезад. Агар ман аз ӯ чизе пурсидан ё дар бораи ягон чиз хабар додан мехостам, ба ӯ занг зада наметавонистам. Бояд занги ояндаи ӯро интизор мешудам.

– Наход шумо ба ин хел одам боварӣ доштед?

– Дар он чо ба ҳеч чиз боварӣ доштан даркор набуд. Хизматҳои маро ӯ пешакӣ аз бонк ба воситаи суратҳисобҳои махфӣ мепардохт.

– Шумо чӣ тавр кӯшиш мекардед, ки ба мақсад оед? – пурсид полис.

– Хайр, ман якчанд бор бо чаноби Феллингер гап задам ва ба ӯ пули калон пешниҳод кардам.

– Ва кӯшиш кардед, ки ба ӯ фишор диҳед, – полис дар гапи худ саҳт меистод.

– Ҳа, лекин на он тавре ки шумо фикр мекунед. Ягона коре ки ман ба он шуруъ кардам, ин.. ин на он ки... хайр... Ман ба осиеб ду одами номниҳодро фиристодам, ки онҳо барои хона пули хеле кам пешниҳод карданд. Ин бояд чунон таъсир мекард, ки пешниҳоди ман хеле манфиатноктар метофт.

– Ва шумо ҳеч касро барои шикастани шишаҳо, буридани сими телефон киро накардаед...?

– Не-е! Шумо чӣ! Ҳа, ана боз як чиз: фармоянда мӯҳлати охириро ҳам гуфт: 15 сентябр. То он вақт харид бояд аллакай пурра қонунӣ карда мешуд. Дертар бошад ин хона ба ӯ даркор набуд. Ва он вақт ман ба ягон мукофот умедвор буда наметавонистам.

– Сабаби асоснок, то ки фишорро ба чаноби Феллингер зиёдтар кунед!

– Ман чизеро, ки медонистам ба шумо нақл кардам. Хоҳед бовар кунед, нахоҳед не.

Полисҳо ба якдигар нигоҳ карданд, ва яке аз онҳо аз ноилоҷӣ китф дарҳам кашид.

Хонае ки дар он Мартин ва Кристин зиндагӣ мекарданд, аз дигар хонаҳо ба ҷангал наздиктар буд, ва аз ин сабаб ҷӯраҳо қарор доданд, ки маҳз дар назди он ҷамъ мешаванд.

Дар намуди зоҳирии ҷавонон дигаргуниҳои намоён пайдо шуданд. Онҳоро шинохтан мушкил буд, на он қадар аз боиси пайи қайлаи помидор дар лабони Кристин, балки бештар аз боиси либоси онҳо. Бо ғўлаҷўбҳои нимсўхта кор кардани шуда, бачаҳо қарор доданд чизҳои кўхнатаринеро, ки модарҳояшон ёфта метавонанд, мепўшанд.

– Боз кӣ ханўз нест? – ҷўраҳояшро шумурда, пурсид Стефан.

– Детлеф.

– Вай кай сер мешавад?!

– Ана ў аллакай омада истодааст!

Ва ҳақиқатан, ба сўи онҳо, ба зўр нафас кашада, Детлеф медавид, ва рўзномаи дар дасташ бударо мечунбонд:

– Ман ба шумо хабар дорам! Ана хонед!

– Боз кадом хабар? Дароз накун, гўй!

– Яъне ин тавр. Дина ман дар рўзнома қисми хабарҳои маҳаллиро варақ мезадам. Сиёсат умуман ба ман тамоман шавқовар нест. Ман фақат ахбори маҳаллиро мехонам. Ё, ба ҳар ҳол, аз назар мегузаронам. Дар он на ҳама вақт ягон чизи шавқовар ёфт мешавад, аммо гоҳ-гоҳ...

– Ва имрўз ҳам? – Мартин гапи ўро бурида, ба тарафи ҷангал қадам зад, то ки дигарон аз ақиб

ў раванд.

– Хайр ист! Ана ин сарлавҳа ба чашмам афтид: “Майдони голф дар кучо мешавад? Ин 15-уми сентябр аниқ мешавад”.

– Хайр чӣ?

– Наход, ки ин таърих ба шумо ҳеч чиз намегўяд?

– А-а, ту он рўзеро, ки ронандаи мотосикл гуфта буд, дар назар дорӣ? – пурсид Ҳаралд.

– Ва даллол Шултхайс, – илова кард Мартин.

– Ман шунидам, ки яке аз полисҳо ба бобои Феллингер дар бораи пурсиш нақл карда буд.

– Хайр ҳа, – гуфт Хосе. – 15-уми сентябр аниқ бисёр ҳодисаҳо рўй медиҳанд. Мисли дигар рўзҳо. Ин ҳама ба якдигар чӣ дахл доранд?

– Шитоб накун, – гуфт Детлеф. – Ҳар тавре ки бошад, ин таърих дар сарлавҳа маро ба хондани тамоми мақола водор кард. Ва дар он навишта шудааст, ки клуби голфи минтақаи мо бо тарафдории ҷамъияти сайёҳӣ ва якчанд шахсони сарватманд ду сол боз барои ободкунии майдон барои бозии голф иҷозат гирифтанд мехоҳанд.

– Канин нишон деҳ, – Ҳаралд рўзномаро аз дасти ў гирифт.

– Бигзор нақл кунад, – гуфт Томас. – Ин хел тезтар мешавад. Ба ҳар ҳол умед дорам.

Детлеф давом дод:

– Панҷто замин пешниҳод карда шуданд. Дар яктои онҳо, зимнан, алафзор дар наздикии

бурчи дидбонӣ зикр шуда буд. Аммо акнун гап дар ин нест. Аз ҳама шавқовар он аст, ки яке аз лоиҳаҳо водии назди осиебро дар назар дорад, хеле наздик ба осиеб.

– Чӣ?

– Ин тавр буда наметавонад!

– Оҳо!

Детлеф дар нурҳои диққати умумӣ гарм мешуд:

– Хайр, умуман, ин нақша фақат эҳтиётӣ аст, дар баробари боз якто. Онҳо, албатта мехостанд он маконро интихоб кунанд, ки ҷой бисёртар бошад. Водии ҷўйбори осиеб бошад он қадар васеъ ҳам нест. Лекин агар ин ба ягон сабаб нашавад, масалан, аз сабаби қонуни ҳифзи табиат, онҳо ба ин вариант ҳам розӣ мешаванд.

– 15-уми сентябр ба ин чӣ дахл дорад? – пурсид Кристин.

– Дар ин рӯз қарор қабул карда мешавад. Дар рӯзнома навишта шудааст – як сония, ман онро ҳозир ба шумо мехонам, ин хеле муҳим аст: “Ин интихоб маҳз 15-уми сентябр карда мешавад. Ва азбаски мувофиқи хабарҳо аз маъмурияти шаҳр дар ин рӯз ягон маҷлис дар нақша нест, шояд дар асл қарор кайҳо қабул карда шудааст. Лекин, ҳар тавре ки бошад – 15-уми сентябр мо ниҳоят мефаҳмем, ки майдони голф дар кучо мешавад”.

– Лекин, барои чӣ...? – Торстен тасаввур намекард, ки бо ин хабар чӣ бояд кард.

– Ба фикрам, ман медонам, ту гапро ба кучо

мебарӣ, Детлеф, – гуфт Мартин.

Ў давом меод:

– Фарз кунем, қарор медиҳанд, ки ин майдони голфро дар водии ҷўйбор созанд. Шояд бо чунин шарт – ин фақат фарзи холи аст, инро аниқ ҳеч кас намедонад-ку, – бо чунин шарт, ки ба хотири ҳимояи табиат дар он ҷо биное сохтан манъ карда мешавад. Дар ин сурат осиеб арзиши калон дорад. Дар он, ба мисол, тарабхонае сохтан мумкин мешавад, ки чанобон дар он метавонистанд дар муҳити дабдабанок хӯрок хӯранд. Ва шумо дар ёд доред, ки даллол Шултхайс маҳз ҳамин тавр карданӣ буд. Ё ки фармояндаи ӯ.

Шунавандаҳои ӯ саҳт хайрон шуданд.

– Ва ту чунин мешуморӣ, – Стефан фикри Детлефро давом дод, – ки агар ин чунин бошад, ва ягон кас, масалан аз маъмурияти шаҳр, дар ин бора хабардор бошад...

Детлеф асло номдории худро дар соҳаи усули детективӣ бо ягон ҷўрааш тақсим карданӣ набуд. Ў қарор дод нагӯяд, ки дар сохтани ин занҷири мантиқӣ дар вақти хӯроки нисфирӯзӣ падараш ба ӯ ёрӣ расонд.

– Агар касе аз сарчашмаи маҳфӣ доништа бошад, ки қарор ба фоидаи водии ҷўйбори осиеб бароварда шудааст, то 15-уми сентябр дар вақташ осиебро бо нархи оддӣ мехарад, дертар ӯ онро ду баробар қиматтар фурухта метавонад. Ва дар ин маврид, ба ҳар ҳол, ним миллион ба даст меоварад!

– Ҳайратовар! – гуфт Ҳаралд.

Дигарон тамоман гапи гуфтани надоштанд.

– Ҳа, акнун мо бояд чӣ кор кунем? – пурсид Мартин. Ин савол ўро тамоми роҳ сӯи осиеб ором наместанд.

– Чӣ хел мо инро...? Ягон роҳ бояд бошад! – зери лаб ғур-ғур мекард ў.

Онҳо аллақай аз ҷангал мебароманд, вақте ки Мартин ногаҳон бозистод.

– Фаҳмидам!

– Чиро фаҳмидӣ? – пурсид Томас.

– Фаҳмидам, ки чӣ хел мо ўро ба даст афтонда метавонем! Бо диққат гӯш кунед!

Бачагон Мартинро гирд карданд.

– Мо ба он маҳаллаи хонаҳои зебо меравем, ва аз як дар ба дигар дар рафта, номҳо ва нишониҳои соҳибони онҳоро менависем. Сипас аз ин номҳо дар китобчаи маълумотҳо рақамҳои телефонҳои онҳоро меёбем. Мо ба ҳамаи онҳое ки дар рӯйхати мо мешаванд, аз номи Шултҳайс занг мезанем. Агар касе айбдор набошад, ў сарфаҳм намеравад, ки гап дар бораи чӣ меравад. Лекин агар ў бо ин Шултҳайс шинос бошад, ў дигар хел гап мезанад, ва он гоҳ...

– Оҳо! – Томас пешонии худро бо дасташ зад.

– Чӣ хел мо инро пештар фикр карда наёфтем!

– Ин Мартин зирак будааст! – ҳайрон шуд Детлеф. – Чои ў дар байни детективҳо!

– Фикри ту ҳам бад набуд! – Мартин дар пеши ў қарздор намонд. – Лекин танҳо ҳар ду

фикр ба мо фоидаи воқеӣ оварда тавонистанд.

– Ман пешниҳод мекунам, ки ду каси мо фавран бояд назди хонаҳо раванд, – Стефан ташаббусро ба дасти худ гирифт. – Ду кас пурра бас аст. Тўдаи калон ба худ диққатро ҷалб мекунад. Барои занг задан бошад бегоҳӣ вақти хубтар аст, ҳангоме одамон дар хона ҳастанд. Дигарон ба осиеб мераванд ва корро дар анбор сар мекунанд.

Ҳама бо пешниҳоди ў розӣ шуданд. Ба назди хонаҳо Детлеф ва Кристино фиристоданд. Бачаҳо қарор доданд, ки агар касе аз пайи онҳо мушоҳида кунад, аз духтарак кам шубҳа мекунад.

Дар сохтмон низ аз як духтарак фоидаи калоне набуд.

Бо ҳазорҳо маслиҳатҳо ва огоҳиҳо таъмин шуда, онҳо ба роҳ бароманд. Кристин боз ба хона барои қалам ва варақ даромад, баъд онҳо рост ба маҳаллаи хонаҳои навсохта равона шуданд, зеро шахсе ки Мартин ўро имшаб таъкиб кард, дар ҳамаҷо ғойиб шуда буд.

Дигарон ба осиеб равона шуданд ва ба кор шурӯъ карданд. Сохтмонро пеш аз он, ки ҳамааш тоза ва ғундошта шавад, сар кардан мумкин набуд. Ва умуман барои ин тахтаҳо ва болорҳои нав лозим буданд, ва хусусан – одами медонистагӣ.

Ва ҳатто танҳо бо тозакунии корашон аз мӯи сарҳояшон ҳам зиёд буд. Бо роҳбарии бобои Феллингера онҳо болорҳои сӯхтаро мегирифтанд

ва ба як тараф мегузоштанд, хокистар ва дигар хокрӯбаро кашида мебароварданд, таҳкурсиरो тоза мекарданд, то ки дар он анбори нав сохтан мумкин шавад. Хокрӯба ва шикастапораҳо ро онҳо ба ароба бор карда, ба партовгоҳ мебурданд.

Бегоҳӣ онҳо ба конканҳо, ки нав аз ҷои қовиши маъдан бароманданд, монанд буданд.

Корро ба анҷом расонда, ҳама дар сояи девор нишастанд ва ба хӯрдани кулчақандҳо бо олу сар карданд.

– Бобои Феллингер, – сар кард Мартин. – Оё мумкин аст, ки мо аз хонаи шумо занг занем? Мо бояд якчанд занг занем, ҳамааш маҳаллӣ...

– Ин бо ҷустуҷӯи оташзананда вобаста аст, – илова кард Ҳаралд.

– Ана чӣ будааст, – ҷавоб дод бобо. – Лекин умед дорам, ки дар нияти шумо ягон чизи ғайриқонунӣ нест?

– Не, албатта, не! – ҳама ба бовар қунондани ӯ шиофтанд.

Торстен бошад илова кард:

– Ин ҳамааш, дар охир, барои шумо, бобои Феллингер!

Дере нагузашта, Детлеф ва Кристин дафтарчаи худро хурсандона ҷунбонида, омаданд.

– Ҳамааш бе ҳеч мушкилӣ гузашт, – ҳисобот дод Детлеф.

Кристин бошад илова кард:

– Баъзеҳо, албатта қач-қач нигоҳ мекарданд, лекин мо вонамуд кардем, ки ҳеч чизро

намебинем.

– Хайр майлаш, набошад, биёед шинем ва нағзакак фикр кунем, – қарор кард Мартин. – Ҳамаашро бояд хуб тайёр кунем. Мо бояд якбора, дар дафъаи аввал аз ӯҳдаи ин кор бароем. Имконияти дигар намешавад.

– Розӣ, – дастгирӣ кард ӯро Томас. – Лекин хуб мебуд, ки аввал ҳамаамон панҷаҳои худро мешустем.

Баъд аз якчанд дақиқа бачаҳо, ки намуди оддӣ гирифта буданд, боз дар гирди миз дар боғ ҷамъ шуданд.

– Ман чунин меҳисобам, – гуфт Стефан, – ки ин сӯҳбатҳо ро телефон бояд Томас барад. Овози ӯ аз дигарон дида пасттар аст, барои ҳамин ӯ нақши ёрдамчии даллолро ба ҳақиқат монанд бозида метавонад.

– Хайр, ӯ ҳоло риш надорад, – табассум кард Хосе, – лекин хати сип-сиёҳ дар гарданаш дорад.

– Илтимос, дафтаратро деҳ, – хоҳиш кард Мартин аз хоҳараш. – Мо бояд барои ӯ матн нависем. Дар ин ҷо мо бояд ҳар калимаро вазн кашем.

– Гӯш кун, биё ман худам ҳамаашро нависам, – пешниҳод кард Томас. – Ин тавр ман ҳамаашро ба ҳар ҳол бе лакнат хонда метавонам.

– Ҳа, умед дорам! – Ҳаралд ба ӯ пичинг парронд.

– Салом, – дикта карданро сар кард Мартин.
– Салом, – менавишт Томас.
– Ман Шултхайс.
– Не, Шултхайс не, – Хосе ўро ислоҳ кард, – ягон кас аз корхонаи ӯ.

– Лекин ман наметавонам гўям: «Ман касе аз корхонаи ӯ». Ҳеч кас ин хел намегўяд!

– Хайр набошад: «Ширкати даллолии Шултхайс».

– Дуруст, – маъқул донист Мартин. – Мо нисбати осиеб якчанд савол дорем ва...

– Не, хубтараш ин тавр: «Чаноби Шултхайс супориш дод, ки ман бо шумо як-ду масъаларо ҳал кунам», – пешниҳод кард Детлеф.

Томас шитобон менавишт.

– Сухан дар бораи осиеб ва майдони голф меравад.

– Исто-исто, ин намешавад, – гапашро бурид Мартин. – Дар бораи майдони голф Шултхайс ҳеч чиз наметоднад-ку.

– Ҳеч гап не! – Стефан бо ӯ розӣ нашуд. – Аз рӯи мантиқ ӯ рақами телефонро ҳам наметоднад. Мо ўро фақат игво медиҳем-ку. Ва вақте ӯ мефаҳмад, ки Шултхайс дар бораи майдони голф ҳам методнад, ҳақиқатан хашмгин мешавад.

– Фикри хуб! – Томас аллакай менавишт.

– Ба фикрам, ин бас аст. Ӯ бояд ба ин ягон хел эътино кунад. Ҳеч набошад, ӯ бояд ҳамон замон ягон чизи ҳақиқатмонанд фикр карда

ёбад.

– Ту худат наметодӣ, ки дар давомаш чӣ гӯӣ,
– Харалд ба ӯ пичинг парронд.

Томас ба соат нигоҳ кард:

– Аллакай нимта кам шаш. Ба фикрам, метавонем сар кунем. Шумо розӣ ҳастед?

– Ҳа!

– Рафтем!

Онҳо ҳама чизҳои худро чамъ карданд ва тамоми тӯда сӯи хона равона шуд.

– Мумкин мо занг занем, бобои Феллингер?

– Дароед, дароед. Ба фикрам, шумо аз хотир набаровардаед, ки телефон дар кучо истодааст. Даркор бошам, ман дар ошхона.

Бачаҳо дар назди телефон чамъ шуданд. Баъд аз баҳси кӯтоҳ қарор карда шуд, ки Мартин, ки ҳамаашро фикр карда баромад, дар назди Томас аз тарафи гӯшак меистад. Дигарон, афсӯс, аз имконияти шунидани ҷавоби ҳамсӯҳбати Томас маҳрум буданд.

Хосе он вақт аллакай дар китобчаи рақамҳо кофтуков мекард. Ягон номи оиларо аз рӯйхат ёфта, ӯ рақамро ба Кристин мегуфт, ӯ бошад онро бо диққат дар назди нишонӣ менавишт.

Хайрият он лаҳзае ки ҳама онро бесаброна интизор буданд, фаро расид.

Томас рақами якумро гирифт.

– Мелманн, – аз тарафи дигари сим овози мард ҷавоб дод.

– Шаб ба хайр, чаноби Мелманн. Ширкати

даллолии Шултҳайс. Чаноби Шултҳайс супориш дод, ки ман бо шумо як-ду масъаларо ҳал кунам. Сухан дар бораи осиеб ва майдони голф меравад.

– Хеле афсӯс меҳӯрам, лекин ман намефаҳмам, ки гап дар бораи чӣ меравад.

– О, ба фикрам ман рақамро нодуруст гирифтаам. Бубахшед!

Томас зуд гӯшакро ба чояш монд ва нафасашро рост кард. Мартин номи якумро бо раҳи ғафс хат зад.

Кӯшиши дуввум. Томас матнро зуд гуфта дод. Ин бор ҳам ҷавоб аз бори якум хубтар набуд:

– Боз чӣ хел осиеб ва майдони голф? Инро шумо бояд ба ман аниқтар фаҳмонед!

Албатта, Томас ин корро накард.

Бори сеюм гӯшаки телефонро зан бардошт. Ба Томас лозим омад аз ӯ хоҳиш кунад, ки шавҳарашро ҷеғ занад. Лекин мард фақат ғур-ғур кард:

– Кӣ занг мезанад?

– Ширкати даллолии Шултҳайс.

– Ҳеч гоҳ нашунида будам!

Рақами оянда.

Як бор гӯшакро кӯдак бардошт, дар ҷои дигар онро тамоман ҳеҷ кас набардошт, баъд онҳо ба зане бархӯрданд, ки шавҳараш дар сафари хизматӣ буд. Вақте ки бори дигар аз гӯшак овози зан баромад ва Томас хоҳиш кард, ки ӯ шавҳарашро ҷеғ занад, аз гӯшак овози асабонӣ ҷавоб дод:

– Ҷавон, ман шавҳар надорам!

Дар ҷавоби ин Томас танҳо ҳаминро гуфта тавонист:

– Ҳамин хел будааст, – ва тез гӯшакро монд.

Яке аз касоне ки онҳо ба ӯ занг заданд, Мюллер-Торн, ба тезгӯяки Томас гӯш дода, такроран пурсид:

– Шумо кӣ?

– Ширкати даллолии Шултҳайс.

– Сухан дар бораи чӣ меравад? Боз як бор такрор мекардед?

– Дар бораи осиеб ва майдони голф.

– Дар ин сураат шумо аз ман чӣ мехоҳед?

Томас намедонист, ки ба ӯ чӣ ҷавоб диҳад, ва бахшиш хоста, гӯшакро монд.

– Ин ӯ буд? – пурсид Ҷаралд. Ҳама диданд, ки сӯхбат оддӣ набуд.

– Ба гумонам, не.

– Ӯ фақат хеле хурдагир аст ва мехост ҳамаашро аниқ фаҳмад, – чамббаст кард Мартин.

Бозӣ оҳиста-оҳиста ба кор мубаддал гардид. Кристин – хурдтарини онҳо, шавқ ва сабрро гум мекард. Боз як-ду занг – ва ӯ бе овоз аз хона баромада, назди гурбачаҳояш рафт.

Баъд аз он ки бачаҳо бо як пирамарди солхӯрда, бо боғбоне ки соҳибаш дар рухсатӣ дар кӯҳсор буд, бо ҷавони ниммаст ва бо як қатор шаҳрвандоне ки аз ҳеҷ чиз гумонбар набуданд, сӯхбат карданд, комёбӣ мисли барф ба сари онҳо ғалтид.

– Шаб ба хайр, чаноби Нолте, – Томас боадабона ба ҳамсӯҳбати худ салом дод ва ба дафтарча нигоҳ накарда, суханҳояшро тез гуфт.

– Чӣ хел ба сари шумо омад, ки ба ман занг занед! – ҳамсӯҳбаташ ба ӯ дод зад. – Ман ба шумо аниқ ва фаҳмо гуфтам-ку...умуман рақами телефони маро аз кучо гирифтед?

– Онро... э... онро ба ман чаноби Шултҳайс дод.

– Лекин ин!.. Кани, ӯро зуд чеғ занед!

– Афеӯс, ки чаноби Шултҳайс ҳозир дар ин ҷо нест. Ба ӯ ягон чиз расонам?

– Майдони голф ба ин чӣ дахл дорад?! Чӣ хел шумо ба он расидед? – чунин менамуд, ки ҳозир ӯ аз хашм торс мекафад.

Томас ошуфта шуда, тамоман худро гум кард:

– Ман тамоман дар майдони голф нестам.

Вай ҳатто таҳдид кард:

– Агар ман сардори шуморо бинам... Ман ҳоло ба ӯ нишон медиҳам!

– Вақте ки чаноби Шултҳайс бармегардад, ба шумо занг занад?

– Не, – дод зад овоз дар гӯшак. – Ман худам ба ӯ занг мезанам! Ва зуд рақами маро нобуд кунед, дар ҳар ҷое ки он навишта шуда бошад ҳам! Фаҳмо?! Ин варакро дарронед ё боз беҳтар тамоми папкаро нобуд кунед! Онро ба оташдон партоед, ҳар чи хоҳед, кунед, лекин он бояд нобуд шавад! Зуд! Ё ки ин супориши охирини ман ба ширкати шумо буд!

Аз гӯшаки телефон овози тамомшавии алоқа расид. Чаноб Нолте хашмигина гӯшакро ба ҷояш партофт.

– Ура-а-а! – дастонашро боло карда ва аз шодӣ қариб то шифт частухез карда, дод зад Мартин.

Томас хурсандии худро на он қадар зиёд нишон медод, аммо хурсандияш аз ҷӯрааш камтар набуд:

– Мо ӯро ёфтем!

Ҳама аз хурсандӣ дод мезаданд, ба китфи якдигар тап-тап мезаданд ва ба оғӯш мегирифтанд.

– Чӣ воқеа рӯй дод? Шумо чиро ёфтед? – ба ғавғо давида баромада, пурсид бобои Феллингер.

– Мо касеро, ки анборро оташ зад, ёфтем!

– Касеро, ки ҳамаи ин корхоро ташкил кард!

– Чинояткори асосиро!

Бачаҳо ҳамашон якбора, аз якдигар баландтар дод зада, гап мезаданд.

– Чӣ? – аз рӯи бобои Феллингер намоён буд, ки ӯ ба онҳо на он қадар боварӣ дорад. – Шумо ӯро чӣ хел ёфтед?

– Ба воситаи телефон!

– Ба воситаи телефон?.. Ҳеч чиз намефаҳмам!

Ҳама сухани якдигарро бурида, ба фаҳмондани ӯ шитофтанд, ғавғои тоқатфарсо барқарор гардид, ва бобои Феллингер тамоман ҳеч чизро фаҳмида наметавонист. Фақат баъд аз он ки ӯ ба онҳо каме овозашро баланд карда, «яккасӣ, илтимос!»-гуфт ва бачаҳо қарор доданд ба Мартин, ки ҳамаашро фикр карда ёфт, сухан диҳанд, ниҳоят пирамард

ҳамаашро аниқ фаҳмид.

– Ҳақ ба чониби шумост, бачаҳо, ин эҳтимол он супоришгар аст. Чиро мо интизор ҳастем? Инро зуд ба полис хабар додан лозим аст!

– Шояд хубтар мешавад, агар шумо худатон ба полис ҳамаашро нақл кунед, бобои Феллингер? Онҳо ба мо на он қадар бовар мекунанд.

– Набошад маро назди телефон роҳ диҳед. Эҳ, бачаҳо, бачаҳо, ман ин моҳ барои телефон чанд сӯм бояд супорам! Аммо не, ман шикоят намекунам. Ҳатто агар се соат бо Новосибирск гап задан даркор шавад ҳам, ман тайёрам, фақат ба хотири ин ки ҳамаи ин ҳучумҳо тамом шаванд.

– Чанобон, хоҳиш мекунам, шумо бояд фаҳмед, ки ин даъвати фаврии намояндагони шахр ҳатмӣ буд, – гуфт раиси шахр.

– Чуръат мекунам аз шумо хоҳиш кунам, чаноби Мюллер-Торн, ин бор бе пешгуфтори дароз қаноат мекунем, – бетоқатона гуфт чаноби фарбех, ки дар назди ӯ сари миз нишаста буд. – Баъзеи ҳозирон беқарор нишастаанд, чунки барои ин рӯз нақшаҳои тамоман дигар доштанд.

– Умед дорам, ки шумо раис, муҳим будани ин масъаларо аз будаш заррае ҳам зиёд намекунед, – сершиквағӣ карда сар кард пирамарди лоғар, ки рӯ ба рӯи марди фарбех мешишт. – Даъвати маҷлиси фавқуллода, ва чунин фаврӣ...

– Чанобон, – раис гапи ӯро бурид, – чӣ қадар зуд ман барои баён кардани асли гап имконият пайдо кунам, ҳамон қадар тез мо хона ба хона ме-равем.

Ин асос ба назари ҳама хеле эътимоднок намуд ва дар ҷавоби он фақат «ҳм»-и ғурбатнок буд.

– Чанобон, ман бояд гӯям, ки агарчи мо қарор додем нисбати маҳалле ки барои бозии голф ҷудо карда мешавад, хомӯш монем, ин қарордод вайрон карда шуд, ва онро касе аз мо вайрон кард!

– Чӣ?

– Ин имконнопазир аст!

– Гӯшношунид! – дод мезаданд чанобони мӯътабар, гапи якдигарро бурида. Дар ҳучра бетартибии тасаввурнашаванда барқарор гардид, аъзоёни шӯро, шахрвандони мӯхтарам бошанд ҳам, рафторашон аз мактаббачагоне ки ҳангоми танаффус аз синф баромаданд, хубтар набуд.

– Чанобон, – раис кӯшиш кард овозашро аз ғалоғула баланд кунад. – Ин ҳоло тамом не. Исбот карда шудааст, ки ин одам ин маълумотро ба нияти харидуфурӯши бениҳоят нораво истифода бурд, ё ба ҳар ҳол кӯшиш кард инро ба амал оварад.

Ҳозиршудагон ба ҳаяҷони бисёртар омаданд. Онҳо сар мечунбонданд ва дар изҳор кардани ғазаби худ хеле устокор буданд.

Раис давом меод:

– Ман хоҳиш мекунам: касе ки сухан дар борааш меравад, аз ҷояш хезад.

Дар ҳучра якбора оромии том барқарор гардид.

Чаноби Нолте, ки дар охири миз мешишт, ба тааҷҷуб омада буд. Чӣ хел онҳо ҳамаашро фаҳмиданд? Ҷ ҳама вақт ниҳоят эҳтиёткор буд! Бо диққат нақша мекашид, ҳеч чизро ба ихтиёри вазъият наемонд! Дар ягон ҷо ягон пай наемонд! Ҷ аракшор шуд, ва бо ҳаяҷон фикр кард, ки сурх шуда истодааст.

– Чаноби Мюллер-Торн, шумо ҳамаи ин маълумотҳоро аз кучо медонед? – пурсид марди фарбеҳ.

– Ва шумо медонед, ки ин кист? – илова кард пирамарди лоғар.

– Не, ман инро намедонам, – ҷавоб дод раис. – Лекин ман ба шумо нақл мекунам, ки чӣ хел ба ин хулоса омадам: тамоман тасодуфӣ. Шояд касе рақамро нодуруст гирифт. Ҳар тавре ки бошад, ба ман аз ширкати даллолӣ занг заданд – диққат диҳед, – даллолӣ! Нисбати майдони голф ва осиеб. Акнун, чанобони мӯхтарам гӯед: инро фаҳмида, шумо ба кадом хулоса меомадед?

Дар ҷавоби ӯ хомӯшӣ буд.

Чаноб Нолте ҳаргиз одами беақл набуд. Барои ҳамин ӯ тез сарфаҳм рафт: онҳо ба раис ҳам занг заданд! Шояд ин тамоман Шултхайс набуд! Шояд ин фақат дом буд!

– Шумо дилпур ҳастед, ки суратмаҷлис ба

дасти одами бегона нарасидааст? – пурсид марди фарбеҳ.

– Ё, ки котиба онро ба тамоми шахр лаққида фош накардааст? – дастгирӣ кард ӯро марди лоғар.

Дар он лаҳза тақ-тақи дар ба гӯш расид.

– Дароед! – дод зад раис, хеле норозиёна аз он, ки ба ӯ халал расонданд.

Дар нимкоф шуд, ва аз сӯроҳие ки пайдо шуд, сари навбатдори маъмурият баромад.

– Чаноби Нолте, аз шумо хоҳиш мекунам, ки бароед.

– Ҳозир ин имконнопазир аст! – раис ба ҳашм омад. – маҷлиси хеле муҳим рафта истодааст.

Чаноби Нолте дар охири миз нишаста, дар сӯроҳии дар, аз болои сари навбатчӣ дида метавонист, ки дар охири долон боз як кас истодааст. Дар либоси низомии полис.

Ҷ хест, мисли мурда сафед шуд ва ба зӯр нафас кашида, гуфт:

– Ба фикрам, чаноби Мюллер-Торн, агар шумо маро сар диҳед, маҷлис тамоми маънояшро гум мекунад.

Ҳама дар хомӯшӣ нигоҳ мекарданд, ки чӣ тавр ӯ бо пойҳои шахшуда ҳучраи маҷлисхоро тарк кард.

Дар маҳкам шуд.

– Шумо чаноби Нолте ҳастед? – пурсид ӯро полис бо оҳанги расмӣ.

– Албатта, шумо маро медонед-ку. Хайр майлаш, шумо ғолиб омадед. Табрики самимонаи

маро қабул кунед.

– Голиб омадем?

– Дом бо занги телефон ҳақиқатан устокорӣ буд.

– А, ана гап дар чӣ, – ҷавоб дод полис. – Не, ин мо набудем.

– Шумо набудед?

– Не – ин якчанд детективҳои устокор ва чолок буданд.

Шубон Вайс ва бобои Феллингер дар ошхона назди тирезаи кушода меистоданд. Онҳо бо шавқу завқ нигоҳ карда меистоданд, ки чӣ хел чолокона ҷавонписар, бародари Торстен, аз болорҳо барои анбор баст месозад.

Дар гирди ӯ, мисли мӯрчаҳо, лашкари хурдакаки бачаҳо чунбучӯл доштанд.

Боз дар ин ҷо духтараки зебо, хоҳари калонии Томас буд. Ӯ ягон қадам аз ҷавонписар дур намерафт ва гоҳ-гоҳ меҳрубонона ва эҳтиёткорона ба ӯ меҳ дароз мекард.

– Шумо тасаввур карда наметавонед, ҷаноби шубон, чӣ қадар ман аз ин бачаҳо хурсандам. Ва на танҳо барои он ки онҳо ёрӣ медиҳанд. Онҳо ба ин водӣ ханда ва хурсандӣ меоранд.

– Оё аз онҳо ғалоғулаи зиёд нест, хусусан ба шумо барин одами пир?

– Хайр, гоҳо ҳаёҳуи онҳо бисёртар аст. Лекин ман розӣ ҳастам ба ҳамаи ин тоб оварам. Ва

агар ғавғо гоҳо аз ҳад тоқатфарсо шавад, ман ба онҳо инро мегӯям ва онҳо маро бегуфтугӯ гӯш мекунанд.

– Шумо аз хотир набаровардед, ки ба қариби дарсҳо дар мактаб сар мешаванд? Он гоҳ ин ҷо боз хомӯш ва бекас мешавад.

– Ҳатто аз як фикр дар бораи ин дилам ба танг меояд.

Онҳо хомӯш истоданд.

– Гӯш кунед, ҷаноби Феллингер, – шубон боз гап зад. – Шумо ҳеч вақт фикр накардаед, ки хона хеле калон аст ва ягон қисмашро шумо ба ичора дода метавонистед?

– Ҳа, ман фикр карда будам. Лекин ин ҳамааш осон нест. Хона дар ҷои хилват, дур аз шаҳр истодааст-ку. Ба бисёр касон ин маъқул намешавад. Ва илова бар он, истиқоматгоҳи ошённаи дуюм дар ҳолати хеле бад аст. Ҳама пулҳои ман барои нав кардани қисми пеши бино сарф шуд.

– Хайр, агар касе худаш хучраро таъмир кунад...?

– Набошад ман хонапулиро ҳам аз ӯ намегирам, агар ӯ гоҳ-гоҳ ба ман дар кори хона ёрӣ диҳад, дар он корҳое ки ман аллақай карда наметавонам. Ҳа, лекин ӯ бояд бисёр корҳоро худаш карда тавонад.

Шубон аз яхдон ду шишаи шарбатро баровард.

– Ба корғараконамон барам, – гуфт ӯ ва аз

хона баромад.

Ба ҳавлӣ баромада, ӯ бо овози баланд эълон кард:

– Танаффус!

Шишаҳоро ба гирд равона карда, ӯ бо ишора бародари Торстен ва арӯси ӯро ба як сӯ чег зад.

– Канӣ гӯед, ин рост аст, ки шумо ният доред баҳор тӯи арӯси кунед?

– Ҳа! – бо як овоз гуфтанд онҳо ва бо табассум ба якдигар нигоҳ карданд.

– Шумо аллакай ба худ хона ёфтед?

– Не, ин масъала ҳанӯз ҳал нашудааст. Мо аллакай ду хонаро дида баромадем, лекин онҳо бисёр қимат ҳастанд.

– Фарз кунем, ки шумо имконият доред хонаро арзон иҷора гиред, лекин барои ин шумо бояд дар кори хона камтар ёрӣ диҳед, ва таъмири онро ҳам худатон бояд кунед... Ин хонаи хеле кӯҳна аст...

– Ин хеле хуб мебуд! Шумо, ҳақиқатан дар кучо будани чунин хонаро медонед?

– Ҳа! Дар осиеби кӯҳна, ки дар водӣ, бо оромӣ ва романтика пӯшида аст.

Пирамард, ки ҳанӯз ҳам дар назди тиреза истода буд, ҳеч наметавонист фаҳмад, ки аз чӣ сабаб дуредгари чавон ин хел хурсандона част, ва духтараки нағзакакро ба оғӯш гирифт, дасти шубонро афшонд ва ба сӯи хона давон-давон равона шуд. Лекин дере нагузашта ба ӯ низ ҳамаашро фаҳмонданд, ва ӯ низ хеле хурсанд

шуд.

Шубон бошад назди бачаҳо омад, ки дар алаф нишаста, ҳикояи ғолиб омадани худро бори 177-ум ба якдигар нақл мекарданд.

Томас мегуфт:

– Ман фикр мекунам, ки ягон кас зид намешавад, агар гӯям, ки Мартин метавонад ба гурӯҳи мо қабул шавад. Ман инро барои он мегӯям, ки ту пештар чунин хоҳиш дошти...

– Ҳе, шумо дигар илоҷ надоред! – хандид Мартин. – Ман ба ин ҳуқуқи комил дорам-ку!

– Ҳуқуқ? – такроран пурсид Торстен, ки дар шикамаш боз дурбин овезон буд, агарчи дар кораш ба ӯ саҳт халал мерасонд.

– Албатта, – фаҳмонд Мартин, – охир, ними ратсияи шумо ба ман тааллуқ дорад!

Ҳама хандиданд.

– Ба Стефан ва Хосе ҳам мо албатта хурсанд мешавем.

– Ана раҳмат! Ин барои мо шарафи бузург аст! – бо табассум ҷавоб дод Хосе.

Стефан илова кард:

– Мо ҳам хурсанд мешавем шуморо дар ҷамоати худ бинем. Хизмат барои хизмат!

Дар рӯи ҳар чор нафар детективҳо ба хотири ин пешниҳод хурсандие ҳувайдо набуд. Лекин шубон, ки бо диққат ҳамаи ин саҳнаро мушоҳида мекард, дар дил фикр кард:

«Як бор ба дарсҳо барои наврасон биёянд, баъд шавқу хурсандӣ ҳам мешавад».

Ман низ, ки ба шумо ин ҳикояро нақл кардам,
дар ин қатъиян дилпул ҳастам.